

መጽሐፈ መክብብ

አስተዋፅኦ

ርእስ (1፥1)

I. መግቢያ፡ ሕይወት በአጠቃላይ ከንቱ ስለመሆኑ (1፥2-11)

II. በግል ልምምድ የታየ በራስ ወዳድነት ላይ የተመሠረተ ሕይወት ከንቱነት (1፥12-2፥26)

(ሀ) የሰው ጥበብና ፍልስፍና ጥቅመበስነት (1፥12-18)

(ለ) የተድላ ደስታና የሀብት ባዶነት (2፥1-11)

(ሐ) የትልልቅ ስኬቶች ከንቱነት (2፥12-17)

(መ) ትጉ ሠራተኞች ትርጉም የለሽ መሆኑ (2፥18-23)

(ሠ) ማጠቃለያ፡ ፍጹም የሆነ ደስታ የሚገኘው ከእግዚአብሔር ብቻ መሆኑ (2፥24-26)

III. በሕይወት ልምምድ ላይ የተመሠረተ፡ ልዩ ልዩ ገጽታዎች (3፥1-11፥6)

(ሀ) በተፈጠረው ፍጥረት ሥርዐት ላይ የተሰጡ አስተያየቶች (3፥1-22)

1. ለሁሉም ነገር ጊዜ ተወስኖለታል (3፥1-8)

2. የፍጥረት ማራኪ ውበት (3፥9-14)

3. እግዚአብሔር የሁሉም ዳኛ ነው (3፥15-22)

(ለ) ፍሬቢስ የሕይወት ልምምዶች (4፥1-16)

1. በግፍና በበደል ውስጥ ማለፍ (4፥1-3)

2. በሥራ ፉክክር ውስጥ መግባት (4፥4-6)

3. ባልንጀራ የሌለው ብቸኛ ሰው መሆን (4፥7-12)

4. ምክርን አለመቀበል (4፥13-16)

(ሐ) ለአንባቢ የተሰጡ ማስጠንቀቂያዎች (5፥1-6፥12)

1. ወደ እግዚአብሔር ስለመቅረብ (5፥1-7)

2. ሀብትን ስለማከማቸት (5፥8-20)

3. በሕይወት ስለመኖርና ስለመሞት (6፥1-12)

(መ) ስለ ጥበብ የተነገሩ የተለያዩ ምሳሌዎች (7፥1-8፥1)

(ሠ) ስለ ፍትሕ የተነሡ ጉዳዮች (8፥2-9፥12)

1. ንጉሥን መታዘዝ (8፥2-8)

2. ወንጀልና ቅጣት (8፥9-13)

3. የፍትሕ መዛባት (8፥14-17)

4. ለሁሉም የሚገባ የመጨረሻ ፍትሕ (9፥1-6)

5. እምነት መፍትሔ መሆኑ (9፥7-12)

(ረ) ስለ ጥበብ የተነገሩ አያሌ የተለያዩ ተጨማሪ ምሳሌዎች (9፥13-11፥6)

IV. ማጠቃለያ ምክሮች (11፥7-12፥14)

(ሀ) በወጣትነትህ ዘመን ሐሄት አድርግ (11፥7-10)

(ለ) በወጣትነትህ ዘመን እግዚአብሔርን አስብ (12፥1-8)

(ሐ) በአንዱ መጽሐፍ ብቻ ጽና (12፥9-12)

(መ) እግዚአብሔርን ፍራ ትእዛዛቱንም ጠብቅ (12፥13-14)

ጸሐፊው፡ ሰሎሞን

ዋና ሐሳብ፡ ሕይወት ያለ እግዚአብሔር ትርጉም እንደሌለው

የተጻፈበት ዘመን፡ በግምት 935 ዓ.ቀ.ክ.

ታሪካዊ ዳራ

በዕብራይስጡ ብሉይ ኪዳን የዚህ መጽሐፍ ስም “ኮሂሌት” (“ካሃል” ከሚለው የዕብራይስጡ

ቃል የተወሰደ ሲሆን፤ “መሰብሰብ” ማለት ነው) ተብሎአል፤ ይህም ስም ቃል በቃል ሲተረጎም “ጉባኤ የሚሰበሰብና ለጉባኤ የሚናገር” ማለት ነው። ቃሉ በዚህ መጽሐፍ ሰባት ጊዜ ያህል የተጠቀሰ ሲሆን (1፡1፡2፡12፡ 7፡27፡ 12፡8፡10)፤ “ሰባኪ” ተብሎ ተተርጉሞአል። ሰብን ሊቃናት በተባለው በግሪኩ ትርጉም ተመሳሳዩ ቃል “ኤክሌስያስቴስ” ሲሆን፤ የእንግሊዝኛውም ትርጉም ይህን መጽሐፍ የሚጠራበት ስም የተገኘው ከዚሁ ነው። ስለዚህ በአጠቃላይ ይህ መጽሐፍ አንድ የታወቀ የጉባኤ መሪ ያስተማረው ትምህርት ሰብስብ ነው።

በመጽሐፍ ምሳሌና (ለምሳሌ 1፡1፡ 10፡1፡ 25፡1) በማሕልዋ መሐልይ (ከማሕ 1፡1 ጋር ያነጻጽሩ) የጸሐፊው ስም እንደተጠቀሰው በዚህ መጽሐፍ ስሙ ባይጠቀስም እንኳ ጸሐፊው ስሎሞን እንደ ሆነ በአብዛኛው ይታመናል። ይሁን እንጂ በመጽሐፉ ውስጥ ያሉ አያሌ ምንባቦች ጸሐፊው ንጉሥ ስሎሞን እንደ ሆነ ያመለክታሉ። (1) ጸሐፊው በኢየሩሳሌም ንጉሥ የነበረው የዳዊት ልጅ እንደ ሆነ ስለ ራሱ ተናግሮአል (1፡1፡12)። (2) እርሱም የእግዚአብሔር ሕዝብ ጥበበኛ መሪና (1፡16) የብዙ ምሳሌዎች ጸሐፊ እንደ ነበር (12፡9) ስለ ራሱ ተናግሮአል። (3) የእርሱም መንግሥት በህብትና በክብር ገናናነት ያታወቀ ነበር (2፡4-9)። እነዚህ ሁሉ ነገሮች በመጽሐፍ ቅዱስ የተጠቀሰውን ንጉሥ ስሎሞንን ከሚገልጹ ሁኔታዎች ጋር የሚስማሙ ናቸው (ከ1ነገ 2፡9፡ 3፡12፡ 4፡29-34፡ 5፡12፡ 10፡1-8 ጋር ያነጻጽሩ)። ከዚህም በላይ ስሎሞን አልፎ አልፎም ቢሆን የእስራኤላውያንን ጉባኤ ይሰበሰብና ንግግር ያደርግም እንደ ነበር እናውቃለን (ለምሳሌ 1ነገ 8፡1)። የአይሁድ ትውፊት ይህ መጽሐፍ በስሎሞን እንደ ተጻፈ ገልጿል። በሌላ በኩል ደግሞ በሌሎች መጻሕፍት ስሙ እንደተጠቀሰ በመክብብ ውስጥ በግልጽ አለመጠቀሱ፤ አንድ ሌላ ሰው መጽሐፉን እንዳሰባሰበ ሊያመለክት ይችላል። እጅግ የሚሻለው ነገር መጽሐፉ በስሎሞን እንደ ተጻፈ መገመት ነው፤ ይሁን እንጂ ምናልባትም የምሳሌ መጽሐፍ አንዳንድ ክፍሎች ከሌላ ቦታ እንደተሰበሰቡ፤ አሁን ያለውን የመክብብን መጽሐፍ በዚህ መልኩ ያሰባሰበ ከእርሱ ዘመን በኋላ የተነሣ ሌላ ሰው ሊሆን ይችላል (ከምሳ 25፡1 ጋር ያነጻጽሩ)።

ጉባኤ ለአምልኮ ከሚጠቀምባቸው ቅዳሴዎች አንጻር፤ የመክብብ መጽሐፍ “የግድግራፉ” (ቅዱስ ጽሑፎች) በተባለው የዕብራይስጥ መጽሐፍ ቅዱስ ሦስተኛ ክፍል ውስጥ ካሉት ከአምስቱ የጥቅል መጻሕፍት እንደ አንዱ ሆኖ ተቈጥሮአል፤ እነዚህም ጥቅል መጻሕፍት በየዓመቱ ከሚከበሩት የአይሁድ በዓላት በአንዱ በጉባኤ ይነበባሉ። ስለዚህ መጽሐፈ መክብብ እንዲነበብ የተመደበለት ጊዜ በዳስ በዓል ነው።

ዐላማ

ንጉሥ ስሎሞን ማሕልዋ መሐልይን የጻፈው በወጣትነት ዕድሜው፤ መጽሐፈ ምሳሌን በመክከለኛ የዕድሜ ዘመኑ፤ መጽሐፈ መክብብን ደግሞ በመጨረሻው የሕይወት ዘመኑ እንደ ሆነ በአይሁድ ትውፊት ተጠቅሶአል። የስሎሞን መንፈሳዊ ውድቀት፤ ጣዖት የማምለክና የራስ ወጻድነት ሕይወት ድምር ውጤት በስተመጨረሻ በተደሳ ደስታ መኖርንና ቀላቀላስ ማከማቸትን ደስታ ለማግኘት የሕይወት መርሁ እንዲሆን በማድረግ መና አስቀርቶታል። ስለዚህ የመክብብ መጽሐፍ ከእግዚአብሔርና ከቃሉ ውጪ የደስታን ነሮ ለማግኘት መሻት ከንቱነትና ባዶነት እንደ ሆነ የሚያመለክቱ የስሎሞንን የጥርጥር ሐሳቦች ይሆናሉ። እርሱ ብልጥናን፤ ጎይልን፤ ክብርን፤ ዝናንና ሥጋዊ ደስታን ከሚገባ በላይ በሕይወቱ አይቶአል፤ ነገር ግን በስተ መጨረሻ የዚህ ሁሉ ውጤት ከንቱነትና መና ሆኖ መቅረት ነበር። እርሱም፤ “ከንቱ፤ ከንቱ፤ የከንቱ ከንቱ፤ ሁሉም ነገር ከንቱ ነው” (1፡2) ብሎአል። እንግዲህ መጽሐፈ መክብብን የጻፈበት ዋና ዐላማ፤ ከመሞቱ በፊት ለሌሎች በተለይም ለወጣቶች እርሱ በተሳሳተበት መንገድ ሄደው ተመሳሳይ ችግር ውስጥ እንዳይገቡ ጸጽቱንና የግል ተመክሮውን ለማክፈል ያደረገው ጥረት ሳይሆን አይቀርም። የሕይወትን ፋይዳነት በምድራዊ ብልጥናና ራስን ከፍ ለማድረግ በሚደረግ የእድገት ምኞት ላይ መመሥረት ፍጹም ለዘላለም ከንቱነት እንደ ሆነ በአጽንዖት ተናግሮአል። ወጣቶች በወጣትነት ዘመናቸው ደስ መሰኘት ቢገባቸውም (11፡9-10) ራሳቸውን ለፈጣሪያቸው አሳልፎ መስጠት፤ እግዚአብሔርን ለመፍራትና ትእዛዛቱን ለመጠበቅ መወሰን (12፡13-14) እጅግ አስፈላጊ ነገር ነው፤ ሕይወት ትርጉም ያለው እንዲሆንም አማራጭ የሌለው መንገድ ይኸው ብቻ ነው።

ቅኝት

ለመጽሐፈ መክብብ ይዘት ሥርዐት ያለው ትንተና ማቅረብ እጅግ አስቸጋሪ ነው፤ ማናቸውንም አስተዋልክ ከእያንዳንዱ ጥቅስ ወይም ምንባብ ጋር በቀላሉ ማዛመድ አይቻልም።

በሌላ መንገድ መጽሐፈ መክብብን አንድ ፈላስፋ በመጨረሻውና ተስፋ በቈረጠበት ዘመኑ የጻፈውን የግል ማሳደር በተገኘበት ወስዶ እንደማንበብ ሊቈጠር ይችላል። ጸሐፊው ጽሑፉን የሚጀምረው ሕይወት ሁሉ ከንቱ ነው፤ ነፋስንም እንደመከተል ነው የሚለውን ዋና ሐሳብ በመጥቀስ ነው (1፡1-11)። የመጽሐፉ የመጀመሪያ ዋና ርእሰ ጉዳይ ጸሐፊው ስለራሱ ሕይወት የጻፈው ታሪክ ነው፤ ንጉሥ ሰሎሞን በእጅጉ በራስ ወዳድነት ላይ የተከራ የብልጥግና ኑሮውን፤ ተድላ ደስታውንና ምድራዊ ስኬቱን (1፡12-2፡23) በተመለከተ የተጠቀሱትን ዋና ዋና ነገሮች ገልጾአል። በእነዚህ መንገዶች ደስታን ለማግኘት ያደረገው ጥረት ባለመርካትና በባዶነት አበቃ። የመጽሐፉ አብዛኛው ክፍል እግዚአብሔርን ያላማከለ ሕይወት ትርፉ ከንቱነትና መደናገር እንደሆነ የሚያመለክቱ አልፎ አልፎ የተጠቀሱ ሐሳቦችን ይዞአል። ሕይወት፤ “ከዕሐይ በታች” የሚለው (በመጽሐፉ ብዙ ጊዜ የተጠቀሰ ሐረግ ነው) ቤዛነትን ባላገኘ ሰዎች ዐይን እንደሚታይ ዐይነት ሕይወት ነው፤ ይህም ትክክለኛ ያለመሆኑን እርግጠኛ ያለመሆኑን በሕይወት ላይ ያልተጠበቁ ለውጦችን የማምጣትና ፍትሕን የማዛባት ባሕርይ ያለው ነው። ንጉሥ ሰሎሞን የሕይወትን ትክክለኛ ትርጉም ሊያገኝ የቻለው “ከዕሐይ በላይ” ወዳለው ወደ እግዚአብሔር ሲመለከት ብቻ ነው። ተድላ ደስታን ለማግኘት መሯሯጥ ላይ ላይን የሆነ አላፊ ነገርና ሞኝነት ነው፤ የወጣትነት ዘመን እጅግ አጭር ሲሆን፤ ይህም ሕይወት በአንድ አፍታ ብልጭ ብሎ የሚጠፋ በመሆኑ በሞኝነት ሊባክን አይገባውም። የሕይወት ዘላቂነት አስተማማኝ አለመሆኑና የሞት አይቀሬነት፤ ሰሎሞንን በእግዚአብሔር ዐላማና መንገድ ላይ ተጠራጣሪ እንዲሆን አድርጎታል። መጽሐፉ ወጣቶች በመራራ ጸጸት ወደ እርጅና ዘመን እንዳይገቡና በከንቱ ለባከነው ሕይወት አላዛኝ የሆነ ታሪክ ይዘው ወደ እግዚአብሔር እንዳይቀርቡ በወጣትነት ዘመናቸው እግዚአብሔርን ያስቡ ዘንድ በማጠቃለል ጽፎአል።

ልዩ ገጽታዎች

መጽሐፈ መክብብን ልዩ የሚያደርጉት አምስት ዋና ዋና ገጽታዎች ናቸው፡ (1) ጸሐፊው በመጀመሪያዎቹ ዐሥር ምዕራፎች “እኔ” የሚለውን አንደኛ መደብ ተውላጠ ስም ቤተደጋጋሚ ስለሚጠቅስ የአንድ ግለሰብን ሁኔታ የሚተርክ መጽሐፍ ነው፤ (2) ጸሐፊው ሃሰቶች በተጠበቁት መንገድ አይፈጸሙም ብሎ በማስብ አሉታዊ አመለካከት ቢኖረውም መጽሐፉ እግዚአብሔር የሌለበት ሕይወት የማያስተማምንና በከንቱነት የተሞላ መሆኑን ይገልጻል (“ከንቱ” የሚለው ቃል ብዙ ጊዜ ተጠቅሶአል)። ንጉሥ ሰሎሞን ብዙ እርስ በርስ የሚቃረኑና አደናጋሪ የሆኑ የሕይወት ገጽታዎችን በጥርጣሬ ተመልክቶአል (ለምሳሌ 2፡23፤ እና 2፡24፤ 8፡12፤ እና 8፡13፤ 7፡3፤ እና 8፡15)፤ (3) በመጽሐፉ ውስጥ ሰሎሞን ከሰጠው ምክር ዋነኛው በመጨረሻዎቹ ሁለት ጥቅሶች የተገለጸው “እግዚአብሔርን ፍሬ፤ ትእዛዛትንም ጠብቅ፤ ይህ የሰው ሁለንተናዊ ተግባሩ ነውና” (12፡13-14) የሚለው ነው። (4) የመጽሐፉ ሥነ ጽሑፋዊ ይዘት ያልተያያዘ ነው፤ ቃላቶቹና አገላለጻቸው እጅግ አስቸጋሪ ከሆነው ከዕብራይስጡ ብሉይ ኪዳን መካከል ናቸው፤ ከማንኛውም የዕብራይስጥ ሥነ ጽሑፍ ዘመን ጋር በቀላሉ ሊገጥሙም አይችሉም። (5) በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እጅግ ውብና ማራኪ በሆነ ምስያ ስለ ሰው ሽምግልና ሁኔታ የተገለጸበት ክፍል ነው (12፡2-7)።

መጽሐፈ መክብብ በአዲስ ኪዳን መፈጸሙ

ከመጽሐፈ መክብብ አንድ ምንባብ ብቻ በአዲስ ኪዳን በግልጽ ቢጠቀስም (7፡20 ስለ ሁሉም ሰው በደለኛነት በሮሜ 3፡10 በተጠቀሰው ሐሳብ ውስጥ)፤ አያሌ ሐሳቦች ተወስተዋል፤ እነዚህም መክ 3፡17፤ 11፡9፤ 12፡14፤ በማቴ 16፡27፤ በሮሜ 2፡6-8፤ በ2ቆ 5፡10፤ በ2ተሰ 1፡6-7፤ መክ 5፡15፤ በ1ጢዋ 6፡7 ናቸው። ምድራዊ ብልጥግናን ማሳደድ ከንቱ እንደ ሆነ ጸሐፊው በማጠቃለል የተናገረውን፤ አያሱስ የሚከተሉትን ሐሳቦች በመናገር ደግሞታል፡ (1) በምድር ሀብትን ማከማቸት እንደሌለብን (ማቴ 6፡19-21፡24) እና (2) ዓለምን ሁሉ አትርፎ ነፍሱን ማጣት የማይጠቅም መሆኑን (ማቴ 16፡26) በማስመልከት የተናገረው ነው። የመጽሐፈ መክብብ ዋና ሐሳብ ማለትም እግዚአብሔር የሌለበት ሕይወት ትርጉም የለሽና ከንቱ መሆኑ፤ በአዲስ ኪዳን የጸጋ መልእክት ውስጥ ደረጃ በደረጃ የተቀመጠውን ሐሳብ ያሳያል፤ ይኸውም ደስታ፤ ድነትና የዘላለም ሕይወት የሚገኙት በስጦታ መልክ ከእግዚአብሔር ብቻ መሆናቸውን ማመልከቱ ነው (ክዮሐ 10፡10፤ ከሮሜ 6፡23 ጋር ያነጻጽሩ)።

ይህ መጽሐፍ በብዙ መንገድ ለአዲስ ኪዳን መገለጥ በተለየ ሁኔታ መንገድ አዘጋጅቶአል። በተደጋጋሚ የሕይወትን ከንቱነትና የሞትን አይቀሬነት የሚያመለክቱት

ጥቅሶች፤ እግዚአብሔር ስለሞትና ስለፍርድ የሚሰጠውን መልስ አንባቢው እንዲያስተውል ያደርገታል፤ ይህም መልስ የዘላለም ሕይወት የሚገኘው በኢየሱሱ ክርስቶስ ብቻ መሆኑ ነው። በብሉይ ኪዳን ዘመን የነበረው እጅግ ጥበበኛ ሰው የግል ቱድላ ደስታን፣ ሀብትንና የዕውቀት ብዛትን በማላደድ እርካታንና ለሕይወት ችግሮች መፍትሔን ማግኘት ካልቻለ፤ እኛ መፍትሔን ለማግኘት አዲስ ኪዳን “ከሰሎሞን የሚበልጥ” (ማቴ 12:42) ያለውንና “የተሰወረ የጥበብና የዕውቀት ሀብት” (ዌላ 2:3) ምንጭ የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን መመልከት አለብን።

መጽሐፈ መክብብን ማንበብ

መላውን የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት በአንድ ዓመት ማንበብ ከተፈለገ፤ መጽሐፈ መክብብ ከዚህ በታች ባለው የጊዜ ስሌዳ መሠረት በአራት ቀን መነበብ ይኖርበታል፡

□ 1—2 □ 3—5 □ 6—8 □ 9—12

ማስታወሻ

ሁሉም ነገር ከንቱ ነው

1 በኢየሩሳሌም የነገሠው የዳዊት ልጅ ፤ የሰባኪው ቃል፤ የሰባኪው፤

"ከንቱ፤ ከንቱ፤ የከንቱ ከንቱ፤

ሁሉም ነገር ከንቱ ነው" ይላል። ከከላይ በታች ከሚለፋበት ተግባር ሁሉ ሰው ምን ትርፍ ያገኛል? ትውልድ ይሄዳል፤ ትውልድ ይመጣል፤ ምድር ግን ለዘላለም ጸንታ ትኖራለች።

ይሁላይ ትወጣለች፤ ትጠልቃለችም፤ ወደምትወጣበትም ለመመለስ ትጣደፋለች።

ከኑሰ ወደ ደቡብ ይነፍሳል፤ ወደ ሰሜንም ይመለሳል፤ ዞር ዞር ይሄዳል፤

ዘወትርም ወደ ዑደቱ ይመለሳል። ወንዞች ሁሉ ወደ ባሕር ይፈሳሉ፤ ባሕሩ ግን ፈጽሞ አይሞላም፤ ወንዞች ወደ መጡበት ስፍራ፤

ወደዚያ እንደ ገና ይመለሳሉ። ሰው መናገር ከሚችለው በላይ፤ ነገሮች ሁሉ አድካሚ ናቸው፤ ዐይን ከማየት አይጠግብም፤ ጆርም በመስማት አይሞላም።

የነበረው ነገር እንደ ገና ይሆናል፤ የትደረገውም ተመልሶ ይደረጋል፤ ከከላይ በታች ምንም አዲስ ነገር የለም።

10ማንም፤ "እነሆኑ ይህ አዲስ ነገር ነው!" ሊል የሚችለው አንዳች ነገር አለን?

1+1 ቍ12፤ ምሳ11፤ መከ7፤27፤ 12+10 1+2 መከ39፤5-6፤ 62+9፤ መከ1248፤ ሮሜ8፤20-21 1+3 መከ2፤11፤22፤ 3+9፤ 5+15-16 1+4 ኢዮ8+19 1+5 መከ1945-6 1+7 ኢዮ36፤28 1+8 ምሳ27፤20 1+9 መከ2፤12፤ 3+15

1+11 ዘፍ40፤23፤ መከ88፤12፤ መከ2፤16፤ 8፤10፤ 9፤5፤15 1+12 ቍ1፤ መከ2፤9 1+13 ዘፍ3፤17፤ ኢዮ28፤3፤ መከ3፤10 1+14 መከ2፤11፤17፤ 44፤ 649 1+15 መከ7፤13 1+16 1፤73፤12 1+17 መከ7፤23፤ 8+16፤ መከ2፤3፤12፤ 7425 1+18 መከ2፤23፤ 12፤12፤ ኢፍ45፤3 2+1 ቍ24፤ መከ7፤4፤ 8+15

ቀድሞውኑ በዚህ የነበረ ነው፤

ከእኛ በፊት የሆነ ነው። 11የቀድሞ ነገሮች መታሰቢያ የላቸውም፤ ወደ ፊት የሚመጡትም ቢሆኑ፤ ከእነርሱ በኋላ በሚተኩት፤ አይታወሱም።

ጥበብ ከንቱ ነው

12እኔ ሰባኪው በኢየሩሳሌም የእስራኤል ንጉሥ ነበርሁ። 13ከሰማይ በታች የተደረገውን ሁሉ በጥበብ ለማጥናትና ለመመርመር ራሴን አተጋሁ፤ እምላክ በወጃች ላይ የሚነው እንዴት ያለ ከባድ ሽክም ነው! 14ከከላይ በታች የተደረገውን ነገር ሁሉ አየሁ፤ ሁሉም ከንቱ፤ ኑሰንም እንደ መከተል ነው። 15የተጣመመው ሊቃና አይችልም፤ የሌለም ነገር ሊቁጠር አይችልም።

16እኔም በልቤ፤ "እነሆኑ ከእኔ በፊት በኢየሩሳሌም ከገዙት ከማንኛቸውም ይልቅ ታላቅ ሆኖአሁ፤ ጥበብም በዝቅልኛል፤ በብዙ ጥበብና ዕውቀት ተመክሮም ዐልፈአለሁ" አልሁ። 17ከዚያም የጥበብንና የእብደትን የሞኝነትንም ነገር ለመገንዘብ ራሴን አተጋሁ፤ ይህም ኑሰን እንደ መከተል መሆኑን ተረዳሁ።

18ጥበብ ሲበዛ፤ ትካዜ ይበዛልና፤ ዕውቀት ሲጨምርም ሐዘን ይበዛል።

ምድራዊ ደስታ ከንቱ ነው

2 እኔም በልቤ፤ "መልካም የሆነውን ለማወቅ፤ በተደላ ደስታ አፈትንሃለሁ"

11፤ ወይም የጉባኤ መሪ፤ እንዲሁም በቀ 2 እና

1+2 ሁሉም ነገር ከንቱ ነው፤ ይህ ጥቅስ የመጽሐፈ መከብብን ዋና ሐሳብ ያመለክታል። ይኸውም በእግዚአብሔር ፈቃድ፤ ከእርሱ ጋር ካለን ኅብረትና እርሱ በሕይወታችን ከሚሠራው የፍትር ሥራ ውጪ የሆነ ማናቸውም በምድር ላይ የምንፈጽመው ድርጊት ሁሉ ትርጉም የለሽና ዐላማ በስ እንደ ሆነ ነው። በተጨማሪም መጽሐፉ ፍጥረት ራሱ ለትርጉም የለሽነትና ለብክለት የተጋለጠ መሆኑን ያመለክታል። (1) የጸሐፊው ጥረት ሰዎች ፍጹም ዓላማዊ በሆነ ነገር ላይ የሚመሰርቱትን ከንቱ ተስፋ ለማጥፋት ነው፤ እርሱም። የከፋትን፤ የኢፍትሐዊነትንና የሞትን ተጨባጭ እውነት እንዲረዱ እንዲሁም ከእግዚአብሔር ውጪ የሆነ ሕይወት ትርጉም የለሽ እንደሆነና እውነተኛ ደስታን ሊያመጣ እንደማይችል እንዲገነዘቡ ይፈልጋል።

(2) የችግሩ መፍትሔ በእግዚአብሔር በማመንና በመደገፍ ይገኛል። ሕይወትን ትርጉም ያለው የሚያደርገውም ይህ ብቻ ነው። ተስፋን ደስታንና ሰላምን ለማግኘት ከምድራዊ ነገሮች ውጪ የሆነውን ለማያዊ መንግሥት ማሰብ ይኖርብናል (3+12-17፤ 8+12-13፤ 12+13-14)።

1+5 ፀሐይ ትወጣለች፤ ከቀ 5-11 ይመልከቱ። ማሬት፤ ያለምንም ለውጥ አስቀድሞ በተወሰነላት መንገድ እንደምትሄድ ተጠቅሳለች፤ ሰዎች በምድር ላይ ለመኖራቸው ትርጉምን ለማግኘት ተፈጥሮን መመልከት

አያስፈልጋቸውም፤ ወይም ፍጹም የሆነ እርካታን ከእርሱ ማግኘት አይችሉም።

1+9 ከከላይ በታች ምንም አዲስ ነገር የለም፤ ይህ ጥቅስ አዳዲስ ፈጠራዎች የለም ማለቱ ሳይሆን፤ አዲስ ዐይነት ነገር አይኖርም ማለቱ ነው። የሰው ልጅ የዘወትር ተግባርን፤ ዐላማዎችና ፍላጎቶች ምንጊዜም ተመሳሳይ ናቸው።

1+12-13 እኔ ሰባኪው ... በጥበብ ... ለመመርመር፤ ይህ ሐሳብ እስከ ቍጥር 18 ይዘልቃል። ሰዎች የሕይወትን ትርጉም በግል ሕይወታቸውና በራሳቸው ጥረት ሊያገኙት አይችሉም፤ ወይም ሰዎች በዓለም ውስጥ የተዛባ መስሎ የታያቸውን ነገር ሁሉ በራሳቸው የሥራ ውጤት ሊያስተካክሉት አይችሉም (ቍ 15)። መፍትሔውን ለማግኘት ከሰው ጥበብ፤ ፍልስፍና ወይም ሐሳብ በላይ የሆነን ነገር እንድንገኝ ያደርገናል። ያም ጥበብ፤ "ከሰማይ" የሆነ (ያዕ 3+17) እንዲሁም "እግዚአብሔር ከዘመናት በፊት ለከብራችን አስቀድሞ የወሰነው" (1ቆር 2+7) ነው።

2+1 በተደላ ደስታ ... ከንቱ ነበረ፤ ከቀ 1-11 ይመልከቱ፤ በዚህ ክፍል እንደ ተገለጸው ሰሎሞን እርካታንና መልካም ሕይወትን ለማግኘት ተደላ ደስታን፤ ሀብትንና ባህላዊ ፈንጠዘዎችን የቱን ያህል እንደተከታተለ ይናገራል፤ ይሁን እንጂ እነዚህ ነገሮች እውነተኛ ደስታን አልላቸውትም፤ ሕይወት ባደረግ የሚፈራ ነበር (ቍ 11)። ዘላቂ ሰላም፤

አለሁ፤ ነገር ግን ያም ከንቱ ነበረ። ²ደግሞም፤ “ሣቅ ሞኝነት ነው፤ ተደላ ደስታስ ምን ይጠቅማል?” አለሁ። ³አሁንም አእምሮዬ በጥበብ እየመራኝ ራሴን በወይን ጠጅ ደስ ለማሰናት ሞኝነትንም ለመያዝ ሞክርሁ፤ ሰዎች በአጭር የሕይወት ዘመናቸው ከሰማይ በታች ባለው ላይ ቢሠሩት ሊጠቅማቸው የሚችል ምን እንደሆነ ለማየት ፈለግሁ።

⁴ታላላቅ ነገሮችን አከናወንሁ፤ ለራሴ ቤቶችን ሠራሁ፤ ወይንንም ተከልሁ፤ ⁵እትከልትን ተከልሁ፤ የመዝናኛ ሰፍራዎችን አዘጋጀሁ፤ በእነዚህም ላይ ፍሬ የሚያፈሩ የዛፍ ዐይነቶችን ሁሉ ተከልሁባቸው፤ ⁶የሚለመልሙ ዛፎችን ለበይ የሚሆኑ የውሃ ማጠራቀሚያዎችን ሠራሁ። ⁷ወንድና ሴት ባሪያዎችን ገዛሁ፤ በቤቴም የተወለዱ ለሎች ባሪያዎች ነበሩኝ። ከእኔ በፊት በእየሩሳሌም ከነበሩት ይልቅ ብዙ የከብት፤ የበግና የፍየል መንጋዎች ነበሩኝ። ⁸ለራሴም ብርኃንና ወርቅን፤ የነገሥታትና የአውራጃዎችን ሀብት አከብትሁ፤ ወንድና ሴት አዝማሪዎች የሰው መደሰቻ የሆኑ ቅምጦች ነበሩኝ። ⁹ከእኔ በፊት በእየሩሳሌም ከነበሩት ሁሉ ይልቅ እጅግ ታላቅ ሆንሁ፤ በዚህ ሁሉ ጥበቤ ከእኔ ጋር ነበረች።

¹⁰ዐይኔ የፈለገውን ሁሉ አልከለክልሁትም፤ ለልቤም ምድራዊ ደስታን

አልነፈግሁትም፤ ልቤ በሠራሁት ሁሉ ደስ አለው፤ ይህም የድካሜ ሁሉ ዋጋ ነበረ።

¹¹ሆኖም እጆቼ የሠሩትን ሁሉ፤ ለማግኘትም የደከምሁትን ድካም ሁሉ ሳስብ

ሁሉም ከንቱ፤ ነፋሴንም እንደ መከተል ነበር፤

ከሰላይ በታች ምንም ትርፍ አልነበረም።

ጥበብና ሞኝነት ከንቱ ናቸው።

¹²ከዚያም ጥበብን፤ እብደትንና ሞኝነትን ለመመርመር ሕሳቤን መለስሁ፤

አስቀድሞ ከተደረገው በቀር፤ ከንጉሥ በኋላ የሚመጣው ሰው ምን ሊያደርግ ይችላል?

¹³ብርሃን ከጨለማ እንደሚበልጥ ሁሉ፤

2+2 ምሳ14+13
2+3 ምሳ24-25
መሳ9+13
ፍት3+3
መካ11+17፤ 3+12-13፤ 5+18፤ 8+15
2+4 2ዜ52+11
8+1-6፤ ማሕ8+11
2+7 2ዜ58+7-8
2+8 መሳ3+15፤
2ሳመ-19+35፤
15ገሃ፤28
2+9 1ዜ529+25፤
መካ1፤12
2+11 መካ1+3፤14
2+12 መካ1፤9+17፤
2+13
መካ7፤11-12፤19፤
9፤18

2+14
መካ49+10፤
መካ3፤19፤ 6+6፤
7፤2፤ 9+3፤11-12
2+15 ላፋ19፤
መካ6+8
2+16
መካ49+10፤
112+6፤ መካ1፤11
2+17 መካ1፤14
2+18 መካ39+6፤
49፤10
2+19 ላፋ15
2+22 መካ1፤3
2+23 ዜፋ3፤17፤
አፋ7፤2፤
መካ1፤8
2+24 ላፋ13፤
አፋ2፤10፤
መካ3፤12-13፤
22፤ 5፤17-19፤
7፤14፤ 9፤7-10፤
11፤7-10

ጥበብም ከሞኝነት እንደሚበልጥ ተመልከትሁ።

¹⁴የጠቢብ ሰው ዐይኖች ያሉት በራሱ ውስጥ ነው፤

ሞኝ ግን ከጨለማ ውስጥ ይረዳል።

ሆኖም የሁለቱም ዕድል ፈንታ፤

አንድ መሆኑን ተገነዘብሁ።

¹⁵ከዚያም በልቤ፤

“የሞች ዕድል ፈንታ በእኔም ላይ ይደርሳል፤

ታዲያ ጠቢብ በመሆኔ ትርፌ ምንድን ነው?” አለሁ።

በልቤም፤ “ይህም ደግሞ ከንቱ ነው” አለሁ።

¹⁶ጠቢብም ሰው እንደ ሞች ለዘላለም አይታወስምና፤

በሚመጡት ዘመናት ሁለቱም ይረሳሉ።

ለካ፤ ጠቢብምእንደ ሞች መሞቱ አይቀርም!

ጥረት ከንቱ ነው።

¹⁷ስለዚህ ከሰላይ በታች የሚሠራው ሥራ አሳዛኝ ስለሆነብኝ ሕይወትን ጠላሁ፤

ይህም ሁሉ ከንቱ፤ ነፋሴንም እንደ መከተል ነው።

¹⁸ከሰላይ በታች የደከምሁበትን ነገር ሁሉ ጠላሁት፤ ከኋላይ ለሚመጣው የግድ አተውለታለሁና።

¹⁹እርሱ ጠቢብ ግደም ሞኝ ይሆን እንደ ሆነ ማን ያውቃል? ሆኖም ከሰላይ በታች ድካሜንና ችሎታዬን ባፈሰ ስሁበት ሥራ ሁሉ ላይ ባለቤት ይሆንበታል፤

ይህም ደግሞ ከንቱ ነው።

²⁰ስለዚህ ከሰላይ በታች በደከምሁበት ነገር ሁሉ ላይ ልቤ ተሰፋ መቀረጥ ጀመር፤

²¹ምክንያቱም ሰው ሥራውን በጥበብ፤ በዕውቀትና በብልጽጎት ሠርቶ፤ ከዚያ ያለውን ሁሉ ለሌላ ላልለፋበት ሰው ይተውለታል።

ይህም ደግሞ ከንቱና ትልቅ ጉዳት ነው።

²²ሰው ከሰላይ በታች በሚደከምበት ጥረትና ልፋት ሁሉ ትርፉ ምንድን ነው?

²³በዘመኑ ሁሉ ሥራው ሥቃይና ሐዘን ነው፤ በሌሊትም እንኳ በሆኑ አእምሮው አያርፍም።

ይህም ደግሞ ከንቱ ነው።

²⁴ለሰው ከመብላትና ከመጠጣት፤

²⁵፤8 በዕብራይስጥ የዚህ ሐረግ ትርጉም አይታወቅም

እርካታንና ደስታን ማግኘት የምንችለው ይህ የሚሆነው እርካታችንን ከእግዚአብሔርና ከፈቃዱ ብቻ እንደ ሆነ ስንረዳ ነው።
2+12 ጥበብን ... ሞኝነትን፤ ከቀጥሮ 12-17 ይመልከቱ። ከሞኝ ሰው ይልቅ ጠቢብ ያለበት ችግር ጥቂት ስለሆነ በምድር ላይ በጥበብ መኖር ጊዜአዊ ጥቅም እንደሚያስገኝ ሰሎሞን ተመልክቶአል። ነገር ግን የተገኙ ጥቅሞች ሁሉ በሞት ጊዜ ከንቱ ይሆናሉ። ስለዚህ ምድራዊ ጥበብ እውነተኛ የሆነ ዘላቂ ጥቅም የለውም።
2+18 የደከምሁበትን ነገር ሁሉ ጠላሁት፤ ከቀጥሮ 18-23 ይመልከቱ። የሰው ልፋትና ጥረት

ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር ካልተሰጠና በእርሱ ካልተሰጠ በቀር ለላቂ ጥቅም የለውም (ቄላ 3፡23 እና ማብ ይመ)። ሰው ሲሞት ቀሪ ሀብት ቢኖረውም እንኳ በሌላ ሰው በሞኝነት ሊባከን ይችላል።
2+24 ከእግዚአብሔር እጅ፤ ከቀጥሮ 24-26 ይመልከቱ። በዚህ ምዕራፍ ላይ ጸሐፊው ወደሚከተሉት ሁለት ማጠቃለያዎች ይደርሳል። (1) በሕይወት ያሉ የዕለት ተዕለት ድርጊቶች ሁሉ ማለትም መጠጣትና መመጣትና መሥራት እርካታን ሊያመጡ የሚችሉት ሰው ከእግዚአብሔር ጋር የግል ግንኙነት ሲኖረው ብቻ ነው። ደስተኛ ሕይወት እንዲኖረን ማድረግ የሚችል እግዚአብሔር ብቻ ነው። (2) በእምነት እርሱን ደስ

በሥራውም ከመርካት ሌላ የሚሻለው ነገር የለውም፤ ይህም ደግሞ ከእግዚአብሔር እጅ እንደ ሚሰጥ አየሁ፤ 25ክእርሱ ዘንድ ካልሆነ ማን መብላትና መደሰት ይችላል? 26እግዚአብሔር፤ ደስ ለሚያሰኘው ሰው ጥበብን፤ ዕውቀትንና ደስታን ይሰጠዋል። ለ'ነጢአተኛ' ግን፤ እግዚአብሔር ደስ ለሚያሰኘው ይተውለት ዘንድ፤ ሀብትን የመስብሰብና የማከናወን ተግባር ይሰጠዋል። ይህም ከንቱ፤ ነፋሱንም እንደ መከተል ነው።

ለሁሉም ጊዜ አለው

- 3 ለሁሉም ነገር ጊዜ አለው፤ ከሰማይ በታች ለሚከናወነው ለማንኛውም ነገር ወቅት አለው፤
- 2 ለመወለድ ጊዜ አለው፤ ለመሞትም ጊዜ አለው፤ ለመትከል ጊዜ አለው፤ ለመንቀልም ጊዜ አለው፤
- 3 ለመግደል ጊዜ አለው፤ ለማዳንም ጊዜ አለው፤ ለማፍረስ ጊዜ አለው፤ ለመገንባትም ጊዜ አለው፤
- 4 ለማልቀስ ጊዜ አለው፤ ለመሳታም ጊዜ አለው፤ ለሐዘን ጊዜ አለው፤ ለሁጪራም ጊዜ አለው፤
- 5 ድንጋይ ለመጣል ጊዜ አለው፤ ድንጋይ ለመሰብሰብም ጊዜ አለው፤ ለመተቃቀፍ ጊዜ አለው፤ ለመለየትም ጊዜ አለው፤
- 6 ለመፈለግ ጊዜ አለው፤ ለመተው ጊዜ አለው፤ ለማስቀመጥ ጊዜ አለው፤ አውጥቶ ለመጣልም ጊዜ አለው፤
- 7 ለመቅደድ ጊዜ አለው፤ ለመሰፋትም ጊዜ አለው፤ ለዝምታ ጊዜ አለው፤ ለመናገርም ጊዜ አለው፤

2+25 መዝ127+2
2+26 ኢዮ9+47
27+177
ምሳ13+22
3+1 ቍ11+17፤
መክ8+6
3+2 ኢሳ28+24
3+3 ዘፋ5+17
3+7 አሰ4+14

3+9 መዝ1+3
3+10 መዝ1+13
3+11 ቍ11
ኢዮ11+7፤
28+23፤
ሮሜ11+33
3+13
ዘፋ127+18፤
መዝ34+12፤
መክ2+3+24
3+14 ኢዮ23+15፤
መክ5+7፤ 7+18፤
8+12-13
3+15 መዝ1+9፤
6+10
3+17 ቍ11
ኢዮ19፤29፤
መዝ11+9፤
12+14
3+18 መዝ73+22
3+19 መክ2+14

8 ለመውደድ ጊዜ አለው፤ ለመጥላትም ጊዜ አለው፤ ለመርካት ጊዜ አለው፤ ለሰላምም ጊዜ አለው።

9 ሠራተኛ ከጥረቱ የሚያገኘው ትርፍ ምንድን ነው? 10 ሰዎች ይደክሙበት ዘንድ እግዚአብሔር የሰጣቸውን ከባድ የሥራ ጫና አየሁ። 11 ሁሉንም ነገር በጊዜው ውብ አድርጎ ሠራው፤ በሰዎችም ልብ ዘላለማዊነትን አኖረ፤ ይሁን እንጂ እግዚአብሔር ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ያደረገውን ማወቅ አይችሉም። 12 ለሰዎች በሕይወት እያሉ ደስ ከመሰኘትና መልካምን ነገር ከማድረግ የተሻለ ነገር እንደሌለ ዐወቅሁ። 13 ሰው ሁሉ ይበላና ይጠጣ ዘንድ፤ በሚደክምበትም ሁሉ ርካታን ያገኝ ዘንድ ይህ የእግዚአብሔር ችሮታ ነው። 14 እግዚአብሔር ያደረገው ሁሉ ለዘላለም እንደሚኖር ዐውቃለሁ፤ በእርሱ ላይ ምንም አይጨመርም፤ ከእርሱም ምንም አይቀነስም፤ ሰዎች ያከብሩት ዘንድ ይህን አደረገ።

15 እሁን ያለው ከዚህ በፊት የነበረው ነው፤ ወደ ፊት የሚሆነውም ቀድሞ የነበረ ነው፤

እግዚአብሔርም ያለፈውን መልሶ ይሻዋል።

16 ከዑሓይ በታችም ሌላ ነገር አየሁ፤ በፍርድ ቦታ ዐመፅ ነበር፤ በፍትሕ ቦታ ግፍ ነበር።

17 እኔም በልቤ "ለማንኛውም ድርጊት፤ ለማንኛውም ተግባር ጊዜ ስላለው፤ እግዚአብሔር ጸድቄንና 'ነጢአተኛውን' ወደ ፍርድ ያመጣቸዋል" ብዬ አሰብሁ።

18 እንዲሁም ብዬ አሰብሁ፤ "ሰዎች፤ እንደ እንስሳት መሆናቸውን ያዩ ዘንድ እግዚአብሔር ይፈትናቸዋል። 19 ሁሉ ዕድል ፈንታ እንደ እንስሳት ነው፤ ሁለቱም ዕጣ

20 ወይም እግዚአብሔር ያለፈውን መልሶ ይጠራዋል።

ለሚያሰኙት እግዚአብሔር እውነተኛ ጥበብ፤ ዕውቀትና ደስታን ይሰጣቸዋል (ከ3+12-13፤22፤ 5+18-20፤ 8+15፤ 9+7 ጋር ያንጸጽና)። ስለዚህ ሕይወት ከእግዚአብሔር የተሰጠን ስወታ መሆኑን በመረዳት በሕይወታችን ያለውን ዐላማ እንዲፈጽም እርሱን በተሰፋ መጠበቅ ይገባናል (ፊል 2+13 እና ማለ ይመ)።

3+1 ለሁሉም ነገር ጊዜ አለው ... ወቅት አለው፤ ከቀ. 1-8 ይመልከቱ። በምድር ላይ ያለውን የእያንዳንዱን ሰው ዐላማና ድርጊት ጨምሮ እግዚአብሔር ዘላለማዊ ዕቅድ አለው። ራሳችንን ቅዱስ መሥዋዕት አድርገን ለእግዚአብሔር መስጠት አለብን፤ እግዚአብሔር በሕይወታችን ያለውን ዐላማ ይፈጽም ዘንድ ለመንፈስ ቅዱስ አሠራር መፍቀድ ይገባናል። እንዲሁም ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጪ እንዳንሆንና እርሱ በሕይወታችን ያለውን ዐላማና ጊዜውን እንዳንስት መጠንቀቅ አለብን (ሮሜ 12+1-2 እና ማለ ይመ)።

3+11 በሰዎችም ልብ ዘላለማዊነትን አኖረ፤ እግዚአብሔር በሰው ልብ ውስጥ ከምድራዊ ነገሮች ባሻገር የሆነን ፍላጎት አስቀምጦአል። ሰዎች ለዘላለም የመኖር

ፍላጎት አላቸው፤ በሕይወት ድርጊቶችና በዓለም ውስጥ ምዘላለማዊ እለትን ማግኘት ይሻሉ። በዚህም ምክንያት ቀላላዊ ነገሮች፤ ዓለማዊ ድርጊቶችና የዚህ ምድር ተደላ ደስታ ፍጹም እርካታን አይሰጡም።

3+13 የእግዚአብሔር ችሮታ፤ በሕይወት ደስ ለመሰኘትና እንደሚገባ ለመኖር መቻል ራሱ የእግዚአብሔር ስወታ ነው፤ ይህም የሚገኘው ከእርሱ ጋር የቀረበ ግንኙነት ሲኖረንና እርሱን ጌታችንና አምላካችን በማድረግ ራሳችንን በእውነት ለእርሱ አሳልፈን ስንሰጥ ብቻ ነው። ከዚያም እርሱ በምናደርገው ነገር ሁሉ ደስታን ይጠናል።

3+16 ዐመፅ ነበር፤ ከቀ. 16-17 ይመልከቱ። በዚህ ዓለም የእግዚአብሔር ዐላማ ፍጹምነት በእፍትሐ ዊነትና በመፀኑ ይበላገዳል። ነገር ግን እግዚአብሔር ለማንኛውም ነገር ጊዜ ስላለው በከፋዎች ላይ እንደሚፈርድና ጸድቃንን እንደሚሸልም እርግጠኞች ልንሆን እንደምንችል ሰላምን ጨምሮ ተናግሮአል (ከሮሜ 2+5-11 ጋር ያንጸጽና)።

3+19 ሌላውም እንዲሁ ይሞታል፤ በሥነ ሕይወት

ፈንታቸው አንድ ነው፤ አንዱ እንደሚሞት፤ ሌላውም እንዲሁ ይሞታል። ሁሉ አንድ ዐይነት እስትንፋሱ አላቸው፤ ሰውም ከእንስሳ ብልጫ የለውም፤ ሁሉም ከንቱ ነው።²⁰ ሁሉም ወደ አንድ ቦታ ይሄዳሉ፤ ሁሉም ከዐፈር እንደ ሆኑ፤ ተመልሰው ወደ ዐፈር ይሄዳሉ።²² የሰው መንፈስ ወደ ላይ መውጣቱን፤ የእንስሳ እስትንፋሱ ደግሞ ወደ ታች ወደ ምድር መውረዱን ማን ያውቃል?

²² ስለዚህ ለሰው ዕጣ ፈንታው ስለ ሆነ፤ በሥራው ከመደሰት የተሻለ ነገር እንደ ሌለው አየሁ፤ ከእርሱ በኋላ የሚሆነውንስ ተመልሶ እንዲያይ የሚያደርገው ማን ነው?

ግፍ፤ ጥረት፤ ብቸኝነት

4 እንደ ገና ከፀሐይ በታች የሚደረገውን ግፍ ሁሉ አየሁ፤ አስተዋልሁም፤ የተገፉትን ሰዎች እንባ ተመለከትሁ፤ የሚያጽናናቸውም አልነበረም፤ ኀይል በሚገፋቸው ሰዎች እጅ ነበረ፤ የሚያጽናናቸውም አልነበረም። ሕይወት የቀድሞ ሙታን፤ ዛሬ በሕይወት ካሉት ሕያዋን ይልቅ፤ ደስተኞች እንደ ሆኑ ተናገርሁ። ኃገር ግን ከሁለቱም ይልቅ፤ ገና ያልተወለደው፤ ከፀሐይ በታች የሚደረገውንም፤ ክፉት ያላየው ይሻላል። እንዲሁም ጥረትና የሥራ መከናወን ሁሉ ሰው በባልንጀራው ላይ ካለው ቅናት እንደሚመነጭ ተመለከትሁ፤ ይህም ደግሞ ከንቱ፤ ነፋስንም እንደ መከተለ ነው። ሳንፍ እጁን አጣጥፎ ይቀመጣል፤

3+20 ዘፍ2+7፤
ኢዮ34+15
3+21 መክ12+7
3+22 ኢዮ31+2፤
መክ2+24
4+1 መክ12+5፤
ሰቆ1+16
4+2 ኢዮ3+17፤
10+18፤
ር20+17-18፤
22+10
4+3 ኢዮ3+16+22
4+4 መክ1+14
4+5 ምሳ6+10

የገዛ ራሱንም ሥጋ ይበላል።
⁶በድካምና ነፋስን በመከተል
ከሚገኝ ሁለት ዕፍኝ ይልቅ፤
በርጋታ የሚገኝ አንድ ዕፍኝ ይሻላል።

⁷ደግሞም ከፀሐይ በታች ከንቱ የሆነን ነገር አየሁ፤
⁸ልጅም ሆነ ወንድም የሌለው፤ ብቸኛ ሰው አለ፤

ጥረቱ ማለቂያ የለውም፤
ዐይንም ባለው ሀብት ገና አልረከም፤
እርሱም፤ “ለማን ብዬ ነው የምደክመው?
ራሴን ከማስደሰትስ የምቁጠው ለምንድን ነው?” ብሎ ጠየቀ፤
ይህም ደግሞ ከንቱ፤

የጭንቅ ኑሮ ነው።
⁹ለሥራቸው መልካም ውጤት ስለሚያገኙ፤
ከእንድት ሁለት መሆን ይሻላል፤

¹⁰አንዱ ቢወድቅ፤
ባልንጀራው ደግሞ ይነሣዋል።
ቢወድቅ የሚያነሣው ረዳት የሌለው ግን፤
እንዴት አሳዛኝ ነው!

¹¹ደግሞም ሁለቱ አብረው ቢተኙ
ይሞታቸዋል።
ነገር ግን አንዱ ብቻውን እንዴት ሊሞቀው ይችላል?

¹²አንድ ሰው ብቸኛውን በያጣቃውም፤
ሁለት ከሆኑ ይመክቱታል፤
በሃስት የተገመደ ገመድም ቶሎ አይበጠስም።

በልጠ መገኘት ከንቱ ነው

¹³ምክርን መቀበል ከማያውቅ ሞኝና ሽማግሌ ንጉሥ ይልቅ ጠቢብ የሆነ ድኻ

4+6
ምሳ15+16-17፤
16+8
4+8 ምሳ27+20

³3+19 ወይም መንፈስ
³3+21 ወይም የሰው መንፈስ ወደ ላይ እንደሚሄድ ወይም የአንስሳት መንፈስ

ሕግ መሠረት እንስሳት እንደሚሞቱ ሁሉ ሰዎችም ይሞታሉ። ይህ እውነት የእኛን ደካማነትና በቀላሉ ተሰባሪነት ሲያመለክት፤ እግዚአብሔርን እንድንፈራውና እንድንገዛለት ሊያደርገን ይገባል (12፤13)።
3+21 የሰው መንፈስ ወደላይ መውጣቱን፤ ከውጭ በሚታይ ሁኔታ የሰው መንፈስ “ወደላይ” መውጣቱን ማንም ሊረዳ አይችልም፤ ሰሎሞን የዚህን ጥቅስ ትርጉም የገለጠው በ12፤7 “መንፈስም ወደሰጠው ወደ እግዚአብሔር ሳይመለስ” በማለት ነው (ክመዝ 16፡9-11፤ 49፡15፤ 73፡23-26፤ ከኢሳ 26፡19፤ ከዳን 12፡2-3 ጋር ያነጻጽሩ)።
4+1 የሚያጽናናቸውም አልነበረም፤ የእግዚአብሔርን መንገድ የሚቃወሙን ሃላም በመመልከት፤ ሰሎሞን ጭቂናን በየሰፍራው አየ፤ የተገፉትንም የሚያጽናና አልነበረም። አሁንም በእርግጥ ብዙ ጭቂና በዓለም ላይ አለ፤ ይሁን እንጂ መጽናናት አለ፤ አምላካችን “የመጽናናት ሁሉ አምላክ” (2ቆሮ 1፡3) ነውና። በብሉይ ኪዳን ዘመን ሕዝቡ የእርሱን እርዳታ በተሰፋ ሲጠብቁ እግዚአብሔር አብ አጽናናቸው (መዝ 86፡17፤ ኢሳ 51፡3-12)፤ እያሱስ በምድር ሳለ መጽናናትንና ፊውሰን አመጣ (ማቴ 9፡22)፤ መንፈስ ቅዱስ በአጠገባችን ቆሞ የሚያጽናናን ሌላ አጽናኝ እንደ ሆነ ተሰፋ ተሰጠን

(ዮሐ 14፡16)። አማኞችም እንዲሁ እርስ በርሳቸው አጽናኝ ትእዛዝ ተሰጥቶአቸዋል (2ቆሮ 1፡3)።
4+6 በድካም ... ከሚገኝ ሁለት ዕፍኝ ይልቅ፤ በርጋታ የሚገኝ አንድ ዕፍኝ ይሻላል፤ ከቀ. 4-8 ይመልከቱ። ጠንቅራ ሠራተኝነትና የሙያ መሻሻል ብዙውን ጊዜ ከባልንጀራ በሚመጣ የቅንዓት ፋክክርና በራስ ወዳድነት ላይ ባተኮረ የውድድር መንፈስ ይነሣል፤ እንደዚህ ዐይነት መንሣዎቶች ራስን የሚያጠፋ ናቸው (ቀ. 5)። በሌላ በኩል እግዚአብሔር መልካም ሥራ በመሥራትና ጸጥ ባለ መንፈሳዊ ሁኔታ ውስጥ በመሆን ማለትም መጠኛ ሕይወት ይዘን እንደንኖር ይፈልጋል። ከሰዎች ጋር አብረን መሥራት አለብን (ቀ. 9)፤ እርስ በርሳችንም ለንገረዳ ይገባል (ቀ. 10-11)።
4+9 ከአንድ፤ ሁለት መሆን ይሻላል፤ ከቀ. 9-12 ይመልከቱ፤ ባልንጀርነት ብዙ ጥቅም አለው፤ እግዚአብሔር ከንብረት ውጪ እንድንኖር አልፈጠረንምና (ዘፍ 2፡18)። ሁላችንም የንጽፍታችን የቤተሰቦቻችንና የአማኞችን ወንጀቻችን ፍቅር፤ ድጋፍና እርዳታ ያስፈልገናል (ሐሥ 2፡42)፤ ይሁን እንጂ በየሰለቱ ከእግዚአብሔር አብ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ጋር ኅብረት ካላደረግን ይህ በራሱ በቂ አይደለም (1ቆሮ 1፡9፤ 2ቆ 13፡14፤ ፊል 2፡1፤ ዮሐ 1፡3-6-7)።

ወጣት ይሻላል።¹⁴ ወጣቱ ከእስር ቤት ወደ ንጉሥነት የመጣ ወይም በግዛቱ ውስጥ በደብዳቤ የተወለደ ሲሆን ይሻላል።¹⁵ ከፀሐይ በታች የሚኖሩና የሚመለሱ ሁሉ ንጉሡን የሚተካውን ወጣት ተከትለውት አየሁ።¹⁶ በፊቱ የነበረው ሕዝብ ሁሉ ቁጥር ስፍር አልነበረውም፤ ከእርሱ በኋላ የመጡት ግን በተተኪው አልተደሰቱም። ይህም ደግሞ ከንቱ፤ ነፋስንም እንደ መከተል ነው።

እግዚአብሔርን ፍራ

5 ወደ እግዚአብሔር ቤት ስትሄድ እግርህን ጠብቅ። ለመስማት መቅረብ የሰነፍችን መሥዋዕት ከማቅረብ በጣል፤ እነርሱ ክፉ እንደሚሠሩ አያውቁምና።

²በአፍህ አትፍጠን፤

በእግዚአብሔርም ፊት ማንኛውንም

ነገር ለመናገር

በልብህ አትቸነል፤

እንተ ደግሞ በምድር ነህ፤

ስለዚህ ቃልህ ጥቂት ይሁን።

³በሥራ ብዛት ሕልም እንደሚታይ

ብዙ ቃል ባለበትም የሞኝ ንግግር

ይገለጣል።

⁴በእግዚአብሔር ስእለትን በተሳላህ ጊዜ

ለመፈጸም አትዘግይ፤ በሰነፍች ደስ

አይሰውምና፤ ስእለትህን ፈጽም። ስእለት

ተሰሎ ካለመፈጸም፤ አለመሳል ይሻላል።

⁵አንደበትህ ወደ ነጢአት እንዲመራህ

አትፍቀድ፤ ለቤተ መቅደስ መልእክተኛም፤

"የተሳላሁት በሰሐተት ነበር" አትበል።

እግዚአብሔር በተናገረው ተቁጥቶ የእጅህን

ሥራ ለምን ያጥፋ? ብዙ ሕልምና ብዙ

ቃል ከንቱ ነው፤ ስለዚህ እግዚአብሔርን ፍራ።

5+2 መሳ11+35፤
ኢዮ6+24፤
ም420+25፤
5+3 ኢዮ20+8፤
መከ10+14፤
5+4 ዘኁ30+2-4፤
ዘ823+21፤
መሳ11+35፤
መዘ66+13-14፤
119+60፤
5+5 ዘኁ30+24፤
ዮ52+9፤
5+7 መከ3+14፤

5+8 መዘ12+5፤
5+12 ኢዮ20+20፤
5+13 መከ6+1-2፤
5+15 ኢዮ1+21፤
መዘ49+17፤
መከ1+3፤
1ጢዮ6+7፤

ባለጠንኑ ከንቱ ነው

⁹በአገር ውስጥ ደኻ ተጨቁኖ፤ ፍትሕ ተጓድሎ፤ መብትም ተረግጦ ብታይ፤ እንደነዚህ ባሉ ነገሮች አትደነቅ፤ ምክንያቱም አንዱን አለቃ የበላይ ይመለከተዋል፤ በእነዚህ በሁለቱም ላይ ሌሎች ከፍ ያሉ አሉ። ግንምድና የሚገኘው ትርፍ ለሁሉም ነው፤ ንጉሡም ራሱ የሚጠቀመው ከዕርሻ ነው።

¹⁰ገንዘብን የሚወድ፤ ገንዘብ አይበቃውም፤ ብልጽግናም የሚወድ፤ በትርፉ

አይረከም፤

ይህም ከንቱ ነው።

¹¹ሀብት በበዛ ቁጥር፤

ተጠቃሚውም ይበዛል፤

በዐይኑ ብቻ ከማየት በቀር ታዲያ፤

ለባለቤቱ ምን ይጠቅመዋል?

¹²ጥቂትም ይሁን ብዙ ቢበላ፤

የሠራተኛ እንቅልፍ ጣፋጭ ነው፤

የሀብታም ሰው ብልጽግና ግን

እንቅልፍ ይነግዋል።

¹³ከፀሐይ በታች የሚያሳዝን ክፉ ነገር

አየሁ።

ይህም ለባለቤቱ ጉዳት የተከማቸ

ሀብት፤

¹⁴ወይም በአንድ መጥፎ አጋጣሚ የጠፋ

ብልጽግና ነው፤

ልጅ ሲወልድም፤

ለእርሱ የሚያስቀርለት ምንም ነገር

አይኖርም።

¹⁵ሰው ከእናቱ ማሕፀን

ዕራቁቱን ይወለዳል፤

እንደ መጣው እንዲሁ ይመለሳል።

ከለፋበትም ነገር፤

4+16 ከእርሱ በኋላ የመጡት ... አልተደሰቱም፤

ከቀ. 13-16 ይመልከቱ፤ በወጣቱ ጠቢብና ምክርን

በማይቀበለው በሞኝ ሽማግሌ ንጉሥ መከከል የተደረገው

ይህ ንጽጽር፤ አንድ ገዢ እብራተኛ ሲሆንና ለሕዝቡ

አገልጋይ መሪ መሆኑን ሳይፈልግ ሲቀር ሊመጣ

የሚችለውን አሳዛኝ ነገር ያመለክታል (ቀ. 13)።

5+1 ወደ እግዚአብሔር ቤት ስትሄድ

እግርህን ጠብቅ፤ ወደ እግዚአብሔር ቤት ሲገባ

በአክብሮትና በፍርሃት እንጂ በግድለሽነት መሆን

የለበትም። ወደ እግዚአብሔር ቤት ከመምጣታችን

በፊት በመንፈሳዊ ነገር ራሳችንን እናዘጋጅ፤ ከዚያም

የምንሰማውን የእግዚአብሔር ቃል በትክክል ለማዳማጥና

ለመታዘዝ ዝግጁ እንሁን።

5+4 ስእለትህን ፈጽም፤ ከቀ. 4-6 ይመልከቱ።

ስእለት የከው ለእግዚአብሔር ቃል የሚገባው መጠበቅ

ያለበት በከበረ ውሳኔ ነው። የአዲስ ኪዳን አገሮች

በጌታ እራት ጊዜ ከገጠኤት ተለይቶ ለመኖርና

ሕይወታቸውን ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር ለመስጠት

ስእለት ይሳላሉ (1ቀ. 11+20 ጳጳ. ማብ ይመ)

። ይህን ስእለት ለእግዚአብሔር ትሰሉ በነጢአት

የሚገኝን ተደላ ደስታ መሻት ለእግዚአብሔር ቀጣፃና

ፍርድ ይዳርጋል፤ የተደረገው ስእለት በእርግጥ ሐ

ሰት ነበር ማለት ነው። እግዚአብሔርን መዋሸት

የከፋ ቅጣትን ያመጣል (ለምሳሌ ሐናንያና ሰጸራ፤

ሐሥ 5+1-11 ይመ)።

5+8 ሌሎች ከፍ ያሉ፤ የድኾችን መጨቅንና

በግልጽ የሚታየውን የፍትሕ መታጣት በመመልከት

ሰሎሞን እግዚአብሔር ከሁሉም በላይ የሆነ ጳጳር እንደ

ሆነ ለጨዋኞች ያሳስባል። እርሱ ከሁሉም በላይ ነው፤

በፍርድ ቀንም የመጨረሻውን የፍርድ ውሳኔ የሚሰጥ

እርሱ ነው።

5+10 ገንዘብ የሚወድ፤ ገንዘብ አይበቃውም፤

ከቀ. 10-17 ይመልከቱ፤ ገንዘብና የቀጣጥላ ብዛት

ሕይወት ትርጉም ያለው እንዲሆን አያደርግም፤

እውነተኛ ደስታንም ሊያስገኝ አይችልም። በአጠቃላይ

አነጋገር የዕለቱን ሥራ በሚገባ ሠርቶ ወደ ቤቱ የገባ

አንድ ጥሩ ሠራተኛ የሰላም እንቅልፍ ሲያገኝ፤ ባለጠንቅ

አደጋ ይመጣል ወይም ከራሳችን ስሕተት የተነሣ ያለን

ሁሉ እናጣ ይሆናል ከሚል ሥጋት የሰላም እንቅልፍ

የላቸውም። ነገር ግን በሕይወት እያሉ ምንም ነገር

ባያጡም እንኳ ሲሞቱ አንድም ነገር ከራሳቸው ጋር

ይዘው አይሄዱም። በሰማይ ሀብትን ማከማቸት እጅግ

የተሻለ ሆኖ ሳለ፤ ብዙ ሰዎች በምድር ሀብትን በእጅጉ

ለማከማቸት ከሚገባ በላይ መሥራታቸው ያሳዝናል

(ማቴ 6+19-21)።

አንድም እንኳ በእጁ ይዞ ሊሄድ አይችልም።

¹⁶ይህ ደግሞ እጅግ ከፋ ነገር ነው፤ ሰው እንደ መጣ እንዲሁ ይሄዳል፤ የሚደክመው ለነፋስ ስለ ሆነ፤ ትርፉ ምንድን ነው?

¹⁷በብዙ ጭንቀት፤ መከራና ብስጭት፤ ዘመኑን ሁሉ በጨለማ ውስጥ ይበላል።

¹⁸የሰው ዕጣው ይህ ስለ ሆነ፤ ስግዚአብሔር በሰጠው በጥቂት ዘመት ከፀሐይ በታች በሚደክምበት ነገር ርካታን ያገኝ ዘንድ፤ መብላቱና መጠጣቱም መልካምና ተገቢ መሆኑን ተገነዝብሁ። ¹⁹ስግዚአብሔር ለሰው ባለጠግነትና ሀብት መስጠቱ፤ እንዲደሰትበትም ማስቻሉ፤ ዕጣውን እንዲቀበልና በሥራውም እንዲደሰት ማድረጉ፤ ይህ የስግዚአብሔር ስጦታ ነው። ²⁰ስግዚአብሔር የልብ ደስታ ስለሚሰጠውም በሕይወቱ ዘመን ያሉትን ቀናት እም ብዛም አያስባቸውም።

6 ከፀሐይ በታች ሌላ ክፉ ነገር አየሁ፤ እርሱም ለሰዎች እጅግ የሚከብድ ነው፤ ጎሰው ልቡ የሚሻውን እንዳያጣ፤ ስግዚአብሔር ባለጠግነትን፤ ሀብትንና ክብርን ይሰጠዋል፤ ስግዚአብሔር ግን እንዲደሰትበት ሥልጣን አልሰጠውም፤ ይልቁን ባዕድ ይደሰትበታል። ይህም ከንቱ፤ እጅግም ከፋ ነገር ነው።

³እንድ ሰው መቶ ልጅ ሊኖረውና ብዙ ዓመት ሊኖር ይችላል፤ ምንም ያህል ይኑር፤ በሀብቱ ደስ ካልተሰገበትና በአግባብ ካልተቀበረ፤ ከእርሱ ይልቅ ጭንቃፍ ይሻላል እላለሁ፤ ምክንያቱም በከንቱ ይመጣል፤ በጨለማም ይሄዳል፤ ሰውም በጨለማ ተሸፍኖአል። ⁵ፀሐይን ባያይዝና ምንም ነገር ባያውቅ እንኳ፤ እርሱ ከዚያ ሰው ይልቅ

5+16 መክ1+3
5+18 መክ2+3:24
5+19
1ኪ529+12፤
ኢዮ31+2፤
መክ2+24፤ 6+2
5+20 1ኪ512+7:18
6+2 መክ5+13:19
6+3 ኢዮ3+3:6

ዕረፍት አለው፤ ሁለት ጊዜ ሺህ ዓመት ቢኖር ነገር ግን በሀብቱ ደስ ባይሰኝበት ሁሉ ፊደዚያ ስፍራ የሚሄድ አይደለምን? ⁷የሰዎች ጥረት ሁሉ ለእፉ ነው፤ ፍላጎቱ ግንፈጽም አይረካም።

⁸ጠቢብ ከሞኝ ይልቅ ምን ብልጫ አለው? ድኻሽ በሌሎች ፊት እንዴት እንደሚኖር በማወቁ፤ ትርፉ ምንድን ነው?

⁹በምኞት ከመቅበዝበዝ፤ በዐይን ማየት ይሻላል፤ ይህም ደግሞ ከንቱ፤ ነፋሱንም እንደ መከተል ነው።

¹⁰አሁን ያለው ሁሉ አስቀድሞ ስም የተሰጠው ነው፤ ሰው የሚሆነውም አስቀድሞ የታወቀ ነው፤

ከራሱ ይልቅ ከሚበረታ ጋር፤ ማንም አይታገልም።

¹¹ቃል በበዛ ጭጥር፤ ከንቱነት ይበዛል፤ ይህ ታዲያ ለሰው ምን ይጠቅማል?

¹²ሰው በሕይወት ሳለ፤ እንደ ጥላ ብሚያልፉት ጥቂትና ከንቱ በሆኑት ቀኖቹ፤ ለሰው መልካም የሆነውን የሚያውቅ ማን ነው? እርሱ ከሄደ በኋላ ስፀሐይ በታች የሚሆነውን ማን ሊነግረው ይችላል?

6+6 መክ2+14
6+7 ም427+20
6+8 መክ2+15
6+9 መክ1+14
6+10 መክ3+15
6+12
1ኪ529+15፤
ኢዮ10+20፤
14+2፤ 20+8፤
መክ39+6
7+1 ኢዮ10+18፤
ም422+1፤
ማሐ1+3
7+2 ም411+19፤
መክ2+14

ጥበብ

7 መልካም ስም ከመልካም ሽቱ ይበልጣል፤ ከልደትም ቀን የሞት ቀን ይሻላል።

²ወደ ግብዣ ቤት ከመሄድ፤ ወደ ሕዝን ቤት መሄድ ይሻላል፤ ሞት የሰው ሁሉ ፍጻሜ ነውና፤

5+19 በሥራውም እንዲደሰት ማድረጉ፤ ይህ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው፤ እግዚአብሔር በሥራችን እንድንደሰትና ትክክለኛ በሆነ መንገድም ከሚያሰፈልገን በላይ ሀብት እንድናገኝ ሲፈቅድ፤ ያለን ሁሉ ሌሎችን ለመርጻትና በምድር ላይ የእግዚአብሔርን መንግሥት ለማስፋት ከእግዚአብሔር የተሰጠን ስጦታ እንደ ሆነ ለንጽግ ይገባል።

6+2 ባዕድ ይደሰትበታል፤ አንድ ሰው በሕይወት ደስ ለመሰኘት የሚፈልገው ነገር ሁሉ ተሟልቶለት ሊሆን ይችላል። ይህ ሆኖ ግን ደስ መሰኘት አልቻለም ይሆናል። ባለን ነገር ደስ መሰኘት የምንችለው ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ትክክለኛ ሊሆን ብቻ ነው። ለእርሱና ለመንግሥቱ በሙሉ ልብ የተሰጠን ከሆነ፤ እግዚአብሔር በሰጠን ቀጥላጭባቂ ስጦታዎች መደሰት እንድንችል ያደርገናል።

6+6 ሁለት ጊዜ ሺህ ዓመት ቢኖር፤ ከቱ 3-6 ይመልከቱ፤ ሞት በልጅነት ዕድሜ ሲፈጸም እጅግ አሳዛኝ ነው፤ ይሁን እንጂ ረዥም ዕድሜ ማግኘት ደግሞ እግዚአብሔር ለሰው በሰጠው ነገር ደስ እንዲሰኝ ለማድረግ ዋስትና አይሆንም። በችግር የተሞላ ሕይወት ሰው ከሥቃይ ሁሉ ለመግባገል “ምነው ገና ስወለድ በጠፋሁ” እንዲል ያደርገዋል (ከኢዮ 3 ጋር ያንጸጽሩ)። ከዛለም ሕይወት እንጻር እጅግ አስፈላጊው ነገር

በሕይወታችን ለእግዚአብሔር ክብር የመኖራችን ጉዳይ ነው (ከ1ክ2+13-14 ጋር ያንጸጽሩ)።

6+10 ከራሱ ይልቅ ከሚበረታ ጋር ማንም አይታገልም፤ ሁሉን ቻይ አምላክ በምድር ላይ ስለሚኖረው ነገር ሁሉ ያውቃል፤ እንዲሁም ስለ እኛ ስለ ሰዎች ሁሉን ነገር ያውቃል። ከእርሱ ጋር መታገል ምን ያህል ሞኝነት ነው? ምንጊዜም ቢሆን እኛ ስለራሳችን መልካም የሆነውን ነገር አናውቅም፤ ደግሞም ከሞትን በኋላ ምን ሊሆን እንደሚችል አናውቅም። በእግዚአብሔር መታመንና በትሕትና ለእርሱ ክብር መኖር ምን ያህል የተሻለ ነው?

7+1 መልካም ስም ለመልካም ሽቱ ይበልጣል፤ መልካም ስም በማግባረጥ ሰብ ውስጥ ከሚገኝ ከፍተኛ ክብር ይበልጣል፤ ይህም እውነተኛ የሆነን ባሕርይ ይወክላል። እንዲህ ዐይነቱ ሰው ማግባረጭ ክብር ላይ ብቻ ከሚያተኩር ሰው ይልቅ በሌሎች ሰዎች ዘንድ ቋሚ የሆነ ተወዳጅነትን ያተርፋል።

7+1 የሞት ቀን፤ ለአማኝ ከተወለደበት ቀን ይልቅ የሚሞትበት ቀን የተሻለ ነው፤ ምክንያቱም ከእግዚአብሔር ጋር እጅግ የተሻለ ሕይወት መኖር የሚጀምርበት ነው (2ቆሮ 5:1-10፤ ፊል 1:21-23 ይመጡ። በገጽ 765 ላይ “ሞት” በሚል ርዕስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመጡ)።

ሕያው የሆነም ይህን ልብ ግለት
ይገባዋል።
3ሐዘን ከሣቅ ይሻላል፤
የዘነ ፊት ለልብ መልካም ነውና።
4የጠቢባን ልብ በሐዘን ቤት ነው፤
የሞኞች ልብ ግን በደስታ ቤት
ነው።
5የሞኞችን መዝሙር ከመስማት፤
የጠቢባንን ሰዎች ተግሣጽ መስማት
ይሻላል።
6የሰነፍች ሣቅ፤
ከድስት ሥር እንደሚንጣጣ የእሾኸ
ማገዶ ነው፤
ይህም ደግሞ ከንቱ ነው።
7ግፍ ጠቢብን ሞኝ ያደርጋል፤
ጉብም ልብን ያበላሻል።
8የአንድ ነገር ፍጻሜ ከጃማሬው ይሻላል፤
ትዕግሥተኛም ከትዕቢተኛ ይሻላል፤
9የሞኞች ቍጣ በዕቅፋቸው ውስጥ ስለ ሆነ፤
በመንፈስህ ለቍጣ አትቸክላል።
10አንተም፤ “ከእነዚህ ቀናት የቀድሞዎቼ
ለምን ተሻሉ?” አትበል፤
እንዲህ ያሉትን ጥያቄዎች መጠየቅ
ጠቢብነት አይደለምና።
11ጥበብ እንደ ርስት መልካም ነገር ነው፤
ጠቃሚነቱም ፀሐይን ለሚያዩ
ሰዎች ነው።
12ገንዘብ ጥላ ከለላ እንደ ሆነ ሁሉ፤
ጥበብም ጥላ ከለላ ነው፤
የዕውቀት ብልጫዎ ግን፤
ጥበብ የባለቤቷን ሕይወት መጠበቅ
ነው።
13ከገዢአብሔር ያደረገውን ተመልከት፤
እርሱ ያጣመመውን፤
ማን ሊያቃናው ይችላል?
14ጊዜው መልካም ሲሆን፤ ደስ ይበልህ፤

7+3 ምሳ14:13
7+4 መክ2:1
ኤር16:8
7+5 ምሳ13:18
15:31-32
7+6 መክ58:9
ምሳ14:13
7+7 ዘዕ18:21
23:8
7+8 ምሳ14:29
7+9 ምሳ14:29
ማቴ5:22
7+10 መዝ77:5
7+11 መክ2:13
11:7
7+13 መክ1:5
2:24
7+14 ኢዋ1:21
መክ2:24

7+15 ኢዋ7:7
21:7
መክ8:12
14: ኤር12:1
7+17 ኢዋ15:32
7+18 መክ3:14
7+19 ምሳ8:14
መክ2:13
7+20 2ዜ56:36
ኢዋ4:17
መዝ14:3
ምሳ20:9
ሮሜ3:12
7+21 ምሳ30:10
7+23 መክ1:17

ጊዜው ክፉ ሲሆን ግን ይህን አስብ፤
ከገዢአብሔር አንዱን እንዳደረገ፤
ሊላውንም አድርጎአል፤
ስለዚህ ሰው ስለ ወደ ፊት ሁኔታው፤
ምንም ሊያውቅ አይችልም።
15በዚህ ከንቱ በሆነው ሕይወቱ እነዚህን
ሁለቱን ነገሮች አይቻለሁ፤
ጻድቅ በጽድቅ ሲጠፋ፤
ነጥለም በክፉ ዕድሜው ሲረዝም።
16እጅግ ጻድቅ፤
እጅግም ጠቢብ አትሁን፤
ራስህን ለምን ታጠፋለህ?
17እጅግ ክፉ አትሁን፤
ሞኝም አትሁን፤
ለምንስ ያለ ቀንን ትሞታለህ?
18አንዱን ይዞ ሊላውንም አለመልቀቅ
መልካም ነው፤
ከገዢአብሔርን የሚፈራ ሰው
ጽንፈኝነትን ያስወግዳል።
19በአንድ ከተማ ካሉ ዐሥር ገዢዎች ይልቅ፤
ጥበብ ጠቢቡን ሰው ኃይል
ታደርገዋልች።
20ትክክለኛውን ነገር የሚያደርግና ፈጽሞ
ኅጢአት የማይሠራ፤
ጻድቅ ሰው በምድር ላይ የለም።
21የሚነገረውን ቃል ሁሉ ለማዳመጥ
አትሞክር፤
አለበለዚያ አገልጋይህ ሲረገምህ
ትሰማ ይሆናል፤
22ብዙ ጊዜ አንተ ራስህ፤
ሌሎችን እንደረገምህ ልብህ
ያውቃልና።
23እኔም ይህን ሁሉ በጥበብ ፊትኛ፤
“ጠቢብ ለመሆን ቁርጫለሁ” አልሁ፤
ይህ ግን ከእኔ የራቀ ነበር።
27+18 ወይም ሁለቱንም ይከተላቸዋል

7+3 ሐዘን ከሣቅ ይሻላል፤ ከቀ. 2-6 ይመልከቱ።
ንጉሥ ሰሎሞን ሐዘን የሚያመጣውን ከባድ ስብረትና
ጥበብ የተሞላበት ግሥጽ የሚያደርሰውን ሐዘን ከሰነፍች
ሣቅና ከሞኞች ከንቱ ፊዘ ጋር ያነጻጽራል። የተገሠጹ
ሰዎች ለጊዜው የሐዘን ስሜት ሊሰማቸው ይችላል።
ይሁን እንጂ እንዲህ ዐይነቱ ሐዘን ብዙውን ጊዜ ንስሐ
እንዲገቡ ያደርጋቸዋል። እውነተኛ ከሆነው ከሕይወት
ገጽታ ጋር ፊት ለፊት ስለተጋፈጡ፤ ከሣቅና ከፈንጠዘያ
ጊዜ ይልቅ እንዲህ ዐይነቱ የሐዘን ጊዜ ይሻላል።
7+13 እንደገዢአብሔር ያደረገውን ተመልከት፤
ከቀ. 8-14 ይመልከቱ። መንገዱ ኩረከንቹ ይሁን
የተስተካከለ፤ እግዚአብሔር የሰጠውን በመቀበል፤
ሰው እግዚአብሔር ወዳለመለት ግብ ለመድረስ
መጽናት እንዳለበት ስሎምን ያሳስባል (ከፊል 3:13-14
ጋር ያነጻጽሩ)። እግዚአብሔር በሕይወታችን እየሠራ
መሆኑን በመገንዘብ በብልጽግና ጊዜ ደስ ልንሰኝ
እንችላለን። በቸግር ጊዜም ቢሆን በእግዚአብሔር
መታመንን ልንግር ይገባል። ሐዋርያው ጳውሎስ
እንዳደረገው በራብ ጊዜም ይሁን በጥጋብ ጊዜ ረከቶ
መኖርን መማር አለብን (ፊል 4:12)።
7+16 እጅግ ጻድቅ፤ እጅግም ጠቢብ አትሁን፤
ይህ ጥቅስ ምሳ 3:7 ላይ፤ “በራስህ አስተያየት ጠቢብ ነኝ
አትበል፤ እግዚአብሔርን ፍራ፤ ከክፉም ራቅ” ከሚለው

አንጻር ሊተረጎም ይገባል። ለድነት በራሳቸው መልካም
ሥራ የሚታመኑና ራሳቸውን ጥበባዊ አድርገው የሚቁጥሩ
ሰዎች የሚያጠፉት ራሳቸውን ብቻ ነው። ልባችን ጸግም
ልደትን እንዲያገኝ ከእግዚአብሔር እውነተኛ ጽድቅ
እንዲሁም የእግዚአብሔርን ቃል ለመረዳት ከመንፈስ
ቅዱስ እውነተኛ ጥበብ ያስፈልገናል።
7+20 ትክክለኛውን ነገር የሚያደርግና ፈጽሞ
ኅጢአት የማይሠራ ... የለም፤ ከቀ. 20-22
ይመልከቱ። ይህ ጥቅስ ኢዋ1 ነቀፋ የሌለበት ሰው እንደ
ሆነ፤ እግዚአብሔር የተነገረውን አይቃረንም (ኢዋ 1:8
2:3)። ነገር ግን “ሁሉ ኅጢአትን ሠርተዋል፤
የእግዚአብሔርም ክብር ጉድለውታቸዋል” (ሮሜ 3:23
ይሙ፤ ከ3:10-18 ጋር ያነጻጽሩ) የሚለውን እውነት
የሚያመለክት ነው።
7+23 ጠቢብ ለመሆን ቁርጫለሁ ... ይህ
ግን ከእኔ የራቀ ነበር፤ ከቀ. 23-28 ይመልከቱ።
በራሳቸው ጥረትና አስተሳሰብ ጥበብን ለማግኘት የሚሹ
በክንቱ ይደክማሉ እንጂ አያገኙትም። ለዚህም ዕ
ንቅፋት የምትሆነው፤ የኢግብረገባዊነትንና የክፋትን
አሳሳችነት በሰውነት የምትገልጽው “ሴት” (ቀ. 26)
ናት። ይህች ሴት በምሳ 8:1-4 ላይ ጥበብን በሰውነት
ከገለጸችው ሴት ተቃራኒ ናት። ኅጢአተኛች በክፋት
ወጥመድ ውስጥ ሰላላ ጥበብን ሊያገኝ አይችልም፤ ነገር

አየሁ። ከፀሐይ በታች የሚደረገውን ማንም
 ሊያውቅ አይችልም፤ ሰው ለመመርመር ብዙ
 ቢጥርም፣ ትርጉሙን ማግኘት አይችልም፤
 ጠቢብም እንኳ ዐውቀዋለሁ ቢል፣ ፈጽሞ
 ሊንገዘበው አይችልም።

የሁሉም የመጨረሻ ዕጣ ፈንታ

9 ስለዚህ ይህን ሁሉ በልቤ አስቤ እንዲህ
 አልሁ፤ ጻድቃንና ጠቢባን የሚሠሩትም
 ሥራ በእግዚአብሔር እጅ ነው፤ ነገር ግን
 ፍቅር ይሁን ወይም ጥላቻ የሚጠብቀውን
 ማንም አያውቅም። ጻድቃንና ኀዋእን፤
 ደጎችና ክፋዎች፤ ንጹሐንና ርኩሳን፤
 መሥዋዕት የሚያቀርቡና የማያቀርቡ
 የሁሉም የመጨረሻ ዕጣ ፈንታ አንድ ነው።
 ለደጉ ሰው እንደሆነው ሁሉ፤

ለኅጢአተኛውም እንዲሁ ነው፤
 ለሚምሉት እንደሆነው ሁሉ፤

መሐላን ለሚፈሩትም እንዲሁ ነው።

ከፀሐይ ባታች በሁሉም ላይ የሚሆነው
 ክፋት ይህ ነው፤ የሁሉም የመጨረሻ ዕጣ
 ፈንታ አንድ ነው። በዚህም ላይ የሰዎች
 ልብ በክፉት የተሞላ ነው፤ በሕይወት
 እያሉም በልባቸው ውስጥ እብደት አለ፤
 በመጨረሻም ወደ ሙታን ይወርዳሉ።
 ስለዚህም መካከል ያለ ማንኛውም ሰው
 ተስፋ አለው፤ በሕይወት ያለ ውሻ ከሞተ
 እንበሳ ይሻላልና!

ኢየሱስ እንደሚሞቱ ያውቃለሁና፤
 ሙታን ግን ምንም አያውቁምና፤

መታሰቢያቸው ይረሳል፤
 ምንም ዋጋ የላቸውም።

ፍቅራቸው፣ ጥላቻቸው፤

ቅናታቸውም ከጣፋ ቈይተዋል፤

ከፀሐይ በታች በሚሆነው ነገር ሁሉ፤

ፈጽሞ ዕጣ ፈንታ አይኖራቸውም።

ኃይሉም ግብረህን በደስታ ብላ፤ ወይንህንም
 ልብህ ደስ ብሎት፤ ጣጣ፤ ባደረግኸው ነገር
 ስንዚህከሔድ ደስ ብሎታልና። ያዘውትር ልብስህ
 ነቁ፤ ይሁን፤ ራስህንም ዘውትር በዘይት ትባ።
 ስንዚህከሔድ ከፀሐይ በታች በሰጠህ በዚህ

9+1 መክ10+14
 9+2 ኢዮ9+22፤
 መክ2+14
 9+3 ኢዮ9+22፤
 21+261
 መክ2+14፤
 ኢር11+8፤
 13+10፤ 16+12፤
 17+9
 9+5 ኢዮ14+21፤
 መክ9+6፤
 መክ1+11
 9+6 ኢዮ21+21
 9+7 ዙዮ6+20፤
 መክ2+24
 9+8 ራእ3+4
 9+9 ኢዮ31+2፤
 ምላ5+18

9+10 ዙዮ16+33፤
 14፡፡10+7፤
 መክ6+5፤
 መክ2+24፤ 11+6፤
 ኢላ38+18
 9+11 ዙዮ8+18፤
 ኢዮ32+13፤
 መክ2+14፤
 ኢላ47+10፤
 ኢር9+23፤
 ኢዮ2+14-15
 9+12
 መክ73+22፤
 መክ29+6፤
 መክ2+14
 9+13
 24፡፡20+22
 9+15 ዙዮ40+14፤
 መክ1+11
 9+16 አሰ6+3

ትርጉም የለሽ የሕይወት ዘመን ሁሉ፤
 ከንቱ በሆነትም ቀኖችህ ሁሉ ከምትወዳት
 ሚስትህ ጋር ደስ ይበልህ፤ በሕይወትህና
 ከፀሐይ በታች በምትደክምበት ነገር
 ሁሉ ይህ ዕድል ፈንታህ ነውና። ¹⁰እጅህ
 የሚያገኘውን ሥራ ሁሉ በሙሉ ነይህህ
 ሥራው፤ ልትሄድበት ባለው መቃብር፤
 ውስጥ መሥራትም ሆነ ማቀድ፤ ዕውቀትም
 ሆነ ጥበብ የለምና።

¹¹ሌላም ነገር ከፀሐይ በታች አየሁ፡

ሩጫ ለፈጣኛች፤

ውጊያም ለኀያላን አይደለም፤

እንጂራ ለጥበበኛች፤

ወይም ባለጠግንት ለብልሆች፤

ወይም ሞገስ ለዐዋቂዎች አይሆንም፤

ጊዜና ዕድል ግን ሁሉን

ይገናኛቸዋል።

¹²ደግሞም የራሱን ጊዜ የሚያውቅ ሰው

የለም፤

ዓሦች በክፉ መረብ እንደሚያዙ፤

ወይም ወፎች በወጥመድ፤

እንደሚጠመዱ፤

ሰዎችም ሳያስቡት በሚመጣባቸው፤

በክፉ ጊዜ ይጠመዳሉ።

ጥበብ ከሞንንት ይበልጣል

¹³እንዲሁም እጅግ ያስገረመኝን ይህን
 የጥበብ ምሳሌ ከቀላይ በታች አየሁ፡-
¹⁴ጥቂት ሰዎች የሚኖሩባት አንዲት ትንሽ
 ከተማ ነበረች፤ አንድ ኀያል ንጉሥም
 መጣባት፤ ከበባት፤ በላይም ትልቅ ምሽግ
 ሠራባት። ¹⁵በዚያችም ከተማ ጥበበኛ የሆነ
 አንድ ድኻ ሰው ይኖር ነበር፤ በጥበብም
 ከተማዋን አዳናት፤ ነገር ግን ያን ድኻ
 ምንም አላስታወሰውም። ¹⁶ስለዚህ፤ “ጥበብ
 ከኀያል ይበልጣል” አልሁ፤ ሆኖም የድኻው

^{፡፡}2 ሰባን ሊቃናት (አቶዊላ) ሸልጌትና ሱርስት
 እንዲሁ ሲሆኑ ዕብራይስጡ ግን ክፉዎች የሚሉው
 የለም፤

^{፡፡}4 ወይም ታዲያ የሚመረጠው ምንድነው?

ሊሕያዋን ሁሉ ተሰራ አለ

^{፡፡}10 በዕብራይስጥ ሲላል ማለት ነው

ብቻ ነው። ልጆቹ ከሆንን ያለነው በእርሱ እጅ ውስጥ
 ነው (9+1)።

9+2 የሁሉም የመጨረሻ ዕጣ ፈንታ አንድ
 ነው። ሰሌዎን የሞትን አይቀራንት የተመለከተው
 በምድር ካለው ሕይወት አንጻር ብቻ ነው። ከዚህ አንጻር
 ለጻድቁም ለክፉም ሳይለይ ለሁሉም ሞት ይመጣል
 ማለት ተገቢ አይመስለኝም።

9+7 ምንግብህን በደስታ ... ወይንህንም ልብህ
ደስ ብሎት፤ ሞት ለሁሉም ቢሆን እንዲሁም ጊዜና
 ዕድል ሁሉንም ቢገናኝም እንኳ (ቍ 11)፤ እግዚአብሔር
 ርን ደስ ማለት የሚገባን እኛ (ከርሜ 12፤2 ጋር
 ያነጻጽሩ) እርሱ በሕዝቡ ነገር መደሰትን ማቅረጥ
 የለብንም። በዚህ ስፍራ የተጠቀሰው ወይን (በዕብራይስጡ
 “ያይን”) ያለጥርጥር ከወይን ፍሬ ብትኩሉ የተጨመቀ
 ጣፋጭ የወይን ጭማቂ ነው (በገጽ 232 ላይ፤ “የወይን
 ጠጅ በብሉይ ኪዳን” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት
 ጽሑፍ ይመ)።

9+15 በሙሉ ኀያል ሥራው፤ የምንሠራው
 ሥራ ምንም ዐይነት ቢሆን፤ ለጌታ እንደምንሠራ
 በመቀጠር በሙሉ ልባችን ልናከናውነው ይገባል
 (ቂላ 3+23፤ ይመ)።

9+15 ያን ድኻ ማንም አላስታወሰውም፤
 በዚህ ምሳሌ አንዲት አነስተኛ ከተማ በአንድ
 ትልቅ ሰራዊት ተከባ ተስፋ በሌለው ሁኔታ ላይ
 ትገኛለች (ቍ 14)። ነገር ግን ጥበበኛ የሆነ አንድ
 ድኻ ሰው ዕቅድ ይወጥቶ ከተማይቱን አዳናት።
 ግልጽ ሆኖ እንደሚታወቀው ምናልባት ያ ጥበበኛ
 ድኻ ሰው ከድኻነቱ የተነሣ ያደረገው ነገር ተረስቶ
 ሌላ ሰው ከተማይቱን እንዳዳናት ተደርጎ ሳይቈጠር
 አልቀረም። አማኞች በዓለም ቢኖሩ ፍትሕና
 ትክክለኛ ጻንጻንት ፍጹም ይሆናል ብለው ሊጠበቁ
 አይገባም፤ ነገር ግን ከሞት በኋላ ባለው ሕይወት
 እግዚአብሔር ትክክለኛ ፍርድ በመስጠት የጽድቅ ሥራ
 የሠሩትን ሁሉ ይሸልማል።

ጥበብ ተንቀላል፤ ቃሉም አልተሰማም።
17ሞኞችን ከሚያስተዳድር ገዥ ጨኸት
ይልቅ፤

ጠቢብ በዝግታ የሚናገረው ቃል
ይደመጣል።

18ጥበብ ከጦር መሣሪያ ይበልጣል፤
ነገር ግን አንድ ኅጢአተኛ ብዙ
መልካም ነገርን ያጠፋል።

10 የሞቱ ዝንቦች ሽቶን
እንደሚያገመ፡-
ትንሽ ሞኝነትም ጥበብንና ክብርን
ያቀላል።

2የጠቢብ ልብ ወደ ቀኝ፤
የሞኝ ልብ ግን ወደ ግራ
ያዘነብላል።

3ሞኝ በጉዳና ሲሄድ ማስተዋል
ይገባል።
ጅል መሆኑንም ለማንም ይገልጻል።
4የገዥ ቍጣ በተነሣብህ ጊዜ፤
ስፍራህን አትልቀቅ፤
ትዕግሥት ታላቁን ጥፋት ጸጥ
ያደርጋልና።

5ከሁሉም በታች ያየሁት ክፉ ነገር አለ፤
ይህም ከገዥ የሚወጣ ስሕተት
ነው፤

6ሞኞች በብዙ የክብር ስፍራዎች
ሲቀመጡ፤
ሀብታሞች ግን በዝቅተኛ ስፍራ
ሆነዋል።

7መሳፍንት እንደ ባሮች በእግራቸው
ሲሄዱ፤
ባሮች ፈረስ ላይ ተቀምጠው
አይቻለሁ።

8ጉድጓድን የሚምስ ራሱ ይገባበታል፤
ቅጥርንም የሚያፈርስ እባብ
ይነድፈዋል።

9ድንጋይ የሚፈነቅል ይገዳበታል፤
ግንድንም የሚፈልጥ አደጋ ላይ
መውደቁ አይቀርም።

10መጥረቢያ ቢደንዝ፤
ጫፉም ባይሳል፤
ብዙ ጉልበት ይጨርሳል፤
ብልጎት ግን ለውጤት ያበቃል።

9+18 መዘ2+13
10+1 ምላ13+16፤
18+2
10+3 ምላ13+16
10+4 መዘ8+3፤
ምላ16+14
10+6 ምላ29+2
10+7 ምላ19+10
10+8 አስ2+23፤
መዘ9+16፤ 57+6፤
አጥ5+19
10+9 ምላ26+27

10+11
መዘ58+5፤
አላ3+3
10+12
ምላ10+6፤32፤
14+3፤ 15+2፤
18+7
10+14 መዘ5+3፤
9+1
10+16
አላ3+4-5፤12
10+17 ዘዳ14+26፤
14ጦ-25+36፤
ምላ31+4
10+18 ምላ20+4፤
24+30-34
10+19
ዘፍ14+18፤
መላ9+13
10+20 ዘወ22+28
11+1 ቀ6፤
ዘዳ24+19፤
አላ32+20፤
ሆላ10+12

11እባብ በድግምቱ ከመፍዘዙ በፊት
በነድፍ፤
ለደጋሚው ምንም አይጠቅመውም።
12ከጠቢብ አፍ የሚወጣ ቃል ባለ ሞገስ
ነው፤
ሞኝ ግን በገዛ ከንፈሩ ይጠፋል፤
13ቃሉ በመጀመሪያ ሞኝነት ነው፤
በመጨረሻም ደግሞ ክፉ እብደት
ነው፤

14ሞኝም ቃልን ያበዛል።
የሚመጣውን የሚያውቅ የለም፤
ከእርሱ በኋላ የሚሆነውንስ ማን
ሲነግረው ይችላል?

15የሞኝ ሥራ ራሱን ያደክመዋል፤
ወደ ከተማ የሚወስደውንም መንገድ
አያውቅም።

16አንቺን ንጉሥሽ ልጅህ የሆነ፤
መሳፍንትሽም በጠዋት ግብዣ
የሚያደርጉ ምድር ሆይ፤
ወደሌላሽ!

17አንቺ ንጉሥሽ ከተከበረው ዘር የሆነ፤
ለመስከር ሳይሆን ለብርታት፤
በተገቢው ጊዜ የሚበሉ መሳፍንት
ያሉሽ ምድር ሆይ፤
የተባረክሽ ነሽ፤

18ሰው ሰነፍ ከሆነ ጣራው ይዘብጣል፤
እጅቹም ካልሠሩ ቤቱ ይፈሳል።

19ግብዣ ለሣት ያዘጋጃል፤
ወይም ሕይወትን ያስደስታል፤
ገንዘብም ካለ ሁሉ ነገር አለ።

20በሐሳብህም እንኳ ንጉሥን አትንቀፍ፤
በመኝታ ክፍልህም ባለጠጋን
አትርገም፤

የሰማይ ወፍ ቃልህን ልትወስድ፤
የምትበረዋም ወፍ የምትለውን
ልታደርስ ትችላለችና።
እንጀራ በውሃ ላይ

እንጀራ በውሃ ላይ

11 እንጀራህን በውሃ ላይ ጣል፤
ከብዙ ቀን በኋላ መልሱህ

10+16 ወይም እሽዘር

10+1 የሞቱ ዝንቦች ሽቶን እንደሚያገመ፡-
የሞቱ ዝንቦች ከምር የተቀመመውን ብዙ ሽቶ
እንደሚያሳገ፡- ጥቂት ሞኝነት የተልቅ ጥበብ ውጤት
የሆነን ነገር ሊያጠፋ ይችላል። የተለያዩ ጥሩ
ዕቅዶች በጥበብ ሊነደፉ ይችላሉ። ነገር ግን በአንድ
ሰው የሞኝነት ስሕተት ያ ሁሉ ዕቅድ ሊበላሽ ይችላል
(2ነገ 20+12-19 ይመ)።

10+8 ጉድጓድን የሚምስ፤ ክቀሩ 8-10
ይመልከቱ፤ ከአይወትና ከተለመዱ ድርጊቶች
የሚመጡ ችግሮችንና አሥጊ ሁኔታዎችን ለማለፍ
ጥበብን ግምት ውስጥ ማስገባት ይገባል። ጥበቡ ሰው
ምን ሊመጣ እንደሚችል ስለሚያውቅና ዕንቅፋቶቹን
በጥንቃቄ ስለሚያስወጅና ከጉዳት ይጠበቃል።

10+16 ንጉሥሽ ልጅ የሆነን ገዥዎችና መሪዎች
ብስለት አተተው እንደ ሕገናት ሲሆኑ እንዲሁም
ለዐላፍቻቸውና ረዳቶቻቸው የሥራ ቀጥቻቸውን በመጠጥ

ግብዣ ሲያሳልፉት ማየት እጅግ የሚያሳዝን ጉዳይ
ነው። እጅግ የሚያሰክር መጠጥ በዓለም ዋና ከተሞች
ያለ ቍጥር በነጻ እንደ ጉርፍ መፍሰስ በታሪክ ውስጥ
እንደት የሚያሳዝን ጉዳይ ነው። መልካም ምሳሌነት
ያላቸውና እግዚአብሔርን የሚፈሩ መሪዎች በእጅጉ
ያስፈልጉናል (ቀሩ 17)።

11+1 እንጀራህን በውሃ ላይ ጣል፤ ለዚህ ቃል
እንዱ የዕብራይስጥ ትርጉም እንጀራ ሊሆን የሚችለው
“እህል” ነው። ይኸውም ግብዣዎን በየዓመቱ የአባይ
ወንዝ ጥልቅ መሬታቸውን ሲያለብስ የእህልን ፍሬ
የሚዘሩበትን ሁኔታ የሚያመለክት ነው። የእህሉ ሁኔታ
በመሬት ውስጥ ተቀብሮ የሚረሳ ይመስላል፤ ይሁን
እንጂ የተዘራው በወቅቱ እድገት የሚታጨድበት ጊዜ
ይመጣል። ይህን ሐሳብ ለሌሎች ቸርነትን ከማድረግና
ሌሎችን ለመደገፍ ከማናደርገው ፈቃደኝነት ጋር
ልናገናኘው እንችላለን (ቀሩ 2)፤ አንድ ቀን እኛም

ታገኘዋለሁና።
 ሕብትህን ሰባት ቦታ፤ እንዲያውም
 ሰምንት ቦታ ከፍለህ አስቀምጥ፤
 በምድሪቱ ላይ የሚመጣውን ጥፋት
 አታውቅምና።
 ፊደላት ውሃ ካዘለ፤
 በምድር ላይ ዝናብን ያዘንባሉ፤
 ዛፍ ወደ ደቡብም ሆነ ወደ ሰሜን
 ቢወድቅ፤
 በወደቀበት ቦታ በዚያ ይጋደማል።
 ነፋሱን የሚጠባበቅ አይዘራም፤
 ደመናትንም የሚያይ አያቀድም።
 ሆነ፤ ሰን መንገድ እንደማታውቅ፤
 ሕይወት ወይም መንፈስ በእናት
 ማሕፀን ውስጥ ወደሚገኘው
 አካል እንዴት እንደሚገባም፤
 እንደማታውቅ ሁሉ፤
 ሁሉን ሠራ የሆነውን፤ የስግዚብኬና
 ሥራ ማስተዋል አትችልም።
 ጠዋት ላይ ዘርህን ዝራ፤
 ማታም ላይ እጅህ ሥራ አይፍታ፤
 ይህ ወይም ያ፤
 ወይም ሁለቱ መልካም ይሁኑ፤
 የቱ እንደሚያፈራ አታውቅምና።

ወጣት ሳለህ ፈጣሪህን አስብ
 ግርሃን መልካም ነው፤
 ፀሐይንም ማየት ለዐይን ደስ
 ያሰኛል።
 ሰው ምንም ያህል ብዙ ዓመት ቢኖር፤
 በእነዚህ ሁሉ ይደሰት፤
 ነገር ግን ሕልማዎቹንም ቀናት ያስብ፤
 እነርሱ ይበሃሉና፤
 የሚመጣውም ነገር ሁሉ ከንቱ ነው።
 ለእንተ ወጣት በወጣትነትህ ጊዜ ደስ
 ይበልህ።

11፡5
 ዮሐ3፡8-10፤
 መዝ139፡14-16፤
 11፡6 መዝ9፡10
 11፡7 መዝ7፡11
 11፡8 መዝ12፡1
 11፡9 ኢዮ19፡29፤
 መዝ2፡24፤ 3፡17

በወጣትነትህም ዘመን ልብህ ደስ
 ያሰኝህ፤
 የልብህን መንገድ፤
 ዐይንህ የሚያየውንም ሁሉ
 ተከትል፤
 ነገር ግን ስለ እነዚህ ነገሮች ሁሉ፤
 ስግዚብኬ ወደ ፍርድ
 እንደሚያመጣህ ፅዕን።
 ስለዚህ ቀንቀትን ከልብህ አርቅ፤
 ክፉ ነገርንም ከሰውነትህ አስወግድ፤
 ወጣትነትና ጉብዝና ከንቱ
 ናቸውና።

12 “ደስ አያሰኝኝም”
 የምትላቸው ዓመታት ሳይደርሱ፤
 በወጣትነትህ ጊዜ፤ ፈጣሪህን አስብ።
 ፀሐይና ብርሃን፤
 ጨረቃና ከዋክብት ሳይጨልሙ፤
 ደመናትም ከዝናብ በኋላ
 ሳይመለሱ፤
 ጌት ጠባቂዎች ሲርዱ፤
 ብርቱዎች ሲጉብዙ፤
 ጥቂት በመሆናቸው ፈጨታዎች ሲያቆሙ፤
 በመስኮት የሚያየትም ሲፈዙ፤
 ወደ አደባባይ የሚያወሉ በሮች ሲዘጉ፤
 ወፍጦ ሟልጦ ድምፅ ሲነሣ፤
 ሰው በወፍ ድምፅ ሲነሣ፤
 ዝማሬው ሁሉ ሲዳከም፤
 ዳገት መውጣት ሲያርድ፤
 መንገድም ሲያስፈራ፤
 የለው ዛፍ ሲያብብ፤
 እንበጣም ራሱን ሲጉትት፤
 ፍላጎት ሲጠፋ፤

11፡5 ወይም አካል በእናት ማሕፀን ውስጥ እንዴት
 እንደሚሠራ እንደማታውቅ ሁሉ

11፡10
 መዝ94፡19፤
 መዝ2፡24
 12፡1
 24መ፡19፡35፤
 መዝ1፡8
 12፡4 ኢር25፡10
 12፡5 ኢዮ10፡21፤
 ኢር9፡17፤
 ኢዮ5፡16

ራሳችን በትልቅ ችግር ውስጥ ልንሆን እንደምንችል
 በማስብ በሊጋሰነት መስጠት አለብን (ከ2ቀሮ 8፡10-15
 ጋር ያነጻጽሩ)።
 11፡4 ነፋሱን የሚጠባበቅ አይዘራም፤ እጅግ
 የተመቻቹ ሁኔታዎችን በመጠባበቅ ምንጊዜም ቢሆን
 ምንም ነገር ማከናወን በማይችልበት ዓለም ውስጥ
 እንገኛለን (ከማቴ 24፡7-14 ጋር ያነጻጽሩ)፤ ሁኔታዎች
 በዚህ ዘመን ፈጽሞ የተመቻቹና ተስማሚ አይሆኑም።
 በማዕለቱ በመጸለይና መጽሐፍ ቅዱሳችንን በማንበብ
 መትጋት ይገባናል። በዙሪያችን ያለ ማንኛውም ሰው
 በነጠላነት የሚገኝ ተድላ ደስታን ቢያሳድድም እኛ ግን
 እግዚአብሔር ባዘዘው የጽድቅ ሕይወት ደረጃ መሠረት
 መኖር አለብን።
 11፡9 ስለ እነዚህ ነገሮች ሁሉ እግዚአብሔር
 ወደ ፍርድ እንደሚያመጣህ፤ እግዚአብሔር
 ሕዝቡ ሐሜት እንዲያደርግና ደስ እንዲሰኝና ወጣቶችም
 በወጣትነታቸው ደስ እንዲሰኙ ይፈልጋል። ነገር ግን
 ይህ ሁሉ ደስታ እግዚአብሔር በነጠላነት ስለተሞላው
 ድርጊታችን ተጠያቂ አድርጎ እንደሚይዘን በመረዳት
 በማስተዋል ሊሆን ይገባል። በዚህ ዓለም ሕይወታችን
 ቅጥ በሌለው ቅብጦት እንዲበላሽ ከፈቀድንና ንጠላት
 በተሞሉ ድርጊቶች ደስ ከተሰኝን፤ የመጨረሻው ውጤት
 በዚህ ሕይወት ለችግርና ለሥቃይ በሚቀጥለውም

ሕይወት ለፍርድ መጸረግ ይሆናል።
 12፡1 በወጣትነትህ ጊዜ ፈጣሪህን አስብ፤
 ከቀ. 1-7 ይመልከቱ። “አስብ” የሚለው ቃል ብዙውን
 ጊዜ በመጽሐፍ ቅዱስ ድርጊትን የሚያመለክት ነው።
 ለምሳሌ እግዚአብሔር አብርሃምን በዘፍ 19፡29 ላይ
 “አስብ” ሲል፤ መልካም እንዲሆንለት በአብርሃም
 ሕይወት ጣልቃ መግባቱን ያመለክታል። ስለዚህ
 ፈጣሪያችንን ማስብ ማለት እግዚአብሔር እኛን ሲፈጥር
 እንድንሆንለት ያሰበውን ማድረግ ማለት ነው። እርሱ
 ሕይወትን ሰጠን፤ ከወጣትነት ዕድሜ ጋር የተያያዙ
 መልካም እድሎችን ሁሉ አመቻቸን። እግዚአብሔርን
 “ማስብ” የምንችለው በመንፈስ ቅዱስ እርዳታ ብቻ
 ነው፤ ይህም የሚሆነው “እውነተኛ በሆነው ጽድቅ
 እንዲሁም ቅድስና እግዚአብሔርን እንዲመስል የተፈጠረውን
 አዲሱን ሰው እንድትለብሱ ነው” (ኤፌ 4፡24)
 የሚለው በሕይወታችን በሚፈጸምበት ጊዜ ነው።
 ከቀ. 3-7 ያለው የሰው አካል እየደከመ ወደ እርጅና
 ብሎም ወደ ሞት እንዴት እንደሚዘልቅ ሥዕላዊ በሆነ
 መንገድ ያሳያል። ይሁን እንጂ፤ “ውስጣዊ ሰውነታችን
 ዕለት ዕለት ይታደሳል” (2ቀሮ 4፡16) የሚል የእውነት
 ቃል ስላለን መጽናናት ይገባናል።

በዚያም ጊዜ ሰው ወደ ዘላለማዊ ቤቱ ይሄዳል፤ አልቃሾችም በአደባባዮች ይዞራሉ።
፪፻፲፱ ሰንሰለት ሳይበጠስ፤ የወርቅ ሳሕንም ሳይሰበር፤ የውሃ መቅጃው በምንጩ አጠገብ ሳይከሰከስ፤ ወይም መንኲራኩሩ በውሃ ጉድጓድ ሳይሳይሰበር፤
፺፬፭ ወደ መጣበት መሬት ሳይመለስ፤ መንፈስም ወደ ሰጠው ወደ ስግዚቱ ሳይመለስ፤ ፈጣሪህን አስብ።
፺፬፭ "ከንቱ ከንቱ ሁሉም ነገር ከንቱ ነው!" ይላል።

የነገሩ ፍጻሜ

፺፬፭ ሰባኪው ጥበባኛ ብቻ አልነበረም፤ ነገር ግን ለሕዝቡ ዕውቀትንም ያስተምር ነበር። እርሱም በጥልቅ አሰበ፤ ተመራመረም፤ ብዙ ምሳሌዎችንም በሥርዐት አዘጋጀ።
፺፬፭ ሰባኪው ትክክለኛውን ቃል ለማግኘት ተመራመረ፤ የጻፈውም ቅንና እውነት ነበረ።

12፥7 ዘፍ2፥7፤
ኢዮ20፥8፤
መዝ146፥4፤
መክ3፥21፤
12፥8 መክ1፥1፤2
12፥9 ነገ4፥32
12፥10
ምላ22፥20-21

12፥11 ዕዝ9፥8፤
ኢዮ6፥25
12፥12 መክ1፥18
12፥13 ዘፀ20፥20፤
ዘጸ4፥26፤
14፥10-12፥24፤
ኢዮ23፥15፤
37፥24
12፥14
ኢዮ19፥29፤
34፥21፤
መዝ19፥12፤
መክ3፥17፤
ኤር16፥17፤
23፥24

፺፱፻፲፱ን ቃላት እንደ ሹል የከብት መንጃ ናቸው፤ የተሰበሰቡ አባባሎችም እጅግ ተቀብቅበው እንደ ገቡ ችግሮች ሲሆኑ፤ ከአቅድ እረኛ የተሰጡ ናቸው።
፺፱፻ ሆይ፤ ከዚህ ሁሉ በላይ በማንኛውም ነገር ተጠንቀቅ፤ አንዳችም አትጨምር።
ብዙ መጻሕፍትን መጻፍ ማብቂያ የለውም፤ ብዙ ማጥናትም ሰውነትን ያደክማል።

፺፱፻ እነሆ፤ ሁሉ ነገር ከተሰማ ዘንድ፤ የነገሩ ሁሉ ድምጻዬ ይህ ነው፤ ስግዚቱኬን ፍራ፤ ትእዛዛቱንም ጠብቅ፤ ይህ የሰው ሁለንተናዊ ተግባሩ ነውና።

፺፱፻ መልካምም ይሁን ክፉ፤ ሰውር የሆነውን ነገር ሁሉ እንድ ሳይቀር፤ ማንኛውንም ሥራ ስግዚቱኬ ወደ ፍርድ ያመጣዋልና።

፺12፥8 ወይም የጉባኤ መሪ እንዲሁም በኋላ 9 እና 10

12፥7 ዐፈር ወደ መጣበት መሬት ሳይመለስ፤ መንፈስም ... ወደ እግዚአብሔር ሳይመለስ፤ ይህ ጥቅስ በሞት ጊዜ እዚህ የሚቀረውን የሰው አካልና ወደ እግዚአብሔር የሚመለሰውን ለይቶ ያመለክታል። ስለዚህ የበለጠ ለመረዳት በገጽ 981 ላይ፤ “ሰውና ሰብእና” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመልከቱ።
12፥8 ሁሉም ነገር ከንቱ ነው፤ 1፥2 እና ማብራሪያውን ይመልከቱ።
12፥11 የጠቢባን ቃላት እንደ ሹል የከብት መንጃ ናቸው፤ ከመለኮታዊ እረኛ የሚወጡ የእውነት ቃላት፤ (1) ወደ ትክክለኛው መንገድ እየገቱ የሚወስዱን እንድ ሹል የከብት መንጃ እንጨት ናቸው፤ (2) እውነት በአእምሮአችን ውስጥ እንዲጣበቅ የሚያደርጉ ምስማሮች ናቸው። ስለዚህ የሰው ጥበብ ከሚገኝባቸው መጻሕፍት ሁሉ በላይ የእግዚአብሔር ቃል እጅግ ጠቃሚ ነው።
12፥13 እግዚአብሔርን ፍራ፤ ትእዛዛቱንም ጠብቅ፤ መጽሐፈ መክብብ ይህ ጥቅስ በያዘው ዋና ሐሳብ ሊጠቃለል ይችላል። ንጉሥ ሰሎሞን ሕይወት ከንቱ

እንደ ሆነ አሉታዊ ግምት በመስጠት ይጀምራል፤ ነገር ግን ሕይወት ትርጉም ሊያገኝ የሚችልበትን መንገድ የሚያሳይ ጥብቅ ምክር በመምከር ይደመድማል። እግዚአብሔርን መፍራት፤ እርሱንና ቃሉን መውደድ እንዲሁም ትእዛዛቱን ማክበር በሌላ መንገድ ሊገኝ የሚችል የሕይወት ዐላማንና እርካታን ይሰጣል።
12፥14 ማንኛውንም ሥራ እግዚአብሔር ወደ ፍርድ ያመጣዋልና፤ ንጉሥ ሰሎሞን እንደ ማጠቃለያ ቃል፤ ሁላችንም ስለ ሠራው ሥራ ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር ተጠያቂዎች እንደምንሆን የሚያሳስብ የከበረና የጻፍ እውነት በመናገር ይደመድማል። አማኞችም እንዲሁ የማናምን እግዚአብሔር ሁላችንንም ይመዝናናል፤ ክፉ ይሁን በጎ በሠራነው ሥራ ላይ ሁሉ እርሱ ይፈርዳል (ከሮሜ 14፥10፤12፤ ከ2ቆሮ 5፥10፤ ከራእ 20፤12-13 ጋር ያነጻጽሩ)። የእግዚአብሔርን ጸጋ ከናቅን ወይም ከገፋን፤ እግዚአብሔር በፍርድ ቀን አይቁምልንም (በገጽ 1822 ላይ፤ “በአማኞች ላይ የሚሰጥ የተለየ ፍርድ” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)።

ሰውና ሰብእናው

መክ 12+6-7 “የብር ሰንሰለት ሳይበጠስ፤ የወርቅ ሳሕንም ሳይሰበር፤ የውሃ መቅጃውም በምንጩ አጠገብ ሳይከሰከስ፤ ወይም መንኮራኩሩ በውሃ ጉድጓድ ሳይሰበር፤ ዐፈር ወደ መጣበት መሬት ሳይመለስ፤ መንፈስም ወደ ሰጠው ወደ እግዚአብሔር ሳይመለስ፤ ፈጣሪህን አስብ።”

እግዚአብሔር ከፈጠራቸው ፍጥረታት ሁሉ፤ የሰው ልጅ አፈጣጠር እጅግ ከፍተኛና የረቀቀ ነው። ይሁን እንጂ ሰዎች ከትዕቢት የተነሣ እግዚአብሔር ፈጣሪያቸው እንደ ሆነ እነርሱም በእርሱ የተፈጠሩና የእርሱም እርዳታ የሚያስፈልጋቸው መሆኑን ይረሳሉ። ይህ የትኩረት ጽሑፍ ስለ ሰብእና የተጠቀሰውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ አመለካከት ይመረምራል።

ሰብእና በእግዚአብሔር መልክ ስለ መሆኑ፤ (1) በእግዚአብሔር ልዩ ፈቃድ የሰው ዘር በእግዚአብሔር መልክና አምሳል (ዘፍ 1:26-27) እንደ ተፈጠረ መጽሐፍ ቅዱስ ግልጽ አድርጎ ያስተምራል። ስለዚህ አዳምና ሔዋን በአዘጋጃ ለውጥ ሂደት የተገኙ አይደሉም (ዘፍ 1:27፤ ማቴ 19:4፤ ማር 10:6 ይመ እንዲሁም በገጽ 26 ላይ፤ “ፍጥረት” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)። በእግዚአብሔር አምሳል የተፈጠሩ ስለሆኑ፤ እርሱን ለማነጋገርና ከእርሱ ጋር ኅብረት ለማድረግ እንዲሁም የእርሱን ፍቅር፤ ክብርና ቅድስና ለማንጸባረቅ ይችሉ ነበር (ዘፍ 1:26 እና ማብ ይመ)።

(2) በሰብእና ውስጥ የሚታዩ የእግዚአብሔር መልክ የተገለጠባቸውን የሚከተሉትን ሦስት የተለያዩ አቅጣጫዎች ልብ ማለት ይገባል (ዘፍ 1:26 እና ማብ ይመ)፡- አዳምና ሔዋን ትክክለኛ የሆነውን ነገር ለማድረግ የሚፈልግና መውደድ የሚችል ልብ ይዘው ቅዱስና ጻድቅ ሆኑ፤ የሚኖሩ (ከኤፌ 4:24 ጋር ያነጻጽሩ) የእግዚአብሔር ግብረገባዊ አምሳያ ያላቸው ነበሩ። ደግሞም፡- ከመንፈስ፤ ከአእምሮ፤ ከሰሜትና መወሰን ከመቻል ንይል ጋር ስለተፈጠሩ የእግዚአብሔር የማስተዋል ንይል አምሳያ ነበራቸው (ዘፍ 2:19-20፤ 3:6-7)። በብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር እርሱ ራሱ የተገለጠበትንና (ዘፍ 18:1-2) ልጁም አንድ ቀን ሊገለጥበት ያለውን መልክ (ሉቃ 1:35፤ ፊል 2:7) ለሰዎች ስለ ሰጣቸው በአንድ በኩል ሰዎች ከእንስሳት ይልቅ በአካላዊ አፈጣጠራቸው የእግዚአብሔር አምሳያ ናቸው።

(3) አዳምና ሔዋን ኅጢአት በሠሩ ጊዜ፤ በውስጣቸው የነበረው ይህ የእግዚአብሔር መልክ በእጅጉ ተበክለ፤ ነገር ግን ፈጽሞ አልተበላሸም። (ሀ) ኅጢአትን በሠሩ ጊዜ የነበራቸው የእግዚአብሔር ግብረገባዊ አምሳያ ፈጽሞ ተበክሎ ነበር (ከዘፍ 6:5 ጋር ያነጻጽሩ)። ስለዚህ አዳምና ቅዱስ መሆናቸው ቀርቶ ወደ ልጆቻቸው ያስተላለፉትን ኅጢአት የማድረግ ዝንባሌ አደረገባቸው (ከዘፍ 4 ጋር ያነጻጽሩ፤ ሮሜ 5:12 እና ማብ ይመ)። የአዲስ ኪዳን መጽሐፍ በሰው ሕይወት ውስጥ የእግዚአብሔር መልክ መበክሉን ሲያመለክት፤ ቤካነትን በማግኘት አማኞች ወደ መጀመሪያው የእግዚአብሔር ግብረገባዊ አምሳያ እስኪለወጡ ድረስ መታደስ እንደሚገባቸው አጥብቆ ያስተምራል (ከኤፌ 4:22-24፤ ከቂላ 3:10 ጋር ያነጻጽሩ)። (ለ) እንዲሁም ኅጢአተኞች አሁንም ቢሆን በብዙ መንገድ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ለማድረግና ለመነጋገር የሚያስችል የማስተዋል ንይል አምሳያ አላቸው (ከዘፍ 3:8-19፤ ከሐሥ 17:27-28 ጋር ያነጻጽሩ)። ይህ የእግዚአብሔር መልክ ገጽታ አዳምና ሔዋን በዔድን ጎነት ኅጢአትን በሠሩ ጊዜ ተበላሽ እንጂ ፈጽሞ አልተደመሰሰም (ከዘፍ 9:6፤ ከያዕ 3:9 ጋር ያነጻጽሩ)።

የሰብእና ክፍለ አካላት፤ በእግዚአብሔር መልክ የተፈጠረ ሰው፤ በሦስትዮሽ ኅብረት የተያያዙ መንፈስ፤ ነፍስና ሥጋ (1ተሰ 5:23፤ ዕብ 4:12) የተባሉ ክፍለ አካላትም እንዳሉት መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ያስተምራል። (1) እግዚአብሔር አዳምን ከምድር ዐፈር አበጀው (ሥጋ)፤ በአፍንጫውም የሕይወት እስትንፋስ እፍ አለበት (መንፈስ)፤ ሰውም “ሕያው ነፍስ” ያለው ሆነ (ነፍስ ዘፍ 2:7)። የሰው ልጅ ከሕይወት ዛፍ በመብላትና መልካምና ክፉውን ከሚያሳውቀው ዛፍ እንዳይበላ የተሰጠውን ትእዛዙን በማክበር ሳይሞት ለዘላለም እንዲኖር እግዚአብሔር አስቀድሞ አስቦ ነበር (ከዘፍ 2:16-17፤ ከ3:22-24 ጋር ያነጻጽሩ)። የሰው ልጅ ኅጢአትን ሠርቶ ሞት ወደ ዓለም ከገባ በኋላ የሰው ክፍለ አካል ተለያይቶ ዐፈር የሆነው ሥጋ ወደ መሬት፤ መንፈስም ወደ ሰጠው ወደ እግዚአብሔር መመለሱን እናነባለን (ዘፍ 3:19፤ 35:18፤

መከ 12፡7፤ ራእ 6፡9 ይመ እንዲሁም በገጽ 765 ላይ፤ “ሞት” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)። በሌላ አነጋገር ሥጋ፤ ከመንፈስና ከነፍስ መለየት ከነጠሉት የተደገበው ዘር ላይ የመጣ የእግዚአብሔር እርግጥን ሲሆን፤ መፍትሔም የሚያገኘው በመጨረሻው ቀን የአካል ትንሣኤ በሚሆንበት ጊዜ ብቻ ነው (በገጽ 1810 ላይ፤ “እካላዊ ትንሣኤ” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)።

(2) ብዙውን ጊዜ “ሕይወት” ተብሎ የሚተረጎመው ነፍስ (በዕብራይስጥ “ኔፍሽ”፤ በግሪክ “ላይክ”) ከመንፈስና ከሥጋ ውሕደት የሚፈልቅ ቀላላዊ ያልሆነው አእምሮን፤ ስሜትንና ፈቃድን የሚያመለክተው የሰብእና ክፍል ነው። እንደ ሰው በሥጋ ሲሞት ነፍስ ከሰው መንፈስ ጋር በቀጣይነት ይኖራል። ነፍስ ከአንድ ሰው የወሰነ ማንነት ጋር እጅግ የተያያዘ ከመሆኑ የተነሣ፤ እንዳንድ ጊዜ “ሰው” ከሚለው ጋር ተመሳሳይ ሆኖ ይቀርባል (ለምሳሌ ዘሌ 4፡2፤ 7፡20፤ ኢሱ 20፡3)። ሥጋ (በዕብራይስጥ “ባሳር”፤ በግሪክ “ሶማ”) በአጭሩ ሰው በሚሞትበት ጊዜ ወደ ዐፈር የሚመለሰው ቀላላዊ አካል ነው። መንፈስም (በዕብራይስጥ “ኔአህ”፤ በግሪክ “ኦማ”) እንዲሁ በአጭሩ በመንፈሳዊ ይዘታችንና በኅሊናችን ውስጥ ያለ ከእግዚአብሔርም መንፈስ ጋር በእጅጉ የምንገናኝበት ቀላላዊ ያልሆነው የሰብእና ክፍል አካል ነው።

(3) የሰውን ሰብእና “ሙሉ” ከሚያደርጉት ከሦስቱ ክፍል አካላት መካከል መንፈስና ነፍስ ብቻ በመንግሥተ ሰማይ (ራእ 6፡9፤ 20፡4) ወይም በገሃነም (ከመዝ 16፡10፤ ከማቴ 16፡26 ጋር ያነጻጽሩ) ይኖሩ ዘንድ የማይጠፋ ወይም የማይሞቱ ናቸው። ይሁን እንጂ አማኞች በሕይወት እስካለን ድረስ ሰውነታቸውን ከኢግብረገባዊነትና ከከፋት ይጠበቁ ዘንድ በጥንቃቄ መያዝ እንዳለብን (ሮሜ 6፡6፤ 12-13፤ 1ቆሮ 6፡13-20፤ 1ተሰ 4፡3-4) እንዲሁም ሰውነታችንን ለእግዚአብሔር አገልግሎት አሳልፈን መስጠት እንደሚገባን መጽሐፍ ቅዱስ በጥብቅ ያስተምረናል (ሮሜ 6፡13፤ 12፡1 እንዲሁም በገጽ 1980 ላይ፤ “ኖክሴ ሥጋ የሚገባበት ሥነ ምግባር” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)። ሥጋም እንዲሁ በትንሣኤ ቀን ይለወጣል፤ ስለዚህ በመጨረሻ በክርስቶስ ላሉት እንደሚሆነው የሰው ሰብእና ሙሉ በሙሉ ቤዛነትን ያገኛል።

የሰብእና ግዴታዎች፤ እግዚአብሔር የሰው ልጆችን ሲፈጥር፤ አያሌ ኅላፊነቶችን በዐደራሰቡ ተክቶታል፤ (1) እርሱን ጌታ አድርገው ያከብሩ ዘንድ እንዲሁም ከእርሱ ጋር ለዘላለም ፍቅርንና የግል ኅብረትን ያጉለብቱ ዘንድ እግዚአብሔር በራሱ መልክ ፈጠራቸው። ስለዚህ እግዚአብሔር ሕዝቡ በእርሱ ደስ እንዲሰጥ፤ እንዲያከብሩት እንዲሁም በፊቱ በጽድቅ በቅድስና እንዲኖሩ ፈፈሉ። አዳምና ሔዋንን በእግዚአብሔር ላይ በማመልከት እርሱንም ለመታዘን ፈተና ሰይጣን እንዲወድቀው ባደረጋቸው ጊዜም እግዚአብሔር ዓለምን እመቤዣት አዳኝን እንደሚልክ ተሰፋ ሰጣቸው (ዘፍ 3፡15 እና ማሳ እንዲሁም በገጽ 26 ላይ፤ “ፍጥረት” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)።

(2) ሰዎች ከምንም ነገር በላይ እርሱን እንዲወዱ እንደራሳቸውም አድርገው ባልንጀሮቻቸውን እንዲወዱ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ይህ ሁለትዮሽ የፍቅር ትእዛዝ አጠቃላይን የእግዚአብሔር ሕግ በአጭር ይገልጻል (ዘሌ 19፡18፤ ዘጸ 6፡4-5፤ ማቴ 22፡37-40፤ ሮሜ 13፡9-10)።

(3) እግዚአብሔር በተጨማሪ በዓድን የአትክልት ስፍራ የጋብቻን ተቋም መሥርቶአል (ዘፍ 2፡21-24)። እርሱ ይህንን ሲያደርግ ጋብቻ አንድ ለአንድ እንዲሆን፤ በባልና በሚስት መካከል ያለውን ትስስር እስከ ሞት ድረስ እንዲሆን በማሰብ ነው (ከማቴ 19፡5-9፤ ከኤፌ 5፡22-33 ጋር ያነጻጽሩ)። በጋብቻ ዐውድ ውስጥ እግዚአብሔር የሰው ዘር እንዲበዛና ምድርን እንዲሞላት ትእዛዝ ሰጥቶአል (ዘፍ 1፡28፤ 9፡7)። ወንድና ሴት በቤተሰብ ዐውድ ውስጥ እግዚአብሔርን የሚፈራ ትውልድ እንዲያፈሩ ታዘዋል። በዓለም ውስጥ እግዚአብሔር እጅግ ከፍተኛ ግምት የሚሰጠው ነገር በጤናማ ቤተሰባዊ ግንኙነት የሚገኝ እግዚአብሔርን የሚፈራ ቤተሰብና በመልካም ሁኔታ ልጆችን ማሳደግን ነው (ዘፍ 1፡28 እና ማሳ ይመ)።

(4) እንደዚሁም እግዚአብሔር አዳምንና ዘሮቹን ሁሉ፤ “ምድርን ሙሉት፤ ግዚትም፤ የባሕርን ዓሦች፤ የሰማይን ወፎች እንዲሁም በምድር ላይ የሚንቀሳቀሱትን ሕያዋን ፍጡራንን ሁሉ ግዟቸው” (ዘፍ 1፡28) ብሎአል። በዓድን የአትክልት ስፍራ አዳም የአትክልቱን ስፍራ እንዲያለማና እየተንከባከበ እንዲጠብቅ እንዲሁም ለእንስሳቱ ስም እንዲያወጣቸው ኅላፊነት ተሰጥቶት ነበር (ዘፍ 2፡15፤ 19-20)።

(5) አዳምና ሔዋን የተከለከለውን ፍሬ በመብላት ኅጢአትን በሠሩ ጊዜ፤ በዓለም ላይ የነበራቸው ሥልጣን አሁን ይህን ክፉ ዓለም ለሚቋቋመው “የዚህ ዓለም አምላክ” (2ቆሮ 4፡4) ለሆነው ለሰይጣን ተሰጠ (1ዮሐ 5፡19 እና ማሳ ይመ፤ ከገላ 1፡4 ከኤፌ 6፡12 ጋር ያነጻጽሩ፤ እንዲሁም በገጽ 100 ላይ፤ “መግባተ እግዚአብሔር” በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)።

ይመ)። ነገር ግን አሁንም አማኞች እርሱ የፈጠረውን ዓለም በመንከባከብ፣ በምድር ያሉትን ነገሮች ሁሉ ለእርሱ በመቀደስና እግዚአብሔርን በሚያስከብር መንገድ ፍጥረቱን በማስተዳደር፣ የእርሱን መለኮታዊ ዐላማ እንዲፈጽሙለት እግዚአብሔር ይፈልጋል (ከመዝ 8፥6-8፤ ከዕብ 2፥7-8 ጋር ያነጻጽሩ)።

(6) ዓለም በኃጢአት ከመውደቋ የተነሣ፣ እግዚአብሔር ዓለምን ይቤዥ ዘንድ ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን ላከ። ድነቱን ወደ ምድር ዳርቻ ለማድረስ (ማቴ 28፥18-20፤ ሐሥ 1፥8)፣ የዓለም ብርሃንና የምድር ጨው (ማቴ 5፥13-16) በመሆን የክርስቶስ ምስክሮች አድርጎ ለጠራቸው ሕዝቡ እግዚአብሔር የተከበረውን የእርሱን ቤዛዊ የፍቅር መልእክት የማድረስ ኅላፊነት ሰጣቸው።

ማሕልዮ መሐልይ

አስተዋፅኦ

ርእሰ (1:1)

I. የመጀመሪያው ቅኔ፤ ሙሽራዬቱ ሙሽራውን መናፈቅ (1:2-2:7)

(ሀ) ናፍቆቷን መግለጻ (1:2-4ሀ)

(ለ) የባልንጀሮቿ ድጋፍ (2:4ለ)

(ሐ) ጥያቄዋ (1:5-7)

(መ) የባልንጀሮቿ ምክር (1:8)

(ሠ) ሙሽራው መጥቶ የሚናገረው ንግግር (1:9-11)

(ረ) በሙሽራዬቱና በሙሽራው መካከል የተገለጠው ፍቅር (1:12-2:7)

II. ሁለተኛው ቅኔ፤ የፍቅረኞቹ መፈላለግና መገናኘታቸው (2:8-3:5)

(ሀ) ሙሽራዬቱ የሙሽራዋን መምጣት ለይታ ዐውቃለች (2:8-9)

(ለ) ሙሽራው የፍቅር ፍንጭ አሳየ (2:10-15)

(ሐ) ሙሽራዬቱ ለውጷ ያላትን የግል ፍቅሯን መግለጻ (2:16-17)

(መ) ሙሽራው ጠፍቶ እንደ ገና መገኘቱ (3:1-5)

III. ሦስተኛው ቅኔ፤ የሠርግ ሥርዐተ ጉዞ (3:6-5:1)

(ሀ) የሙሽራው መቅረብ (3:6-11)

(ለ) ሙሽራው ለሙሽራዬቱ ያለው ፍቅር (4:1-15)

(ሐ) የሙሽራዬቱና የሙሽራው አንድ ላይ መሆን (4:16-5:1)

IV. አራተኛው ቅኔ፤ ሙሽራዬቱ የደረሰት ሙሽራውን የማጣት ሥጋት (5:2-6:3)

(ሀ) ሙሽራዬቱ በሌሊት ያየችው ሕልም (5:2-7)

(ለ) ሙሽራዬቱና ባልንጀሮችዋ ስለ ሙሽራው መነጋገራቸው (5:8-16)

(ሐ) ሙሽራው የሄደበት ስፍራ (6:1-3)

V. አምስተኛው ቅኔ፤ የሙሽራዬቱ ውበት (6:4-8:4)

(ሀ) ሙሽራው ሙሽራዬቱን ሲገልጽ (6:4-9)

(ለ) ሙሽራውና ባልንጀሮቹ ስለ ሙሽራዬቱ መነጋገራቸው (6:10-13)

(ሐ) ስለ ሙሽራዬቱ የተሰጠ ተጨማሪ ገለጻ (7:1-8)

(መ) ሙሽራዬቱ ለሙሽራው ያላት ፍቅር (7:9-8:4)

VI. ስድስተኛው ቅኔ፤ የፍቅር ውበት ከፍተኛነት (8:5-14)

(ሀ) የፍቅር ኃይል (8:5-7)

(ለ) የፍቅር ስፋት (8:8-9)

(ሐ) የፍቅር አርኪነት (8:10-14)

ጸሐፊው፤ ሰሎሞን

ዋና ሐሳብ፤ ራሱን ለሌላው የሰጠ ፍቅር

የተጻፈበት ዘመን፤ በግምት 960 ዓ.ቅ.ክ.

ታሪካዊ ዳራ

የዚህ መጽሐፍ ስም በዕብራይስጥ ቃል በቃል ሲተረጎም፤ “ማሕልዮ መሐልይ” ሲሆን፤ አገላለጹ “የነገሥታት ንጉሥ” የሚለው “ታላቀ ንጉሥ” ተብሎ እንደሚተረጎም “ታላቁ ማሕሌት” ማለት ነው። ስለዚህ እስካሁን ከተጻፉት ሁሉ ታላቁ የሰርግ ማሕሌት እንደ ሆነ ይገመታል። ንጉሥ ሰሎሞን “ማሕልዮ መሐልይን” እንደጻፈ ይታመናል (1:1)።

ንጉሥ ሰሎሞን 1005 መሐልዮችን የጻፈ (1ነገ 4:32) እንዲሁም አያሌ መዝሙሮችን የደረሰ ሰው ነው። ስሙ በመሪ ጥቅሱ (1:1) እንዲሁም በመሐልይ ውስጥ በሌሎች ስድስት ቦታዎች (1:5፤ 3:7-9:11፤ 8:11-12) ላይ እንደ ጸሐፊ ተጠቅሶአል። በተጨማሪም እንደ ሙሽራ (“ፍቅረኛ”) ሆኖ ተገልጾአል፤ ይህም ምናልባት መጽሐፉ በመጀመሪያ በእርሱ

በራሱና በሙሽራዬቱ መካከል የተደረጉትን ንግግሮች የያዘ ግጥም ሳይሆን አይቀርም። የመጽሐፉ ስምንት ምዕራፎች ቢያንስ ቢያንስ ዐሥራ አምስት የተለያዩ የእንስሳት ዝርያዎችንና ሃያ አንድ የተለያዩ የዕዕዋት ዐይነቶችን የያዘ መግለጫዎች አሉት፤ ሰሎሞን በእነዚህ ሁለቱ ነገሮች ላይ እንደተመራመረና እንደተገረ በብዙ መዝሙሮች ውስጥ ተጠቅሶአል (1ነገ 4፡33)። በመጨረሻም ዳመጽሐፉ ያሉ መልክዓ ምድራዊ መግለጫዎች በእስራኤል ምድር ያሉትን ስፍራዎች በሞሉ የሚያሳዩ ሲሆኑ፤ የእስራኤል ምድር የሰሜንና የደቡብ መንግሥት ተብሎ ከመከፈሉ በፊት ይህ መጽሐፍ እንደተጻፈ ያመለክታሉ።

ሰሎሞን ይህን መጽሐፍ የጻፈው 700 ሚስቶችን ከማግባቱና 300 ቀባቶችን ከመያዙ በፊት የእስራኤል ንጉሥ በነበረበት ቀደም ባለው የሕይወቱ ዘመን ሳይሆን አይቀርም (1ነገ 11፡3)። ነገር ግን ይህ ካልሆነ፤ “ሰሎሞን ይህን ያህል ሚስቶችና ቀባቶች እያሉት እንዴት የአንድ ለአንድ ጋብቻን አስፈላጊነት የሚያመለክት ቋንቋ ይናገራል?” የሚል ጥያቄ ያስነሣል (6፡8)። መልስ ሊሆን የሚችለው ሱላማጢሳ ቈንጆ (6፡13) ንጉሥ ከመሆኑ በፊት የሰሎሞን የልጅነት ሚስቱ መሆኗ ነው (3፡11፤ 6፡8) ላይ ያለው ሐሳብ የሚያንጸባርቀው፤ መጽሐፉ ተዘጋጅቶ ከመውጣቱ በፊት የነበረውን አጠቃላይ ሁኔታ ሊሆን ይችላል። በዚህ መሐልዩ ላይ የተጠቀሰችው ሱላማጢስ፤ ውብና ማራኪ የሆነችን የገጠር ልጃገረድን በመወከል የተገለጸች ሲሆን፤ ማንም ሰው ለመጀመሪያ ፍቅረኛውና መሽራው እንደሚሆን ሰሎሞን በጥልቅ ስሜት እርሷን የወደደበትን ፍቅር የምታሳይ ናት።

ጉባኤ ለአምል፤ ከሚጠቀምባቸው ቅዱሳኖች አንጻር፤ ማሕልዩ ማሐልይ “ሃግዮግራፋ” (ቅዱስ ጽሑፎች) በተባለው የዕብራይስጥ መጽሐፍ ቅዱስ ሦስተኛ ክፍል ከሚገኙት ከአምስቱ ጥቅልል መጻሕፍት እንደ አንዱ ተቈጥሮአል፤ እነዚህም ጥቅልል መጻሕፍት በየዓመቱ ከሚከበሩት የአይሁድ በዓላት በአንዱ በጉባኤ ላይ ይነበባሉ። ስለዚህ ማሕልዩ መሐልይ እንዲነበብ የተመደበለት ጊዜ ፋሲካ ነው።

ዐላማ

ይህ መጽሐፍ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የተጻፈ ሲሆን፤ ከቅዱሳት መጻሕፍት እንደ ክንዱ እንዲቈጠር ያደረገውም ሰው በጋብቻ ፍቅር ውስጥ የሚገኘው ደስታና ክብር መለኮታዊ መሠረት እንዳለው በአጽንዖት ስለሚያመለክት ነው። የኦሪት ዘፍጥረት መጽሐፍ ሰው ያለውን የሩካቤ ሥጋ ተፈጥሮና ጋብቻ የሰው ልጅ በገጢአት ከመውደቁ በፊት የነበረ እንደ ሆነ ይገልጻል (ዘፍ 2፡18-25)። በሰው ልጅ ሕይወት ውስጥ አስፈላጊ የሆነውን ይህን ነገር ኅጢአት ቢያበላሽውም፤ በሰው ዘንድ የሚገኘው የሩካቤ ሥጋ ተፈጥሮና ጋብቻ ንጹሕ ሲሆን እንደሚችል፤ ጤናማና ውብ እንደ ሆነ አንድናውቅ እግዚአብሔር ይፈልጋል። ስለዚህ ማሕልዩ መሐልይ በታሪክ ውስጥ ጸሎት ለሚከተሉት ሁለት ጽንፎች ጀሳሌ ነት ያለው እርምት ምሳሌነትን ይሰጣል፤ (1) ከተፈጥሮ ባሕርይ ውጭ ለሆነ ሴስንነት (ለግብረሰዶማዊነት ወይም ለግብረሰዶማዊነት ግንኙነት) ሲባል በተቀደሰ ጋብቻ ውስጥ ያለውን ፍቅር መተው እና (2) ሩካቤ ሥጋንና በጋብቻ ግንኙነት ያለውን የሥጋዊ ፍቅር መልካምነት በመቃወም አብዛኛውን ጊዜ በተላላቂ አመለካከት ብሕትውናን ብትኛ የክርስትና መንገድ አድርጎ መቀጠርን ነው።

ቅኝት

የማሕልዩ መሐልይን መጽሐፍ ይዘት በቀላሉ ሥርዐት ባለው መንገድ መተንተን አይቻልም። መጽሐፉ ከመጀመሪያው እስከ መጨረሻው ምዕራፍ ሥርዐት ባለውና ተገቢ በሆነ መንገድ የተጻፈ ሳይሆን፤ ማዕከላዊ በሆነው በፍቅር ዋና ሐሳብ ዙሪያ ርስ በርሱ የተያያዘ ነው። እንደ ማሕሌት፤ እያንዳንዳቸው በሰሎሞንና በሙሽራዬቱ መካከል ያለውን የጋብቻና ራሱን ለሌላ የሰጠን ፍቅር ሐሳብ የያዙ (1፡2-2፡7፤ 2፡8-3፡5፤ 3፡6-5፡1፤ 5፡2-6፡3፤ 6፡4-8፡4፤ 8፡5-14) ስድስት ስንኞች ወይም ግጥሞች አሉት። የሙሽራዬቱ ድንግልና እንደ፤ “የታጠረ የአትክልት ቦታ” (4፡12) ሲገለጽ፤ ጋብቻው በሚፈጸምበት ጊዜም ያለው ሁኔታ ወደ አትክልቱ ቦታ በመግባት ምርጥ ምርጡን ፍሬ እየበሉ እንደመደሰት ተደርጎ ተገልጾአል (4፡16፤ 5፡1)። አብዛኛው ንግግር በሙሽራዬቱ (በሱላማጢሳ ቈንጆ)፤ በንጉሡ በሰሎሞን እንዲሁም “የኢየሩሳሌም ቈንጃጅት” በተባሉት በዘማሪዎቹ የሙሽራዬቱና የሙሽራው ባልንጀሮች መካከል የተደረገ ነበር። ሙሽራዬቱና ሙሽራው አብረው ሲሆኑ ያሰቡትን ሁሉ ይፈጽማሉ፤ ሲራራቀው ደግሞ አብረው ለመሆን እጅግ ይነፋፈላሉ። የማሕልዩ መሐልይ ሥነ ጽሑፋዊ እመርታ 8፡6-7 ላይ የተገለጸው ነው።

ልዩ ገጽታዎች

ማሕልየ መሐልይን ልዩ የሚያደርጉት አራት ዋና ዋና ገጽታዎች ናቸው፡ (1) በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ካሉት መጻሕፍት መካከል በሙሽራትና በሙሽራ መካከል ያለውን የተለየ ፍቅር በግልጽ የሚናገር ይህ መጽሐፍ ብቻ ነው። መጽሐፉ ከዳር እስከዳር የእጮችንት ጊዜንና በጋብቻ ውስጥ ያለውን ፍቅር በተለይም በቅርብ በተጋቡ ሰዎች መካከል ያለውን ታላቅ ደስታ ይገልጻል። (2) በመሠረቱ ከተፈጥሮአዊ ዓለም የተወሰደና ጥንቃቄ የተሞላበት ነገር ግን ስሜትን የሚያነሳ ልዩ የሆነ ሥነ ጽሑፋዊ ድንቅ ሥራ ነው። በብዛት የቀረቡት ተለዋጭ ዘይቤዎችና ገላጭ ቋንቋዎች በመጽሐፍ ቅዱስ ንጹሕና ቅዱስ እንደ ሆነ የሚቈጠረውን ወሲባዊ ፍቅርና በጋብቻ ጥምረት የሚገኘውን ታላቅ ስሜት፣ ገይልና ውበት የሚገልጹ ናቸው። (3) በቀጥታም ይሁን ቀጥተኛ ባልሆነ መንገድ በአዲስ ኪዳን ካልተጠቀሱት ጥቂት የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት አንዱ ነው። (4) አንዳንድ ቅጂዎች በ8፡6 ላይ “እግዚአብሔር” የሚል ስም ቢያስቀምጡም፣ ማሕልየ መሐልይ የእግዚአብሔርን ስም በግልጽ ከማይጠቅሱ ሁለት የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት አንዱ ነው (ከመጽሐፈ አስቴር ጋር ያነጻጽሩ)።

ማሕልየ መሐልየ በአዲስ ኪዳን መፈጸሙ

(1) ማሕልየ መሐልይ ለዕብራውያን ጻሐፊ “ጋብቻ በሁሉም ዘንድ ይከበር፣ መኝታውም ንጹሕ ይሁን፣ ምክንያቱም እግዚአብሔር በአመንዝሮችና በሰሰኞች ሁሉ ላይ ይፈርዳል” (ዕብ 13፡4) ተብሎ የተገለጸውን የአዲስ ኪዳን ዋና ሐሳብ አስቀድሞ ይናገራል። ስለዚህ ክርስቲያኖች ወሲባዊ ፍቅርን በተቀደሰ የጋብቻ ግንኙነት ሕግ ካልሆነ በቀር ደስ ሊሰኙበት አይገባም። (2) ብዙዎች የቀድሞ ተርጓሚዎች ይህ መጽሐፍ በይበልጥ በእግዚአብሔርና በእስራኤል ወይም በክርስቶስና ሙሽራው በሆነችው በቤተ ክርስቲያን መካከል የተደረገን የፍቅር ግንኙነት የሚገልጽ ትንቢታዊ ምስያ ነው ይላሉ። አዲስ ኪዳን በየትኛውም ስፍራ ማሕልየ መሐልይን በዚህ መልኩ አይገልጽም፤ ወይም በዚህ አቅጣጫ አይጠቅሰውም፤ ስለዚህ ይህ ትርጓሜ በከፍተኛ ደረጃ አጠራጣሪ ነው። መጽሐፍ ቅዱስም በየትኛውም ስፍራ ማንኛውም የሰሎሞን የጋብቻ ሕይወት፣ የክርስቶስ “ምሳሌ” እንዲሆን በመለ፣ት የታሰበ መሆኑን አያመለክትም። ነገር ግን አያሌ በአዲስ ኪዳን የሚገኙ እጅግ አስፈላጊ ክፍሎች ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያን ያለውን ከፍተኛ ፍቅር በጋብቻ ግንኙነት ገልጸውታል (ለምሳሌ 2ቆሮ 11፡2፣ ኤፌ 5፡22-33፣ ራእ 19፡7-9፣ 21፡1-2፡9)፤ ማሕልየ መሐልይም በክርስቶስና ሙሽራው በሆነችው በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን የፍቅር ደረጃ ለማሳየት የቀረበ መግለጫ እንደ ሆነ ሊቈጠር ይችላል። ስለዚህ በዚህ መጽሐፍ የተጠቀሰው ሐሳብ በግልጽነት፣ በመሰጠትና በጥልቀት የተገለጠን የተለየ ፍቅር ከማሳየት በቀር ሌላ ዐይነት የፍቅር ትስስርን የሚገልጽ ነው ለማለት አያስደፍርም።

ማሕልየ መሐልይን ማንበብ

ሙሉውን የብሉይ ኪዳን መጽሐፍ በአንድ ዓመት ማንበብ ከተፈለገ፣ ማሕልየ መሐልይን ከዚህ በታች ባለው የጊዜ ሰሌዳ መሠረት በ 3 ቀን መነበብ ይኖርበታል።
 □ 1-2 □ 3-5 □ 6-8

ማስታወሻ

1 ከመዝሙር ሁሉ የሚበልጥ የሰሎሞን መዝሙር።

ሙሽራዬቱ

2 በከንፈሩ መሰም ይላመኝ
ፍቅርህ ከወይን ጠጅ ይልቅ ደስ
ያሰኛልና።

3 የሽቱህ መዐዛ ደስ ያሰኛል፤
ስምህ እንደሚፈሰ ሽቱ ነው፤
ታዲያ ቁንጃጅት ቢወዱህ ምን
ያሰደንቃል

4 ይዘሽኝ ሂድ፤ እንፍጠን፤
ንጉሡ ወደ ዕልፍኞቹ አምጥቶኛል።

ባልንጀሮቹ

በአንተ ደስ ይለናል፤ ሐሌትም
እናደርጋለን፤
ከወይን ጠጅ ይልቅ ፍቅርህን
እንወድሳለን።

ሙሽራዬቱ

አንተን እንደዚህ ማፍቀራቸው
ትክክል ነው።
5 እናንተ የኢየሱሳም ቁንጃጅት ሆይ፤
እኔ ጥቁር ነኝ፤ ይሁን እንጂ
ውብ ነኝ፤

ጥቅረቱ እንደ ቁዳር ድንኳኖች፤
እንደ ሰሎሞን ቤተ መንግሥት
መጋረጃዎችም ነው።

6 ጥቁር ስለ ሆንህ ትኩር
ብላችሁ አትዩኝ፤

መልኬን ያጠቁረው ፀሐይ ነውና፤
የእፍቱ ልጆች ወንድሞቼ ተቁጡኝ፤
የወይን ተክል በታዎችም
ጠባቂ አደረጉኝ፤

1+1 1574+329
መዝ45 ርዕስ
1+2 4*4
ዘፍ14+18
መዳ9+13
ማሕ4+10 8+6
1+3 አስ2+12
መዝ45+8+14
መዝ7+1
1+4 4*2
መዝ45+15
ማሕ2+3
1+5 ዘፍ25+13
ማሕ2+14 4+3
5+16
1+6 ማሕ2+15
7+12 8+12

1+7 ዘፍ24+65
ኢሳ13+20
1+8 ማሕ5+9
6+1
1+9 2ዘፍ1+17
1+10 ማሕ5+13
ኢሳ6+10
1+12 ማሕ4+11-
14
1+13 ዘፍ37+25
1+14 4*16
1ሳሙ-23+29
2ዘፍ20+2
ማሕ2+3+17
4+13 5+8

የራሴን የወይን ተክል በታ ተውሁት።
7 ውዴ ሆይ፤ መንጋህን የት
እንደምታሰማራ፤
በቀትርም የት እንደምትመስጋቸው
እባክህ ንገረኝ፤
በወዳጆችህ መንገት ጓላ፤
ፊቷን ሸፍና እንደምትቀበዘበዝ
ሴት ለምን ለሁነን?

ባልንጀሮቹ

8 እንቺ ከሴቶች ሁሉ ይበልጥ የተዋብሽ
ሆይ፤ የማታውቁ ከሆነ፤
የበጎቼን ዱካ ተከተይ፤
የፍየል ግልገሎችሽንም፤
በእረኞቹ ድንኳን አጠገብ አሰማራ።

ሙሽራው

9 ውዴ ሆይ፤ የፈርዖንን ሠረገሎች ከሚሰቡ
ፈረሶች መካከል፤
በአንዲቱ ባዘራ መስለሁሽ።
10 ጉንጮችሽ በጉትቻ፤
ዐንገትሽም በዕንቁ ሐብል
አገጠዋል።
11 እኛም ባለ ብር ፈርጥ፤
የወርቅ ጉትቻ እናሠራልሻለን።

ሙሽራዬቱ

12 ንጉሡ ማእዱ ላይ ሳለ፤
ሽቱዬ መዐዛውን ናኘው።
13 ውዴ ለእኔ በጡቶቼ መካከል እንዳረፈ፤
በመቋጠሪያ እንዳለ ክርቤ ነው።
14 ውዴ ለእኔ ከዓይንጋዲ የወይን ተክል
በታ፤

*1+4 በዕብራይስጥ ነጠላ ተባታይ ነው።
*1+5 ወይም ሳልማ

1+1 ከመዝሙር ሁሉ የሚበልጥ ... መዝሙር፤
በዕብራይስጡ ትርጉም ይህ ስም የራሱ የመጽሐፉ ርእስ
ነው፤ ይህም ተወዳዳሪ የሌለው ታላቁ መዝሙር ማለት
ነው። ንጉሡ ሰሎሞን 1005 ማሕለቶችን ጽፎአል
(157 4+32)።

1+5 እንደ ቁዳር ድንኳኖች፤ አብዛኛውን ጊዜ
ድንኳኖች የሚሠሩት ከጥቁር የፍየል ጠጉር ነበር።
ቁዳር የእስማኤል ዝርያ የሆነ የዐረብ ነገድ ነው
(ዘፍ 25+13 ይመጣ፤ ከኢሳ 21+16-17 ጋር ያነጻጽሩ)።
ስለዚህ አንዳንዶች ሙሽራዬቱ የዐረብ ልዕልት ሳትሆን
አትቀርም ይላሉ።

1+6 የራሴን የወይን ተክል በታ ተውሁት፤
ጫኞቹ የሙሽራዬቱ ወንድሞች ለራሰዋ ያላደረገችውን
ነገር የእነርሱን የወይን ተክል በታ እንድትጠብቁና
እንድትንከባከብ አስገደዱት። ከዚህ ውጭ የምትሠራው
ሥራ ምናልባት ቀዳም ሳያጠቁር አልቀረም፤ ይህም
በፀሐይ እንዳይጠቁር ከተሸፈነው ከኢየሱሳም ውበት
ጋር በእጅቱ የሚነጻጸር ነው። ይሁን እንጂ ይህ ከባድ
ሥራ ትክክለኛ የሆነ ውበትዋን አላጣፋም (ፋ 5)።
ከእነዚህ ጥቅሶች አንጻር አንዳንዶች እንደሚያስቡት
ጢህ ስፍራ የምትናገረው የፈርዖን ልጅ ነበረች ብሎ
ላማመን ያስቸገራል (157 3+1)። ይህቺ ሱላማጢስዋ
ቁንጅ ሰሎሞን የፖለቲካ ግንኙነት ለመፍጠር ሲባል
ካደረጋቸው ጋብቻዎች በፊት የወደዳትና ያገባት ልዕ

ልት ናት።
1+9 ውዴ ሆይ፤ የዕብራይስጡ አቻ ትርጉም
“ዳደኛዬ” ማለት ነው (2+10፤ 4+17 ወዘተ ይመጣ)።
ከጋብቻ በፊት ያለውን ወዳጅነት የሚገልጽ ቃል ነው።
ከፈረሶች ጋር ማነጻጸር በዚያ ዘመን የተለመደ የማሞሻ
ቃል ነበር።
1+11 ባለብር ፈርጥ የወርቅ ጉትቻ፤ ይህ
ሁኔታ ከእረኛ ልብስዋ ጋር ሲነጻጸር፤ ዕንቁና የብር
ፈርጥ ባላቸው የወርቅ ዶቃ ሰንሰለቶች እንደምታጌጥ
የሚያመለክት ነው።
1+12 ሽቱዬ፤ ይህ መልካም መዐዛ ካለው ከሂማላያ
ዕዕ የተሠራው ቅባት የኖርዶስ ሽቱ ነው።
1+13 በመቋጠሪያ እንዳለ ክርቤ፤ ክርቤ የሚቀባ
መድኃኒት ከሚገኝበት ዛፍ ቅርፊት የተወሰደ መልካም
መዐዛ ያለው ሙሉ ሲሆን፤ በዐረብያና በሕንድ
ይገኛል። የተቋጠረ ክርቤ ምናልባት በሽቱ ዕቃ ውስጥ
ተቀምጦ ሊሆን ይችላል። በቀሩት ጥቅሶች ዕብራይስጡ
ሙሽራው ሳይሆን ክርቤው በጡቶች መካከል እንዳረፈ
ያመለክታል፤ በሌላ አነጋገር በጡቶች መካከል
ያለው የክርቤው መዐዛ ደስ እንደሚያሰኛት ሁሉ
ወዳጅዋን ማሳባ ምንጊዜም በልብዋ ደስ እንደሚያሰኛት
ያመለክታል።
1+14 የሂና አበባ ዕቅፍ፤ የሂና አበባዎች መዐዛቸው
ባፋጭ ሲሆን፤ ብርቱካንማ ቀለም አላቸው።

እንደ መጣ የሄና አበባ ዕቅፍ ነው።

ሙሽራው

15ውዴ ሆይ፤ እንዴት ውብ ነሽ
እንዴትስ ያለሽ ቁንጆ ነሽ
ዐይኖችሽም እንደ ርግብ ዐይኖች
ናቸው።

ሙሽራዬቱ

16አንተ ውዴ ሆይ፤ እንዴት ውብ ነህ
እንዴትስ ታምራለህ
ዐልጋችንም እንደ ለምለም ሣር
ነው።

ሙሽራው

17የቤታችን ተሻካሚዎች ዝግባዎች፣
የጣራችን ማዋቀሪያዎችም ጥዶች
ናቸው።

ሙሽራዬቱ

2እኔ የሳሮን ጽጌረዳ፣
የሽለቆም አበባ ነኝ።

ሙሽራው

2በእሾሽ መካከል እንዳለ ውብ አበባ፣
ውዴም በቂነጃጅት መካከል እንዲሁ
ናት።

ሙሽራዬቱ

3በዱር ዛፎች መካከል እንዳለ እንኩይ፣
ውዴም በጉልማሶች መካከል
እንዲሁ ነው፤

በጥላው ሥር መቀመጥ ደስ ያሰኛል፤
የፍሬውም ጣፋጭነት ያረካኛል።

4ወደ ግብዣው አዳራሽ ወሰደኝ፤
በእኔ ላይ ያለው ዐላማው ፍቅር
ነው።

5በዘቢብ አበረታቱኝ፤
በእንኩይም አስደስቱኝ፤
በፍቅሩ ተይዝሮ ታምሟለሁና።

6ግራ እጁን ተንተርሻለሁ፤
ቀኝ እጄም ዐቅፎኛል።

7እናንተ የኢየሱሳም ቁንጃጅት፣
ራሱ እስኪፈልግ ድረስ፤
ፍቅርን እንዳታስኑት ወይም
እንዳትቀስቅሱት፤

1+15
መዝ74+19፤
ማሕ2+14፤
4+17፤ 5+2፤12፤
6+9፤ 7+6፤
ኤር48+28
1+16 4+14
1+17 1+7 6+9
2+1 1ኤ527+29፤
ማሕ5+13፤
ኢሳ35+1፤
ሆሴ14+5
2+3 ማሕ1+4፤14፤
4+16
2+4 ዘኁ1+52፤
አስ1+11
2+5 ማሕ5+8፤
7+8
2+6 ምሕ8+3
2+7 ማሕ3+5፤
5+8፤ 8+4

በሚዳቋና በሚዳ ጥልያ

አማጥናችኋለሁ።

8እነሆ፤ የውጼ ድምፅ
በተራሮች ላይ እየዘለለ፤
በከራብቶችም ላይ እየቸወረወረ፤
ሲመጣ ይሰማኛል።

9ውዴ ሚዳቋ ወይም የጥልያ ግልገል
ይመስላል፤
እነሆ፤ ከቤታችን ግድግዳ ጓላ
ቆሞአል፤

በመስኮት ትክ ብሎ ወደ ውስጥ ያያል፤
በፍርግርጉም እያሾለከ
ይመለከታል።

10ውዴም እንዲህ አለኝ፤
“ፍቅሪ ሆይ፤ ተነሺ፤
እንቺ የእኔ ቁንጃ፤ ከእኔ ጋር ነዬ።

11እነሆ! ከረምቱ ዐለፈ፤
ዝናሙም አባርቶ አበቃ፤
12አበቦች በምድር ላይ ታዩ፤
የዝማራ ወቅት መጥቶአል፤
የርግቦችም ድምፅ፤
በምድራችን ተሰማ።

13በለስ ፍሬዋን አፈራች፤
የበቡ ወይኖችም መዐዛቸውን ሰጡ፤
ፍቅሪ ሆይ፤ ተነሺና ነዬ፤
እንቺ የእኔ ቁንጃ፤ ከእኔ ጋር ነዬ።”

ሙሽራው

14እንቺ በገደል ዐለት ንቃታት፤
በተራሮችም ባሉ መደበቂያ
ስፍራዎች ውስጥ ያለሽ ርግቤ
ሆይ!

ፊትሽን አሳይኝ፤
ድምፅሽንም አሰሚኝ፤
ድምፅሽ ጣፋጭ፤
መልክሽም ውብ ነውና።

15የወይን ተክሉን ቦታ፤
በማበብ ላይ ያለውን የወይን ተክል
ቦታችንን፤

የሚያጠፉትን ቀበሮዎች፤
እነዚያን ትንንሽ ቀበሮዎች
አጥምዳችሁ ያዙልን።

+2፤ እደይ ከመሆኑ ቀደም ብሎ የሚቀበል
በሚፈጠር አልፈለገችም። መጽሐፍ ቅዱስ የግብረ
ዝርያ ሊሆን ይችላል።

1+15 ዐይኖችሽም እንደ ርግብ ዐይኖች
ናቸው፤ ይህ ገጽጽር የዋህነትን ለማመልከት የተደረገ
ይመስላል። ሱላማጢቧ ቁንጆ ተራ ስሜትን ለማንግጥት
በሃይን ጥቅሻ የምታባብል ሴት አልነበረችም።

2+1 እኔ የሳሮን ጽጌረዳ፣ የሽለቆም አበባ
ነኝ፤ በኢየሱሳም ያሉ የቅንጦት ዕቃዎች ለእርስዋ
የተለመዱ ሰላይደሉ፤ ሱላማጢባም ቁንጆ ራስዋን
ከታወቀ የዱር አበባዎች ጋር ታነጻጽራለች።

2+5 በዘቢብ አበረታቱኝ፤ በእንኩይም አስደስቱኝ፤
በተዳከሙ ምናልባትም የልብ ሐዘንና ተስፋ መቀረጥ
በታከለበት ፍቅርን የመሻት ስሜት፤ ሙሽራዬቱ
ጎይልን በሚሰጥ ዘቢብ ልትበረታታ ፈልጋለች።

2+7 ፍቅርን እንዳታስኑት ወይም
እንዳትቀስቅሱት፤ ይህ ሐረግ በማሕልየ መሐልይ
ሦስት ጊዜ ተጠቅሶአል (3+5፤ 8+4 ይመ)፤ ይህ
የተነገረው በሙሽራዬቱ ሲሆን፤ በእርስዋና በወዳጅዋ
መካከል ያለውን የፍቅር ግንኙነት ያመለክታል።
የተመቻቸ ሁኔታ እስኪመጣ ድርስ ማለትም እርስዋና
ሰሎሞን እስኪጋቡ ምንም ዐይነት የፍቅር ግንኙነት
እንዳፈጠር አልፈለገችም። መጽሐፍ ቅዱስ የግብረ
ሥጋ ግንኙነት እንዳደረገ የሚፈቅደው በባልና በሚሰት
መካከል ብቻ ነው (4+12 እና ማብ እንዲሁም በገጽ
1980 ላይ፤ “ናኪ ሥጋ የሚገባበት ሥነ ምግባር”
በሚል ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)።

ሙሽራዬቱ

16 ውዴ የእኔ ነው፤ እኔም የእርሱ ነኝ፤
እርሱ መንጋውን በውብ አበቦች
መካከል ያስማራል።
17 ጎሕ ከመቅደዱ በፊት፤
ጥላውም ሳይሸገ፤
ውዴ ሆይ፤ ተመለስ፤
ሚዳቋን ምሰል፤
ወይም በወጣ ገባ ከራሳቸው
እንዳለው የዋልያ ግልገል ሁን።

3 ሌሊቱን ሙሉ በአልጋዬ ላይ ሆኜ፤
ውዴን ተመኘሁ፤
ተመኘሁት፤ ነገር ግን
አላገኘሁትም።

2 ተነሥቼ ወደ ከተማዬ እወጣለሁ፤
በዋና ዋና መንገዶችና በአደባባዮች
እዘዋወራለሁ፤
ውዴንም እፈልገዋለሁ፤
ስለዚህም ፈለግሁት፤ ነገር ግን
አላገኘሁትም።

3 በከተማዬ ውስጥ ሲዘዋወሩ፤
የከተማዬ ጠባቂዎች አገኙኝ፤
እኔም፤ "ውዴን አይታችኋል?"
አልኳቸው።

ከእነርሱ ጥቂት ዕልፍ እንዳልሁ፤
ውዴን አገኘሁት፤
ያዝሁት፤
ወደ እናቱ ቤት እስካመጣው፤

የማሕፀን ወደ ተሸከመችኝም ዕልፍኝ
እስካገባው ድረስ አልለቀውም።
እናንተ የኢየሱሳም ቁንጃጅት፤
ራሱ እስኪፈልግ ድረስ፤
ፍቅርን እንዳታስነሡት ወይም
እንዳትሰሰሱት፤

በሚዳቋና በሚዳቋ ዋልያ
አማጥናችኋለሁ።
ከከርቤና ከዕጣን፤
ከነጋዴም ቅመማ ቅመም ሁሉ
በተዘጋጀ ሽቱ፤
መዐዛዋ የሚያውድ፤
እንደ ጢስ ዐምድ ከምድረ በዳ
የምትዋጣው ይህች ማን ናት?

እነሆ፤ የሰሎሞን ሠረገላ
በታዋቂዎቹ የእስራኤል መኳንንት፤
2+16 ውዴ የእኔ ነው፤ እኔም የእርሱ ነኝ፤ ሁለቱ
ፍቅራች እርስ በርሳቸው ያላቸው ፍቅር እውነተኛና
አንድ ለአንድ ብቻ ነው። ሌላን ሰው የመውደድ
ፍላጎትም ሆነ ሌላውን ለመቀበል በር የመክፈት ምኞት
የላቸውም። በጋብቻ ውስጥ እንዲህ ዐይነት ፍቅርና
እንዱ ለትዳር ጓደኛው ራሱን የሚሰጥበት ሁኔታ መኖር
አለበት፤ ለትዳር ጓደኛ ታማኝ መሆንን በሕይወታችን
ከፍተኛ ስፍራ ልንሰጠው የሚገባ ጉዳይ ነው።
3+1 ሌሊቱን ሙሉ ... ውዴን ተመኘሁ፤ ከቀ
1-4 ይመልከቱ። "ሌሊት" የሚለው ቃል የሰብራይስጡ
ትርጉም ብዙ ቀጥሮ ሲሆን፤ "አያለ ሌሊቶችን" ተብሎ
ሊተረጎም ይችላል፤ ሰብማጢስዋ ቁንጃ በየሌሊቱ
በአልጋ (ቀ 5) ውዴን ለማግኘት ፈልጋ በማጣትዋ
ላትባዝን አልቀረችም።

2+16 ማሕ4+5፤
6+3፤ 7+10
2+17 ቀ8+9፤
ማሕ1+4፤ 4+6
3+1 ማሕ5+6
3+3 ማሕ5+7
3+4 ማሕ6+9፤
8+2፤5
3+5 ማሕ2+7፤
8+4
3+6 ዘ030+34፤
ማሕ4+6፤14፤ 8+5
3+7 14መ8+11

ሥልሳ ጠረኞች ታጅባለች፤
ዕሁሉም ሰይፍ የታጠቁ፤
ሁሉም በጦርነት የተፈተኑ ናቸው፤
የሌሊት አደጋን ለመከላከልም፤
እያንዳንዳቸው ሰይፍቸውን
በወገባቸው ታጥቀዋል።
ዓንጉሥ ሰሎሞን የራሱን ሠረገላ ሠራ፤
የሠራውም ከሊባኖስ በመጣ ዕንጨት
ነው።
10 ምሰሶዎቹን ከብር፤
መደገፊያውንም ከወርቅ ሠራ፤
መቀመጫውም በሐምራዊ ሐር የተሸፈነ
ነው፤
ውስጡም በኢየሱሳም ቁንጃጅት፤
አምሮ የተለበጠ ነው።
11 እናንተ የጽዮን ቁንጃጅት ውጡ፤
ንጉሥ ሰሎሞን አክሊሉን ደፍቶ
እዩት፤
ዘውዱም ልቡ ሐሄት ባደረገባት፤
በዚያች በሰርጉ ዕለት፤
እናቱ የደፋችለት ነው።

ሙሽራው

4 ውዴ ሆይ፤ እንዴት ውብ ነሽ!
እንዴትስ ያለሽ ቁንጃ ነሽ!
ከመሸፈኛሽ ውስጥ ያሉት ዐይኖችሽ
እንደ ርግብ ዐይኖች ናቸው፤
ጠጉርሽም ከገለፃድ ተራራ
እንደሚወርድ፤
የፍየል መንጋ ነው።
2 ጥርሶችሽ ወዲያው ተሸልተው፤
ከመታጠቢያ እንደ ወጡ የበግ
መንጋ ናቸው፤
ሁሉም መንታ መንታ የወለዱ፤
ከመካከላቸውም መካን የሌለባቸው
ናቸው።
3 ከንፈርችሽ ቀይ የሐር ፊትል ይመስላሉ፤
አፍሽም ውብ ነው፤
ከመሸፈኛሽ ውስጥ ያሉት ጉንጮችሽ
ለሁለት የተከፈለ ሮማን ይመስላሉ።

2+17 ወይም የቤጠር ኩረብቶች
3+10 ወይም የተሰበጠው ውስጥ፤ ከኢየሱሳም
ቀንጃጅት የሆነ የፍቅር ስጦታ

3+8 ኢዩ15+22፤
መዘ91+5
3+11 ኢሳ3+16፤
4+4፤ 32+9-13፤
54፤5፤ 62፤5፤
ኤር3፤14
4+1 ዘ9፤24፤65፤
37፤24፤
ዘ7፤32+11፤
ማሕ1+15፤
6፤5፤ ኤር22፤6፤
ሚከ7፤14
4+2 ማሕ6+6
4+3 ማሕ1፤5፤
5+16፤ 6+7

2+16 ውዴ የእኔ ነው፤ እኔም የእርሱ ነኝ፤ ሁለቱ
ፍቅራች እርስ በርሳቸው ያላቸው ፍቅር እውነተኛና
አንድ ለአንድ ብቻ ነው። ሌላን ሰው የመውደድ
ፍላጎትም ሆነ ሌላውን ለመቀበል በር የመክፈት ምኞት
የላቸውም። በጋብቻ ውስጥ እንዲህ ዐይነት ፍቅርና
እንዱ ለትዳር ጓደኛው ራሱን የሚሰጥበት ሁኔታ መኖር
አለበት፤ ለትዳር ጓደኛ ታማኝ መሆንን በሕይወታችን
ከፍተኛ ስፍራ ልንሰጠው የሚገባ ጉዳይ ነው።
3+1 ሌሊቱን ሙሉ ... ውዴን ተመኘሁ፤ ከቀ
1-4 ይመልከቱ። "ሌሊት" የሚለው ቃል የሰብራይስጡ
ትርጉም ብዙ ቀጥሮ ሲሆን፤ "አያለ ሌሊቶችን" ተብሎ
ሊተረጎም ይችላል፤ ሰብማጢስዋ ቁንጃ በየሌሊቱ
በአልጋ (ቀ 5) ውዴን ለማግኘት ፈልጋ በማጣትዋ
ላትባዝን አልቀረችም።
3+6 የምትወጣው ይህች ማን ናት፤ "ይህች"
ከሚለው ቃል በኋላ ያሉት ገሦች የሙሽራዬቱን
መምጣት የሚያመለክቱ ናቸው።
3+11 ውጡ፤ ንጉሥ ሰሎሞን ... እዩት፤
የሰሎሞን እናት ቤርሳቤህና ነቢዩ ናታን ጣልቃ ስለገቡ
ሰሎሞን በሕዝቡ ፊት እንዲወጣ ተደርጉ ንጉሥ
እንዲሆን በአደባባይ ተቀባ (177 1+22-40)። ሰሎሞን
ንጉሥ ሆኖ በተቀበበት ጊዜ አግብቶ የነበረ ሲሆን፤ እናቱ
በራሱ ላይ ደፍቶለት የነበረውንም አክሊል በዚህ ጊዜ
በራሱ ላይ ደፍቶት የነበረ ይመስላል። በአግዚአብሔር
የተሰጡትን የኪዳን ተባራ ቃሎችም በዚህ ስፍራ ማሰብ
ይቻላል (24መ 7፤13-16 እንዲሁም በገጽ 465 ላይ፤
"እግዚአብሔር ከዳዊት ጋር የገባው ኪዳን" በሚል ርእስ
የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)።

፪፬ንገትሽ አምሮ የተሠራውን፤
በላዩም የጠረኞች ጋሻዎች ሁሉ
ያሉበትን፤
ሺህ ጋሻዎች የተንጠለጠሉበትን፤
የዳዊትን የመጠበቂያ ማማ
ይመስላሉ።

፮ሁለቱ ጡቶችሽ መንታ ሆነው የተወለዱ፤
በውብ አበቦች መካከልም የተሰማሩ፤
ሁለት የሚዳቋ ግልገሎችን
ይመስላሉ።

፬ንሕ ከመቅደዱ በፊት፤
ዋላውም ሳይሸሽ፤
ወደ ከርቤ ተራራ፤
ወደ ዕጣኑም ከራብታ እወጣለሁ።

፯ውዴ ሆይ፤ ሁለንተናሽ ውብ ነው፤
እንከንም አይወጣልሽም።

፱መሽራዬ ሆይ፤ ከሊባኖስ አብረሽኝ ነዬ፤
አምን ከሊባኖስ አብረሽኝ ነዬ፤
ከአንበሶች ዋሻ፤
ከነብሮች ተራራ፤
ከኤርሞን ራስ፤ ከሳኔር ጫፍ፤
ከአማና ዐናት ወረጃ።

፲እጎቱ መሽራዬ፤ ልቤን ሰርቀሽዋል፤
በአንድ አፍታ እይታሽ፤
ከሐብልሽም በአንዱ ዕንቀ፥፤
ልቤን ሰርቀሽዋል።

፳እጎቱ መሽራዬ፤ ፍቅርሽ እንዴት ደስ
ያሰኛል፤
ፍቅርሽ ከወይን ጠጅ ይልቅ ምንኛ
የሚያረካ ነው፤
የሽቱሽም መዐዛ ከቅመም ሁሉ
ይልቅ የቱን ያህል ይበልጥ፤

፳፱መሽራዬ ሆይ፤ ከንፈሮችሽ የማር ወለላ
ያንጠባጥባለሁ፤
ከአንደበትሽም ወተትና ማር
ይፈልቃል፤
የልብሰሽም መዐዛ እንደ ሊባኖስ ሽታ
ነው።

፳፯እጎቱ መሽራዬ፤ የታጠረ የአትክልት
በታ፤
ዙሪያውን የተከበበ ምንጭ፤
የታተመም ፏፏቴ ነሽ።

444 መዝ144:12፤
ሕዘ27:10
445 ም45:19፤
ማሕ2:16፤ 7:3
446 ማሕ2:17፤
3:6
447 ማሕ1:15፤
5:2
448 ቀ9:12፤
ዘ83:9፤
ዘ85:23፤
ማሕ5:1
449 ቀ8:1
ዘ84:1:42፤
መዝ73:6
4410 ቀ16:3
መላ9:13፤
መዝ45:8፤
ማሕ1:2፤ 7:6፤
ኢላ57:9
4411 መዝ19:10፤
ማሕ5:1፤
ሆሊ14:6፤
4412 ቀ8:16፤
ም45:15-18፤
ማሕ5:1፤ 6:2፤
ኢላ5:7

4413 ማሕ1:14፤
7:12
4414 ዘ80:23፤
ዘኮ24:6፤
ማሕ1:12፤ 3:6
4415 ም45:18፤
አሳ27:2፤ 58:11፤
ኤር31:12
4416 ቀ10:12፤
ማሕ2:3፤ 7:13
5:1
ማሕ48:11:12፤
ኢላ55:1፤
ኢላ3:18
5:2 ማሕ1:15፤
4471 6:9

፳፯ኩልሽ ሮማን፤
ምርጥ ፍሬዎች፤
ሄናና ፍርዶስ ያሉበት ነው።

፳፯እንዲሁም ፍርዶስና ቀጋ፤
ጠጅ ሣርና ቀረፋ፤
የተለያዩ የዕጣን ዛፎች፤
ከርቤና እሬት፤
ምርጥ ቅመሞች ሁሉ አሉበት።

፳፯እንቺህ የአትክልት በታ ፏፏቴ፤
ከሊባኖስ የሚወርድ፤
የፈሳሽ ውሃ ጉራጓድ ነሽ።

መሽራዬቱ

፳፯የሰሜን ነፋስ ሆይ፤ ንቃ፤
የደቡብም ነፋስ ሆይ፤ ና፤
መዐዛው የውድ ዘንድ፤
በአትክልት በታዬ ላይ ንፈስ፤
ውዴ ወደ አትክልት በታው ይግባ፤
ምርጥ ፍሬዎቼንም ይብላ።

መሽራው

5 እጎቱ መሽራዬ፤ ወደ አትክልት
በታዬ መጥቻለሁ፤
ከርቤዬን ከቅመሜ ጋር ሲብሰብአለሁ፤
የማር እንጀራዬን ከነወለላው
በልቻለሁ፤
ወይኔንና ወተቱንም ጠጥቻለሁ።

ባልንጀሮቹ

ወዳጆች ሆይ፤ ብለሁ፤ ጠጡ፤
እናንተ ፍቅረኞች ሆይ፤ እስክትረኩ
ጠጡ።

መሽራዬቱ

፳እኔ ተንቻለሁ፤ ልቤ ግን ነትቶአል፤
ስሙ! ውዴ በር ያንኳኳል፤ እንዲህ
ይላል፤

፳እጎቱ ወዳጆች ሮግቢ፤
እንቺ እንከን የሊለብሽ፤ ከፈቺልኝ፤

፪444 በዕብራይስጥ የዚህ ቃል ትርጉም አይታወቅም
፪445 ወይም እኔ መሽራዬቱ የተናገረው

447 ሁለንተናሽ ውብ ነው፤ እንከንም
አይወጣልሽም፤ የሰላማጢስዋ ቈንጅ ሁለንተና ውብ
ነው፤ እንከንም አይወጣልሽም። “እንከን” የሚለው ቃል
ግብረገባዊ ሕይወቷንም የሚያመለክት ነው፤ ስለዚህ
ይህች ቈንጅ በእኳልም ሆነ በግብረገባዊ ሕይወቷ እጅግ
ፍጹም ናት ማለት ነው።

448 ኢሮራን ... ሳኔር ... አማና፤ አማና
የሚለው ስም ከሊባኖስ የተራሮች ሰንሰለት ፊት ለፊት
ያለ ተራራ ስም ሲሆን፤ በስተደቡብ መጨረሻ ላይ
የሳኔር ተራራ ጫፍና ከገሊላ በስተ ሰሜን ምሥራቅ
የአርሞንጓም ተራራ ይገኛሉ።

449 እጎቱ መሽራዬ፤ ልቤን ሰርቀሽዋል፤
“እጎቱ” የሚለው እዚህ ላይ “መሽራዬቱን” ነው፤
ተወዳጅዋ የሰሎሞን መሽራ ልቤን ሰርቀዋል።

4412 የታጠረ የአትክልት በታ፤ በዚህ ጥቅስ
ላይ ባሉት ሦስቱ ዘይቤአዊ አነጋገሮች ሰላማጢስዋ
ቈንጅ ክብረ ንጹሕናዋን ጠብቃ እንደተገኘችና በሰርግዋ

ምሽት ቀድሞ የግብረ ሥጋ ግንኙነት ሳታደርግ ንጹሕ
ሆና መገኘቷ በአጽንዖት ተገልጿለች። ድንግልና ለወንድም
ሆነ ለሴት ወጣቶች ሁሉ ከጋብቻ በፊት ሊጠብቁት
የሚገባ የግብረ ሥጋ ግንኙነት ንጹሕና የሚገባበት
መለኮታዊ ሥነ ምግባር ነው። ሩካቤ ሥጋ የሚገባበትን
የእግዚአብሔርን ቅዱስ ሥነ ምግባር ማፍረስ፤
መንፈስንና ገሊናን ያረክሳል፤ ጋብቻ የሚፈጸምበት ልሳት
የሚገኘውንም ደስታ ርካብ ያደርገዋል (በገጽ 1980
ላይ፤ “ሩካቤ ሥጋ የሚገባበት ሥነ ምግባር” በሚል
ርእስ የቀረበውን የትኩረት ጽሑፍ ይመ)።

4414 ቀጋ፤ የቀጋ ተክል ሐምራዊ አበቦች ያሉት
ሲሆን፤ በጫ ቀለም ይወጣዋል፤ ከወይራ ዘይት
ጋር ተደባለቀም መልካም መዐዛ ያለው ቅባት
ይሠራበታል።

4414 ጠጅ ሣር ... እሬት፤ ጠጅ ሣር መልካም
መዐዛ ያለው ቅመም ሲሆን፤ እሬት በአፍሪካና በፍቅ
ምሥራቅ የሚገኝ መራራ የሆነ እርካማ ተክል ነው።

ራሴ በጤዛ፤
 ጠጉራም በሌሊቱ ርጥበት
 ረስርሰአል።”
 3 ቀሚሴን አውልቁለሁ፤
 ታዲያ እንዴት እንደ ገና ልልበሰ?
 እግራን ታጥቤአለሁ፤
 እንዴት እንደ ገና ላቂሽሽው?
 4 ወዴ እጁን በበሩ ቀዳዳ አሸለክ፤
 ልቤም ስለ እርሱ ይታወክ ጀመር።
 5 ለውዴ ልከፍትለት ተነሣሁ፤
 በከርቤ ነጠብጣብ የራሱት እጆቼ፤
 በከርቤም ፈላሽ የተነከሩት ጣቶቼ፤
 የመወርወሪያውን እጀታ ያዙ።
 6 ለውዴ ከፈትሁለት፤
 ወዴ ግን አልነበረም፤ ሂደአል፤
 በመሄዱም ልቤ ደነገጠ፤
 ፈለግሁት፤ ነገር ግን አላገኘሁትም፤
 ጠራሁት፤ ነገር ግን
 አልመለሰልኝም።
 7 የከተማዬ ተምጣቂዎች፤
 በከተማዬ ተምጣቂዎች ሲዘዋወሩ
 አገኙኝ፤
 እነዚህ የቅጥሩ ጠባቂዎች፤
 ደበደቡኝ፤ አቁሰሱኝ፤
 ልብሴንም ገፈፉኝ።
 8 እናንተ የኢየሩሳሌም ቁነጃጅት ሆይ፤
 እማጠናችኋለሁ፤
 ወዴን ካገኛችሁት፤
 ምን ትሉት መሰላችሁ?
 በፍቅሩ መታመሜን ንገሩት።

ባልንጀሮቿ
 9 አንቺ ከሌቶች ሁሉ የተዋብሽ ሆይ፤
 ውድሽ ከሌሎች እንዴት ቢበልጥ
 ነው?
 እስከዚህ የምትማጠኘንህ፤
 ውድሽ ከሌሎች እንዴት ቢበልጥ
 ነው?

ሙሽራዬቱ
 10 ወዴ ፍልቅልቅና ደመ ግብ ነው፤
 ከዐሥር ሺሆችም የሚልቅ ነው።
 11 ራሱ የጠራ ወርቅ፤
 ጠጉሩ ዘማ፤
 እንደ ቀራም የጠቁረ ነው።
 12 ዐይኖቼ፤
 በጅረት አጠገብ እንዳሉ ርግቦች፤
 በወተት የታጠቡ፤
 እንደ ዕንቁም ጉብ ጉብ ያሉ

5+5 ቀ 13
 5+6 ማሕ3+11
 6+12
 5+7 ማሕ3+3
 5+8 ማሕ1+14
 2+57
 5+9 ማሕ1+8
 5+10 ማሕ45+2
 5+12 ዘፍ49+12
 ማሕ1+15

5+13 ቀ 5
 ማሕ1+10 2+11
 6+2
 5+14 ኢዮ28+6
 5+15 ነገ4+33
 ማሕ7+4
 5+16 ማሕ1+5
 4+3 7+9
 6+1 ማሕ1+8
 5+6
 6+2 ማሕ4+12
 5+6 13
 6+3 ማሕ2+16
 7+10
 6+4 ዘጉ1+52
 ኢሰ12+24
 ነገ 15+33
 መዝ48+2 50+2
 6+5 ማሕ4+1

ናቸው።
 13 ጉንጌሎቹ የሽቱ መዐዛ የሚያመጡ፤
 የቅመማ ቅመም መደቦችን
 ይመስላሉ፤
 ከንፈሮቹም ከርቤ እንደሚያንጠባጥቡ፤
 ውብ አበቦች ናቸው።
 14 ካንዶቹ በዕንቁ ፈርጥ ያጌጠ፤
 የወርቅ ዘንግን ይመስላሉ፤
 ሰውነቱም በሰንጥር ፈርጥ ያጌጠ፤
 አምሮ የተሠራ የዝሆን ጥርሰን፤
 ይመስላል።
 15 እግሮቹ በንጹሕ ወርቅ መቆሚያ ላይ
 የተተከሉ፤
 የዕብን በረድ ምሰራዎችን
 ይመስላሉ፤
 መልኩ እንደ ሊባኖስ ነው፤
 እንደ ዝግባ ዛፎቹም ምርጥ ነው።
 16 አፉ ራሱ ጣፋጭ ነው፤
 ሁለንተናውም ያማረ ነው፤
 እናንተ የኢየሩሳሌም ቁነጃጅት ሆይ፤
 ወዴ ይህ ነው፤ ባልንጀራዬም እርሱ
 ነው።

ባልንጀሮቿ
 6 አንቺ ከሌቶች ሁሉ የተዋብሽ ሆይ፤
 ውድሽ ወዴት ሄደ?
 አብረንሽም እንድንፈልገው፤
 ውድሽ የሂደው በየት በኩል ነው?
 ሙሽራዬቱ
 2 ወዴ መንጋውን ለማሰማራት፤
 ውብ አበቦችንም ለመሰብሰብ፤
 የቅመማ ቅመም መደቦቹ ወዳሉበት፤
 ወደ አትክልት ቦታው ወርዶአል።
 3 እኔ የውዴ ነኝ፤ ወዴም የእኔ ነው፤
 መንጋውንም በውብ አበቦች መካከል
 ያሰማራል።

ሙሽራው
 4 ወዴ ሆይ፤ አንቺ እንደ ቴርሳ የተዋብሽ፤
 እንደ ኢየሩሳሌም ያማርሽ፤
 በርማቸውን እንደ ያዙ ወታደሮችም
 ግርማን የተጉናጸፍሽ ነሽ።
 5 አስጨንቀውኛልና፤
 እባክሽ ዐይኖችሽን ከእኔ ላይ
 አንሺ፤
 75+6 ወይም በተናገረ ጊዜ ልቤ ወደ እርሱ ሄደ
 *5+14 ወይም ላገሰ ላዘለ

5+4 ልቤም ስለ እርሱ ይታወክ ጀመር፤
 “ሂአሕ” የሚለው የዕብራይስጥ ቃል እዚህ ቦታ “ልብ”
 ተብሎ ተተርጉሞአል፤ ይሁን እንጂ “የሆድ ዕቃ”
 (ሆድ፣ አንጀት፣ ሌሎች የውስጥ ክፍሎች) ተብሎ
 ሊተረጎም ይችላል። አብዛኛውን ጊዜ አንጀትና ሆድ
 የሰሜት ማረፊያ በተለይም የፍቅር ስሜት መቀመጫ
 እንደሆነ ይቈጠራሉ። ሙሽራዬቱ ስለ ፍቅረኛዋ ባሰበች
 ፋጥር መላው ሰውነቷ ይንቀጠቀጥ ነበር።
 5+14 በሰንጥር ፈርጥ፤ በሰንጥር በከፊል የከበረ ድንጋይ
 ሲሆን፤ የሚያብረቀርቅ ደማቅ ሰማያዊ ቀለም አለው።

5+16 ሁለንተናውም ያማረ ነው፤ ስለ ሙሽራው
 የተነገረው ማንኛውም ነገር የከበረ፤ ተወዳጅና ደስ
 የሚያሰኝ ነው።
 6+4 ዐርማቸውን እንደ ያዙ ወታደሮችም
 ግርማን የተጉናጸፍሽ ነሽ፤ ሙሽራው
 ፍቅረኛውን ዐርማ እንደ ያዘ ሰራዊት ግርማዋ
 የሚሰብ እንደሆነ ይናገራል፤ ሌሎች
 ደግሞ እንደ ከዋክብት ሰራዊት አስፈሪ እንደ ሆነች
 ይናገራል ይላሉ።

ጠጉርሽ ከገለፅኑ ተራራ የሚወርድ፤
የፍልል መንጋ ይመስላል።

⁶ጥርሶችሽ

ከመታጠቢያ እንደ ወጡ የበግ
መንጋ ናቸው፤

ሁሉም መንታ መንታ የወለዱ፤

ከመካከላቸውም መካን የሌለባቸው
ናቸው።

ከመሸፈኛሽ ውስጥ ያሉት ጉንጮችሽ፤
ለሁለት የተከፈለ ሮማን ይመስላሉ።

⁸ሥልሳ ንግሥቶች፤

ሰማንያ ቁባቶች፤

ቀጥራቸውም የበዛ ደናግል ሊኖሩ
ይችላሉ፤

⁹እንከን የሌለባት ርግቤ ግን ልዩ ናት፤
እርሷ ለወለደችት የተመረጠች፤

ለእናቷም አንዲት ናት፤

ቂነጃጅት አይተው “የተባረክሽ ነሽ”
አሏት፤

ንግሥቶችና ቁባቶችም አመሰግኗት።

ባልንጀሮቿ

¹⁰እንደ ንጋት ብርሃን ብቅ የምትል፤

እንደ ጨረቃ ያደመቀች፤ እንደ
ፀሐይ ያበራች፤

ዐርማ ይዞ በሰልፍ እንደ ወጣ ሰራዊት
ግርማዋ የሚያስፈራ ይህች ማን
ናት?

ሙሽራው

¹¹በሸለቆው ውስጥ አዲስ የበቀሉትን

አትክልቶች ለማየት፤

ወይኑ ማቋጥቁጡን፤

ሮማኑ ማበቡን ለመመልከት፤

ወደ ለውዙ ተክል በታ ወረድሁ።

¹²ይህን ከማወቁ በፊት፤

ምኞቴ በሕዝቤ ንጉሣዊ ሠረገሎች
መካከል፤ አስቀመጠኝ።

ባልንጀሮቿ

¹³አንቺ ሰላማጢስ ሆይ፤ ተመለሺ፤

እርረ ተመለሺ፤

እንድናይሽ ተመለሽ፤ እባክሽ
ተመለሽ።

ሙሽራው

የመሃናይምን ዘፈን እንደሚመለከት
ሰው፤

ሰላማጢስን የምትመለከቷት

ለምንድን ነው?

6+6 ማሕ4+2

6+7 ዘፍ24+651

ማሕ4+3

6+8 ዘፍ22+241

አስ2+141

መዝ45+9

6+9 ማሕ1+151

3+4 5+2

6+11 ማሕ7+12

6+13 ዘፀ15+20

7 አንቺ የልዑል ልጅ ሆይ፤

ነጠላ ጫማ የተጫሙ አግሮችሽ

እንዴት ገምራሉ

ሞገስን የተገናኙ ጸሌዎችሽ ፤

ብልን አንጥረኛ የተጠበባቸውን

የዕንቁ ሐብል ይመስላሉ።

²ዕንብርትሽ ጥሩ የወይን ጠጅ እንደ

ማይጉድልበት፤

እንደ ክብ ጽዋ ነው፤

ወገብሽ ዙሪያውን በውብ አበባ የታሰረ

የሰንዴ ክምር ይመስላል።

³ሁለት ጡቶችሽ፤

መንታ የዋል ግልገሎችን

ይመስላሉ።

⁴ዕንገትሽ በዝሆን ጥርስ እንዳጌጠ

መጠበቂያ ማማ ነው፤

ዐይኖችሽ በባትረቢ በር አጠገብ

እንዳሉት፤

እንደ ሐሴቦን ዙሪያች ናቸው፤

አፍንጫሽ ወደ ደማስቆ አቅጣጫ

እንደሚመለከት፤

እንደ ሊባኖስ መጠበቂያ ማማ ነው።

⁵የራስሽ ቅርጽ እንደ ቀርሜሎስ ተራራ

አክለል ሆኖልሽል፤

ጠጉርሽ የሐር ጉንጉን የመሰለ

ነው፤

ንጉሡም በሽሩባሽ ታስሮ

ተይዞአል።

⁶እንዴት ውብ ነሽ! እንዴትስ ደስ

የምትይ ነሽ!

ፍቅሬ ሆይ፤ የምታስደስቺ ነሽ።

⁷ቁመናሽ እንደ ዘንባባ ዛፍ መለል ያለ

ነው፤

ጡቶችሽም የፍሬውን ዘለላ

ይመስላሉ።

⁸እኔም፤ “የዘንባባውን ዛፍ እወጣለሁ፤

ዘለላዎቼንም እይዛለሁ” አልሁ።

ጡቶችሽ የወይን ዘለላ፤

የእስትንፋሰሽም መዐዛ እንደ

እንኮይ ፍሬ ይሁኑ፤

⁹ከፍፍሮችሽም እንደ ማለፊያ የወይን

ጠጅ ይጣፍጡ።

ሙሽራዬቱ

የወይን ጠጁ በቀስታ እየተንቁረቁረ፤

7+1 መዝ45+13

7+3 ማሕ4+5

7+4 ዘፍ21+261

መዝ144+121

ማሕ5+15

7+5 ኢሳ35+2

7+6 ማሕ 4+10

7+7 ማሕ4+5

7+8 ማሕ2+5

7+9 ማሕ5+16

⁹6+12 ወይም ከአሚናዳብ ሠረገሎች መካከል ወይም ከልዑል ሕዝቦች ሠረገሎች መካከል

6+8 ንግሥቶች ... ቀጥራቸውም የበዛ ደናግል፤ የኢየሩሳሌም ሴቶች ንግሥቶች፤ ቀጥራችና ደናግል፤ በመባል ተከፍለዋል። (ደናግል ለሚለው ቃል በዕብራይስጥ “አላዋት” ሲሆን፤ ይህም ለጋብቻ ዕድሜ የደረሱትን የሚያመለክት ነው)። ነገር ግን ሰላማጢስዋ ከእነዚህ ጋር ፈጽሞ የምትገጸጸር አይደለችም፤ እርሷም ወደር የሌላት ስትሆን በራሱም የምትመደብ ናት።
6+13 አንቺ ሰላማጢስ ሆይ፤ ተመለሽ፤ ሰላማጢስ የሚለውን ስም አንዳንዶች “የሰንም ሴት” ማለት ነው ሲሉ፤ ሌሎች ደግሞ የሰሌሞን የማዕረግ ስም በአነስታይ ጾታ የሚጠራበት ወይም የሰሌሞን ፍቅረኛ ማለት ነው ይላሉ።
7+4 በባትረቢ ... እንደ ሐሴቦን ዙሪያች፤ እነዚህ የውሃ ማጠራቀሚያዎች ከሐሴቦን ቅጥር ውጭ ከነበ ተራራ በስተ ሰሜን ምሥራቅ 8 ኪሎ ሜትር ያህል ርቀው የሚገኙ ናቸው። ባትረቢ (ቃል በቃል ሲተረጎም “የብዙዎች ሴት ልጅ” ማለት ነው) ከሐሴቦን በሮች የአንዱ ስም ሳይሆን አይቀርም።

ወደ ውዴ ከንፈሮችና ጥርሶች
ይውረድ።[†]
¹⁰እኔ የውዴ ነኝ፤
የእርሱም ምኞት እኔው ነኝ።
¹¹ውዴ ሆይ፤ ና ወደ ገጠር አንሂድ፤
ወደ መንደርም፤ ገብተን እንደር፤
¹²ማልደን ወደ ወይት ተክል ቦታ እንሂድ፤
ወይት እንበጥ አውጥቶ፤
አበባው ፈክቶ፤
ሮማኑ አፍርቶ እንደ ሆነ እንይ፤
በዚያም ራሲን በፍቅር አስጥላለሁ።
¹³ትርንጉዎች መዐዛቸውን ሰጡ፤
አዲስ የተቀጠፈውም ሆነ የበሰለው፤
ጣፋጩ ፍሬ ሁሉ በደጃፋችን አለ፤
ውዴ ሆይ፤ ለአንተ
አስቀምጫለሃለሁ።

8 ምነው አንተ የእናቱን ጡት እንደ
ጠባ፤
እንደ ወንድሜ በሆንህ!
ከዚያም ውጭ ባገኝህ፤
እስምህ ነበር፤
ታዲያ ማንም ባልናቀኝ!
²እኔም ወደ አስተማሪችኝ፤
ወደ እናቴም ቤት፤
እጅህን ይገፍ በወሰድሁህ ነበር፤
የምትጠጣውን ጣፋጭ የወይን
ጠጅ፤
የሮማኔን ጭማቂም በሰጠሁ።
³ማራ እጁን ተንተርሻለሁ፤
ቀኝ እጁም ዐቅፎኛል።
⁴እናንተ የኢየሩሳሌም ቈንጃጅት፤
ራሱ እስኪፈልግ ድረስ፤
ፍቅርን እንዳታስነሡት ወይም
እንዳትቀሰቅሱት እማጠናችኋለሁ።

ባልንጀሮቿ
⁵ውዴን ተደግፋ፤
ከምድረ በጻ የምትወጣ ይህች ማን
ናት?

ሙሽራዬቱ
ከእንኩይ ዛፍ ሥር አስነሣሁህ፤
በዚያ እናትህ ዐነሰችህ፤

7+10 መዝ45+11፤
ማሕ2+16፤ 6+3
7+12 ማሕ1+6፤
2+13፤15፤ 4+13፤
6+11
7+13 ዘፍ30+14፤
ማሕ4+16
8+2 ማሕ3+4
8+3 ማሕ2+6
8+4 ማሕ2+7፤
3+5
8+5 ማሕ3+4፤6

8+6 ዘፍ5+14፤
ማሕ1፤2
8+7 ምሳ6+35
8+11 መዝ2፤4፤
ኢሳ7፤23

በዚያም ታምጥ የነበረችው አንተን
ወለደችህ።
⁶በልብህ እንዳለ፤
በከንድህም እንደምትይዘው
ማሳተም አስቀምጠኝ፤
ፍቅር እንደ ሞት የበረታች፤
ቅናቷም፤ እንደ መቃብር፤ ጨካኝ
ናትና፤
እንደሚንበገባግ እሳት፤
እንደ ገይለኛም ነበልባል
ትነዳለች።
የውሃ ብዛት ፍቅርን ሊያጠፋ
አይችልም፤
ፈሳሾችም አያሰጥሟትም፤
ሰው የቤቱን ሀብት ሁሉ
ስለ ፍቅር ቢሰጥ ፈጽሞ ይናቃል።

ባልንጀሮቿ
⁸ትንሽ እሳት አለችን፤
ጡትም ገና አልወጣችም፤
ስለ እርሷ በምንጠየቅበት ቀን
ምን ማድረግ እንችል ይሆን?
⁹እርሷ ቅጥር ብትሆን፤
በላይዋ የብር መጠበቂያ ማማ
እንሠራባታለን፤
በር ብትሆን፤
በዝግባ ዕንጨት እንከልላታለን።

ሙሽራዬቱ
¹⁰እነሆ እኔ ቅጥር ነኝ፤
ጡቶቼም እንደ ማማ ግንቦች
ናቸው፤
እኔም በዐይኖቼ ፊት፤
ሰላምን እንደሚያመጣ ሰው ሆኑሁ።
¹¹ሰሎሞን በብኤላዋን የወይን ተክል ቦታ
ነበረው፤
የወይኑን ተክል ቦታም
¹²7፡9 ሰበዋ ሊቃናት፤ አፋሚላ፤ ሸልጌትና
ሱርስት እንዲሁ ሲሆኑ ዕብራይስጡ ግን ወደ ተኝ
ሰዎች ከንፈሮች ይላል
¹³7፡11 ወይም ወደ ጆና ሓጥቋጦች
¹⁴8፡6 ወይም ጥልቅ ስሜት
¹⁵8፡6 ዕብራይስጡ ሲላል ይለዋል
¹⁶8፡6 ወይም እንደ እግዚአብሔም ነበልባል

7+13 ትርንጉዎች፤ እነዚህ ፍሬዎች ወሲባዊ
ፍላጎት ይጨምራሉ ተብሎ ይታመናል። ይህ ተክል
በዘፍ 30፤14-17 እንኩይ ተብሎ ተተርጉሞአል
(ከዘፍ 30፤14-17 ጋር ያነጻጽሩ)።
8+4 ራሱ እስኪፈልግ ድረስ፤ ፍቅርን
እንዳታስነሡት ወይም እንዳትቀሰቅሱት እማጥ
ናችኋለሁ፤ 2+7 እና ማብራሪያውን ይመልከቱ።
8+6-7 ፍቅር እንደ ሞት የበረታች ... የውሃ
ብዛት ፍቅርን ሊያጠፋ አይችልም፤ በእውነተኛ
ፍቅር ርስ በርስ በተሳሰሉ በወንድና በሴት መካከል
ያለው የጋራ ፍቅር ገጽታ ከምንም ነገር በላይ ገይለኛና
ውብ ነው።
8+6 ቅናቷም እንደ መቃብር ጨካኝ ናትና፤
በዚህ ስፍራ ቅናት የተባለው፤ “ጽኑ ፍቅር” ተብሎ
ሊተረጎም ይችላል። ማንም አምልጦ ሊወጣበት
እንደማይችል (መዝ 16፤10 እና ማብ) እንደ መቃብር

(በዕብራይስጥ “ሲዖል”) የሚያናወጥ ነው።
8+7 ሰው የቤቱን ሀብት ሁሉ ስለ ፍቅር
ቢሰጥ ፈጽሞ ይናቃል፤ ፍቅርን በገንዘብ ለመግዛት
መመከር ፈጽሞ የሚያስንቅ ነው፤ ሊሆን የሚችል ነገር
አይደለምና። እንዲሁም በተመሳሳይ ሁኔታ በባልም
ሆነ በሚስት ምድራዊ ሀብት በመማረክ የተመሠረተ
ማናቸውም ጋብቻ ፍጻሜው ውድቀትና መፈራረስ
ይሆናል።
8+9 እርሷ ቅጥር ብትሆን ... በር ብትሆን፤
ወጣቷ እሳታቸው ፈተናን የምትቋቋም ቅጥር ሆና
ከተገኘች፤ የኢየሩሳሌም ቈንጃጅት እርስዋን ለጋብቻዋ
በማዘጋጀት ሸላልመው ያስጌጧታል፤ በር ሆና ለፊተና
በመጋለጥ ለመሸነፍ የተቃረበች ከሆነች ደግሞ ከእንዲህ
ዐይነቱ ርሽቱስ ልትጠበቅ የምትችልበትን ማንኛውንም
አስፈላጊ ነገር ያደርጋል።

ለአትክልተኞች አከራየው፤
እያንዳንዳቸውም የፍሬውን ዋጋ፤
አንድ አንድ ሺህ ሰቅል ብር
ያመጡለት ነበር።
¹²የወይኔ ተክል ቦታ የራሴ፤ የግሌ ነው፤
ሰሎሞን ሆይ፤ አንድ ሺህ ሰቅል
ለአንተ፤
ፍሬውን ለሚጠብቁ ደግሞ ሁለት መቶ
ይሁን።

8+12 ማሕ1+6

ሙሽራው

¹³አንቺ በአትክልቱ ቦታ የምትኖሪ ሆይ፤
ገባልንጀሮቹ ድምፅሽን ይሰማሉ፤
እስቲ እኔጂልሽማው።

ሙሽራዬ

¹⁴ውዴ ሆይ፤ ቶሎ ናልኝ፤
ሚዳቋን፤

ወይም በቅመም ተራራ ላይ የሚዘል፤
የዋልያን ግልገል ምሰል።

8+14 ምሳ5:19፤
ማሕ2+8:9

8+12 የወይኔ ተክል ቦታ የራሴ፤ የግሌ
ነው፤ ሰሎሞን ካለው አያሌ የወይን ተክል ቦታዎች
ጋር ሲነጻጸር፤ እርሱም ያላት አነስተኛ የወይን ተክል
ቦታ ነው። ሰሎሞን ከራሱ የወይን ተክል ቦታ ገቢ

ሊያገኝ ይችላል፤ የሚጠብቁለትም እንደዚሁ የየራሳቸው
ድርሻ ይኖራቸዋል፤ የእርሱም የወይን ተክል ቦታ ግን
የተሻለ ነው።